

ДЖОН ДИКСЪН КАР ДОКАТО СМЪРТТА НИ РАЗДЕЛИ

Част 15 от „Гидиън Фел“

Превод от английски: Борис Велчев, Здравко Йорданов, 1986

chitanka.info

I

Като премисляше всичко по-късно, на Дик Маркам му се струваше, че е трябвало да види поличби или прокобни знамения и в лятната буря, и в шатрата на гадателя, и в стрелбището и в още половин дузина неща на базара.

Но всъщност истината беше, че той дори не забелязваше времето. Беше много, много щастлив.

Двамата с Лесли влязоха през отворената порта с каменни колони отстрани, над които се издигаха хералдически гербове с грифон и ясеново дърво, и пред тях се простря паркът на Аш Хол. Ниско окосените ливади бяха изпъстрени с павилиончета и раирани сенници. Зад тях се виждаха дъбовата гора и дългата ниска тухлена ограда на имението.

Четири или пет години по-късно тази картина щеше да се връща в съзнанието на Дик Маркам с болезнена носталгия. Тучната зелена слънчева Англия, Англия на белите фланелени костюми и сънливите следобеди, Англия, която — дано така да е рекъл Бог — никога няма да заменим за някакъв уж по-добър свят. Такава беше тя — потънала в изобилие една-две години преди да започне Хитлеровата война, но не можеше да се каже съвсем същото за имението на Джордж Конвърс, последния барон Аш. А Дик Маркам, висок млад мъж с добре развито въображение, изобщо не поглеждаше наоколо.

— Знаеш ли, ужасно закъсняваме — каза задъхана Лесли с веселия глас на момиче, за което това не е кой знае колко важно.

Бяха ходили много бързо. Сега и двамата спряха. Един порив на вятъра, студен за топлия следобед, профуча с неочаквана ярост през ливадите. Подхвана ефектната, живописна шапка с широка прозрачна периферия на Лесли и тя се принуди бързо да вдигне ръце и да я притисне към главата си. Небето беше станало тъмно като при здрачаване и сиви облаци бавно се движеха по него.

— Слушай, колко е часът? — попита Дик.

— Във всички случаи минава три.

Той погледна напред, където сянката на бурята придаваше на всичко страшни и нереални очертания, сякаш слънчевата светлина преминаваше през опушено стъкло. По моравите нямаше жив човек. Сенниците и павилионите, оживели под неспокойния полъх на вятъра, изглеждаха запустели.

— Но къде са изчезнали всички?

— Сигурно са отишли да гледат крикет, Дик. Трябва да побързаме. Лейди Аш и госпожа Прайс ужасно ще се ядосат.

— Нима това има някакво значение?

— Не — усмихна се Лесли — разбира се, че няма.

Той я погледна — засмяна и задъхана, уловила с ръце периферията на шапката си. Видя, че в погледа и се чете напрежение въпреки усмивката. Всичките ѝ чувства и мисли сякаш се бяха събрали в тези кафяви очи, които му повтаряха казаното от нея предишната вечер.

Видя непреднамереното изящество на вдигнатите ѝ ръце, бялата рокля, прилепнала към тялото ѝ от силата на вятъра. Тя беше толкова красива, толкова, дяволски смущаващо, объркващо красива, че дори всяко потрепване на устните ѝ, всяко движение на погледа ѝ бяха запечатани в паметта му, сякаш я беше виждал на хиляди различни снимки.

Никога не беше хрумвало на Дик Маркам, който поне привидно педантично спазваше благоприличие, че наред входа на спокойния парк около имението на лорд Аш, по време на едно сковано градинско увеселение и под дебнещия поглед на лейди Аш, той ще прегърне Лесли Грант и ще я целуне, без кой знае колко да се тревожи дали някой не ги наблюдава.

Но той го направи, а вятърът все още духаше през парка и небето ставаше още по-мрачно. Разговорът им (нека никой не му се надсмива) беше малко хаотичен.

— Обичаш ли ме?

— Знаеш, че те обичам. А ти обичаш ли ме?

От предната вечер тези думи се бяха повтаряли отново и отново, но те не го забелязваха. Нещо повече, всеки път стигаха до ново откритие, осъзнаването на което ги омайваше още повече. Все пак Дик Маркам си припомни къде се намира, освободи най-после Лесли от прегръдката си и прокле целия свят.

— Май ще трябва да отидем на проклетия мач по крикет, нали?
Лесли се поколеба. Приливът на силни чувства в очите ѝ отмина и тя погледна към небето.

— Всеки момент ще завали. Съмнявам се дали изобщо ще има мач по крикет. И освен това...

— Какво?

— Щеше ми се да отида при гадателя — каза Лесли.

Дик не би могъл да обясни защо отметна назад глава и се заля в смях. Може би причина за това беше наивността в думите ѝ, може би пълната ѝ сериозност, а може би смехът просто напираше да си намери отдушник.

— Госпожа Прайс казва, че бил ужасно добър — увери го бързо момичето. — Затова съм толкова любопитна. Казва, че познавал абсолютно всичко.

— Но нима ти не знаеш всичко за себе си?

— И все пак, защо да не отидем при гадателя?

От изток долетя далечен гръм. Дик хвана Лесли здраво за ръката и я поведе с бързи крачки по посипаната с камъчета пътека към пръснатите по моравата павилиончета. Никой не беше се опитал да ги подреди или поне да подчини местоположението им на някаква система. Всеки участник в базара се беше разположил според собствения си артистичен вкус — като се започне от будката, където се хвърляха кокосови орехи по цел, и се стигне до така нареченото „езерце“, където желаещите се опитваха да уловят плаващи бутилки с въдица. Но никой не можеше да сбърка шатрата на гадателя.

Тя беше отделена от другите и се намираще откъм страната на Аш Хол. По форма приличаше на разраснала се телефонна будка, заострена към върха и по-широка към основата. Мръсният ѝ брезент беше боядисан на бели и червени райета. Над входа висеше табела с грижливо изрисуван надпис: ВЕЛИКИЯТ СУОМИ. ГАДАЕ НА ДЛАН И НА КРИСТАЛНО КЪЛБО, ВСИЧКО ВИЖДА, ВСИЧКО ЗНАЕ, а освен това имаше и рисунка на човешка длан, от която излизаха стрелки към обяснителните надписи.

Вече така беше притъмняло, че Дик забеляза запалена лампа в шатрата, която сигурно беше като пещ още от ранния следобед. Един по-силен порив на вятъра профуча край павилиончетата, блъсна се в брезента на сенниците, разтърси ги и ги изопна нагоре като надути

балони. Рисунката на човешка ръка се раздвижи и изписа комични движения, сякаш ги канеше да влязат вътре или пък ги пъдеше. Някой им извика:

— Хей!

Майор Хорас Прайс, застанал зад щанда на миниатюрното си стрелбище, бе свил ръцете си на фуния и бе дал воля на гласа си, като че ли беше на военен парад. Повечето от околните павилиончета бяха изоставени, тъй като собствениците им бяха отишли да гледат крикет. Майор Прайс обаче доблестно беше останал. След като се увери, че са го забелязали, той се промуши изпод щанда и забърза към тях.

— Чудя се... дали вече е научил — попита Лесли.

— Предполагам, че всички вече са чули — каза Дик, който изпитваше едновременно силно смущения и напиреща гордост. — Това неприятно ли ти е?

— Да ми е неприятно? — извика Лесли. — На мен да ми е неприятно?

— Скъпи ми приятелю! — възкликна майорът, като в същото време крепеше карирания каскет на главата си и внимаваше да не се подхлъзне на тревата. — Мое скъпо момиче! Цял следобед ви търся! И жена ми, и тя ви търси! Вярно ли е?

Дик се помъчи да се държи както обикновено, макар това да не му се удаде особено добре.

— Кое да е вярно, майоре?

— Ами това за сватбата — прочувствено отвърна майор Прайс. — Ще се жените ли наистина? — попита той, вдигнал пръст към тях.

— Да, така е.

— Скъпи ми приятелю! — каза майорът.

Приглушеният му тържествен тон подхождаше повече за погребение, отколкото за венчавка. При значителни събития майор Прайс изпадаше в сантиментални настроения, които понякога поставяха околните в неудобно положение. Той протегна ръка и последователно поздрави и двамата.

— Много се радвам — заяви той с искрена симпатия, която стопли сърцето на Дик Маркам. — Та вие сте точно един за друг! Да, лика-прилика! И аз, и жена ми мислим така! Кога ще бъде сватбата?

— Не сме решили още — каза Дик. — Съжалявам, че закъсняхме за градинското увеселение. Но виждате ли, ние бяхме...

— Заети! — извика майорът — Заети! Знам! Повече не ми обяснявай за това!

Макар да нямаше пълното право да бъде наричан майор, тъй като не беше кадрови военен и всъщност бе получил този чин по време на войната, обръщението толкова подходеше на Хорас Прайс, че никой не го наричаше по друг начин.

Всъщност той беше адвокат, и при това доста способен. Цялото село Сикс Ашис, пък и половината околност идваше да се жалва в кантората му на Главната улица. С цялото си присъствие — добре сложен, с късо подстригани русоляви мустачки, луничаво бузесто лице и светлосини очи, както и с изчерпателни, но понякога изчерпващи търпението на слушателите му познания по всички военни и спортни въпроси — той си бе спечелил правото дори местните съдии да се обръщат към него с „Майор Прайс“.

Лъчезарно усмихнат, сега той стоеше пред тях, поклащаше се напред-назад на токовете си и потриваше ръце.

— Трябва да го полеем — обяви той. — Всички ще искат да ви поздравят. И жена ми, и лейди Аш, и госпожа Мидълсуърт — всички! Междувременно...

— Междувременно не е ли по-добре да отидем на завет — предложи Лесли.

Майор Прайс премигна насреща ѝ.

Захвърлена книжна кесия, надута от силния вятър, прелетя над главите им. Дъбовете около Аш Хол се превиваха, а брезентът на сенниците плющеше като ураган от развети знамена.

— Бурята ще започне всеки момент — каза Дик. — Надявам се, че палатките са здраво привързани към колчетата. В противен случай утре ще трябва да ги търсим в съседното графство.

— Всичко ще бъде наред — увери го майорът. — А и бурята вече на нищо не може да попречи. Програмата за днес почти приключи.

— Как вървеше търговията при вас?

— Отлично — каза майорът. В светлосините му очи проблясна възторг. — Някои се оказаха страшно добри стрелци. Синтия Дру например...

Майор Прайс млъкна внезапно. Беше пламнал веднага, сякаш беше направил дипломатическа грешка. Дик се надяваше, че повече

няма да му подхвърлят за Синтия Дру — това го дразнеше и отегчаваше.

— Лесли няма търпение да отиде при известния гадател — каза той високо. — Е, ако не си е тръгнал. Така че, ако ни извиниш, ние ще побързаме.

— О, не! Не! — каза решително майорът.

— Какво не?

Майор Прайс протегна ръка и здраво хвана Лесли за китката.

— Идете при гадателя, разбира се. Той си е още там. Но първо — усмихна се майорът — ще почетете моя павилион.

— Пушките ли? — извика Лесли.

— Страхотно е! — каза майорът.

— Не! Моля ви! Не искам!

Дик се обърна. Напрежението в гласа на Лесли го изненада. Но майор Прайс с огромната си смазваща доброжелателност не обърна никакво внимание.

Първата капка дъжд падна върху челото на Дик тъкмо когато майорът ги поведе към миниатюрното стрелбище. То представляваше тесен навес с дъсчени стени и брезентов покрив. В дъното имаше черна стоманена плоча. Пред черната стена бяха наредени половин дузина малки картонени мишени, прикрепени за макари, за да могат да се изтеглят обратно след изстрела за проверка на резултата.

Майор Прайс се наведе, за да мине под плота на стрелбището и включи осветлението. Над всяка мишена светна по една електрическа крушка, охранявана от свързани по сложен начин батерии. Голям брой различни малокалибрени пушки — предимно двадесет и втори калибър, — които майорът беше събирал по къщите на Сикс Ашис, лежаха върху плота.

— Най-напред вие, млада госпожице — каза той и посочи строго към добре напълнената с пари купа на масата. — Шест изстрела за два шилинга и половина. Знам, че цената е безбожна, но всичко се прави с благотворителна цел. Хайде!

— Честна дума — каза Лесли. — Не искам!

— Глупости — отсече майорът, подбра една малка пушка и нежно я погали. — Ето това е един чудесен модел — Уинчестър 61 без ударник. Идеално средство да очистите съпруга си, след като се ожените. — Майорът се разсмя. — Хайде, опитай!

Дик, който беше пуснал парите в купата и се бе обърнал да подкани годеницата си, се сепна.

В очите на Лесли Грант той видя изражение, което не можеше да си обясни напълно, но в него имаше и молба, и страх. Тя беше свалила широкополата си шапка: пуснатата ѝ по раменете гъста кестенява коса се къдреше навън и беше леко разрошена от вятъра. Никога не беше изглеждала по-хубава, отколкото в този напрегнат за нея момент. Приличаше на осемнадесетгодишно момиче, въпреки че по нейните собствени думи беше на двадесет и осем.

— Знам, че е глупаво — каза тя тихо. Тънките ѝ пръсти мачкаха периферията на шапката. — Но много се страхувам от оръжия. От всичко, свързано със смъртта или с мисълта за смъртта.

Майор Прайс повдигна русолявите си вежди.

— По дяволите, момиче! — каза той. — Кой те кара да убиваш някого? Само вземи пушката, и гръмни по някоя от тези мишени. Хайде, давай!

— Вижте, ако пък не иска...

Очевидно от неудобство Лесли ухапа долната си устна и пое пушката от майор Прайс. Първо се опита да я държи по-далече от себе си, но видя, че не става. Огледа се колебливо, прилепи бузата си до приклада и стреля, без да се цели.

Звукът от изстрела, по-скоро слабо изпукване, отколкото гърмеж, се изгуби в трясъка на гръмотевица. Върху мишената нямаше и следа от куршума. Но всичко това се оказа прекалено много за Лесли. Все пак тя не захвърли пушката върху плота. С огромна изненада Дик осъзна, че тя цялата се е разтреперала и сълзите напират в очите ѝ.

— Съжалявам — каза тя — не мога.

— От всички недосетливи говеда на този свят — ядосано промърмори Дик Маркам — аз сигурно съм най-голямото. Не знаех...

Той докосна раменете ѝ. Усещането за близостта ѝ беше толкова силно и смущаващо, че би я прегърнал отново, ако го нямаше майор Прайс. Лесли се опита да се засмее и почти успя.

— Всичко е наред — чистосърдечно го увери тя. — Знам, че не бива да бъда толкова глупава. Но такава съм... — Тя вдигна рамене, защото не можа да намери подходяща дума. После си взе шапката от плота. — А сега можем ли да отидем при гадателя?

— Разбира се. И аз ще дойда с теб.

— Няма да ни пусне и двамата заедно — каза Лесли. — Приемат винаги само по един човек. Ти остани тук и стреляй вместо мен. Нали няма да си тръгнеш?

— Да си тръгна сам е последното нещо, което мога да направя — каза сериозно Дик.

Погледнаха се за миг, преди тя да тръгне. До каква степен беше влюбен Дик Маркам можеше да се предени по факта, че макар тя да отиваше в една шатра само на десетина метра от него, това му се струваше като дълга раздяла. Беше притеснил Лесли на стрелбището и сега се ругаеше така многостранно, че дори майор Прайс, който виновно мълчеше, се посмути.

Майорът леко се закашля.

— Жени! — възкликна мрачно той и с разбиране поклати глава.

— Да, но, по дяволите, и аз трябваше да се усетя.

— Жени! — повтори майорът. Подаде пушката на Дик, който я пое, без да съзнава какво прави. После продължи със завист, в гласа: — Късметлия си ти, приятелю!

— Господи, нима не го знам!

— Това момиче е една вълшебница — каза майорът. — Дойде тук преди шест месеца и завъртя главите на половината лица от мъжки пол наоколо. И пари си има. И... — тук той се поколеба. — Впрочем...

— Какво има, майоре?

— Виждал ли си днес Синтия Дру?

Дик го изгледа наежено. За да избегне погледа му, майорът се направи, че задълбочено изучава пушките на плота.

— Слушайте — каза Дик, — никога не е имало нещо между мен и Синтия. Бих искал да го разберете най-накрая.

— Зная, зная, приятелю — отговори майорът бързо, като се стараеше отговорът му да прозвучи естествено. — Напълно ти вярвам. Въпреки това в известен смисъл жените...

— Кои жени?

— Ами жена ми, лейди Аш, госпожа Мидълсуърт, госпожа Ърншо.

Дик отново усети старанието на събеседника си думите му да изглеждат непреднамерени. Майор Прайс се бе облегал на лакът върху плота на стрелбището и лампичките на мишените очертаваха силуета на масивната му фигура. Вятърът отново зави сред

павилионите, вдигна прах и изду брезента на сенниците, но те не забелязаха нищо.

— Само преди минута вие ни уверявахте, че те искали да ни поздравят — каза Дик. — При това ни дадохте да разберем, че едва ли не цял следобед са обхождали околността, само и само за да ни намерят и да ни затрупат с поздравления.

— Точно така, скъпи приятелю. Това е напълно вярно.

— Ами тогава?

— Но на тях им се струва... Имай предвид, аз просто искам да те предупредя... те смятат, че в известен смисъл бедната Синтия...

— Бедната Синтия ли?

— Да, в известен смисъл...

Дик побутна майор Прайс, за да го накара да се отмести, вдигна пушката и стреля. Звукът от изстрела дойде като отговор на въпросите на майора, а в същото време Дик разсеяно си отбеляза, че попадението е малко встрани от центъра на средната мишена. И той, и майорът говореха с онзи въздържан съзаклятнически тон, който е присъщ на мъжете, когато обсъждат важни семейни проблеми.

Но той усети как го повлича силата на всичко казано-речено, което обгръщаше дребните житейски събития в Сикс Ашис като мрежа.

— Вече две години цялото село се опитва да ни събере със Синтия и никой не се интересува дали това ни харесва, или не — каза той с горчивина.

— Разбирам те, скъпи приятелю, много добре те разбирам!

Дик стреля отново.

— Нищо не е имало, повярвайте ми! Никога не съм обръщал специално внимание на Синтия. И Синтия много добре го знае. За разлика от околните, тя поне не би могла да го разтълкува неправилно.

— Скъпи приятелю — погледна го хитричко майорът, — колкото и малко внимание да обърнеш на едно момиче, то вече се пита какво се крие зад това. Не че не те разбирам, но...

Дик отново стреля.

— А пък да се ожения за нея само за да доставя удоволствие на познатите си — това няма да го бъде. Аз обичам Лесли. Обичам я от момента, в който дойде тук. Това е. Само не мога да разбера тя какво е открила в мене...

Майор Прайс се подсмихна.

— Хайде, хайде — той иронично огледа Дик от главата до петите и накрая махна с ръка, за да покаже, че няма защо да се говори по този въпрос, — в края на краищата ти си нашата местна знаменитост.

Дик изсумтя.

— Или по-точно — поправи се майорът — ти си една от нашите две местни знаменитости. Казаха ли ти вече кой е гадателят?

— Не. Кой е той? Сигурно е външен човек, защото иначе щяха да го познаят и щяха да разберат, че е номер. Но по всеобщото мнение бил невероятно добър. Та кой е гадателят?

На плота на стрелбището имаше отворена кутия патрони. Майор Прайс взе разсеяно една шепя от тях и ги остави да изпаднат обратно в кутията през разтворените му пръсти. За миг се поколеба, сякаш се беше сетил за нещо забавно.

— Напомни ми да ти разкажа какъв страшно хубав номер скроих на Ърншо днес следобед — каза той. — Ърншо...

— Стига, майоре, не го усуквайте. Кой е гадателят?

Майор Прайс предпазливо се огледа наоколо.

— Ще ти кажа, но не го разгласявай засега, защото той иска да го запази в тайна. Той е един от най-големите специалисти в областта на криминалистиката.

II

— Специалист по криминалистика ли? — повтори Дик.

— Да — сър Харви Гилман.

— Имаш предвид главния патолог в Министерството на вътрешните работи?

— Точно така — самодоволно потвърди майор Прайс.

Колкото изненадан, толкова и впечатлен, Дик се обърна към червено-бялата раирана шатра, над чийто вход разлюляната от вятъра картонена ръка като че ли ги канеше да влязат.

В този момент забеляза една странна игра на сенки.

Толкова се бе смрачило, че едва разчиташе надписа, който висеше над шатрата: ВЕЛИКИЯТ СУОМИ. ГАДАЕ НА ДЛАН И НА КРИСТАЛНО КЪЛБО, ВСИЧКО ВИЖДА, ВСИЧКО ЗНАЕ. Но вътре беше запалена някаква лампа — светлината ѝ падаше отгоре. Както беше тъмно навън, върху стените на шатрата ясно се очертаваха двете фигури вътре.

Бяха доста неясни сенки и трепваха всеки път, когато вятърът издуеше брезента на палатката. Въпреки това Дик различаваше силуета на жена от едната страна, а от другата — изглежда, разделяше ги някаква маса — сянката на седнал човек с необичайно голяма глава, който жестикулираше енергично.

— Сър Харви Гилман — промълви Дик.

— Да, стои вътре с тюрбан на главата — продължи майорът — и разкрива на хората какви са всъщност. Днес той беше главната атракция.

— Разбира ли нещо от гледане на ръка и на кристално кълбо?

Майор Прайс отговори сухо:

— Не, приятелю. Но той познава човешката природа. И в това е цялата тайна на гадаенето.

— Но какво прави тук сър Харви Гилман?

— Наел е вилата на Поуп за лятото. Нали я знаеш, намира се на Галоус Лейн, недалеч от вас. — Майорът отново се усмихна. —

Началникът на полицията ни запозна и тогава ме осени тази идея:

— Моля?

— Тогава ме осени тази идея, че ще бъде великолепно, ако го помоля да се направи на гадател и засега да не издава кой е. Нещо повече, струва ми се, че нашият човек страшно се забавлява.

Какво представлява той всъщност?

— Дребно сухо човече, очите му бляскат. Казвам ти, според мен той се забавлява неимоверно. Семейство Аш вече си изпати от него — снощи той докара лейди Аш почти до припадък, а също и доктор Мидълсуърт и още някои.

Тук майор Прайс прекъсна обясненията си и покрай ушите на Дик прозвуча същият вик за поздрав, който подхожда повече за всеки военен парад. Отправен бе към една от току-що споменатите личности, която забързано се промъкваше между скупчените павилиони на път към Аш Хол.

Доктор Хю Мидълсуърт, гологлав, провесил през рамото си сак със стикове за голф, вървеше с широки крачки, за да изпревари дъжда. Докторът отговаряше за терена за голф — тоест бяха определили един знак, от който се правеха различни къси удари, а после раздаваха символични награди на онези, които успяваха с най-малък брой удари да вкарат топката в дупката. Той закима усърдно за поздрав в отговор на приветствието на майор Прайс, но майорът толкова настоятелно му махаше, че макар и неохотно, наложи се да се отбие до стрелбището.

Хю Мидълсуърт беше не само добър лекар, но го ценяха и като човек.

Причините за неговата популярност трудно можеха да се определят. Докторът беше мълчалив, но беше много внимателен и учтив. Имаше предана, макар и заядлива жена и голямо семейство.

Беше около четиридесетгодишен, строен, слаб, с рядка коса, съвсем олияла на темето му, и винаги изглеждаше малко разтревожен. Около очите и устата му имаше бръчки, носеше и тънки кафяви мустачки. Лицето му беше слабо, с хлътнали бузи. Обикновено не говореше, а лицето му се озаряваше от разбираща усмивка. Правеше го несъзнателно, това беше единственото, с което се отличаваше при посещенията си при болните, но беше достатъчно, за да спечели околните.

Тръгна към тях, премести сака от едното си рамо на другото и учудено загледа майор Прайс.

— Не сте ли на крикет? — попита той.

— Не — отговори майорът на явно излишния въпрос. — Реших да поостана тук и... така де. Да не изпускам от поглед гадателя. Току-що казах на Дик за сър Харви Гилман.

— Аха — рече доктор Мидълсуърт.

Отвори уста и понечи да продължи, но размисли и млъкна.

— В момента Лесли Грант е вътре да ѝ гледат — продължи майорът. — Ако той ѝ каже, че е срещнала един рус мъж и скоро я чака пътешествие, значи е познал. — После посочи Дик. — Знаете ли, че те двамата са решили да се вземат.

Доктор Мидълсуърт не отговори нищо. Само се усмихна и протегна ръка към Дик. Това здраво ръкостискане имаше силата на най-сърдечни благопожелания.

— Чух нещо такова. От жена ми — призна той. Лицето му възвърна леко разтревожения си вид. — Колкото до сър Харви...

— За младеж с неговата професия — майорът силно потупа Дик по рамото — той може да се окаже безценен.

— Безценен — намеси се разпалено Дик — е слаба дума. Този човек е бил нещо лице по всяко дело за убийство през последните тридесет години — и по най-нашумелите, и по най-незначителните случаи. Мой приятел, който му беше съсед в Бейсуотър, ми е казвал, че често се прибирал вкъщи, понесъл стъкленици със спиртосани човешки вътрешности. Ралф каза, че нашият човек бил като жива криминална енциклопедия, ако можеш да го накараш да се разприказва. И...

В този момент и тримата се сепнаха.

От една страна, това се дължеше на краткия блясък на светкавицата, под която цялата околност изплува в мъртвешка бледина, а, от друга — на ужасния гръм, който удари наблизко. Светкавицата открои всяка подробност като на фотографска снимка.

Лумна над мрачната тухлена сграда на Аш Хол — имението беше едновременно достолепно и обедняло като собственика си, — над тънките комини и многокрили прозорци, в които вече грееше луната. Освети гърчещата се под напора на вятъра гора. Освети изпитото, измъчено лице на доктор Мидълсуърт и кръглата

простодушна физиономия на майор Прайс, обърната към шатрата на гадателя. Когато мракът се възцари отново и трясъкът на гръмотевицата постепенно затихна, вниманието им изведнъж се насочи другаде.

Нещо ставаше в шатрата на гадателя. Сянката на Лесли Грант се бе изправила. Сянката на мъжа също се бе надигнала и бе вдигнала пръст към нея през масата. Цялата странност на тази игра на сенки върху осветената повърхност на шатрата не можеше да прикрие напрежението вътре.

— Ей! — провикна се Дик, макар че не си даваше сметка какво го е смутило. Но той усещаше напрежението на двете сенки, сякаш беше вътре. Сянката на Лесли Грант се обърна и самата Лесли изскочи от палатката.

Без да мисли, все още с пушката в ръка, Дик се затича към нея. Видя, че тя се спря — бял силует в мрака — явно за да се съвземе.

— Лесли! Какво става?

— Какво да става? — отвърна Лесли. Гласът ѝ прозвуча малко по-тънко, но иначе беше спокоен и нежен.

— Какво ти говореше той?

Дик по-скоро усети, отколкото видя, че под тънките вежди погледът на кафявите ѝ очи спира върху лицето му.

— Нищо не ми е говорил — възрази Лесли. — Според мен не е чак толкова добър. Щастлив живот, болест, но нищо сериозно, да чакам писмо с добри новини, изобщо обичайните приказки.

— Тогава защо се изплаши толкова?

— Не се бях изплашила!

— Извинявай, скъпа, но видях сянката ти на стената на шатрата. — Все по-потиснат и разтревожен, Дик взе решение. Без да осъзнава какво върши, той пхна пушката в ръцете на Лесли. — Подръж за малко.

— Дик! Къде отиваш?

— Ще отида да си поговоря с този тип!

— Но моля те, не бива!

— Защо да не бива?

Дъждът отговори вместо нея. Няколко големи капки се изляха отгоре, спуснаха се по тревата, а съскането на дърветата се усили, като че ли се сговаряха с небето да плисне вода като из ведро.

Дик се огледа и забеляза, че досега безлюдната морава се бе изпълнила с хора, които се връщаха тичешком от мача по крикет от другата страна на имението. Майор Прайс припряно събираше пушките. Дик му извика, посочи Лесли и докосна ръката ѝ.

— Идете в къщата — каза той. — Аз няма да се бавя. — След това вдигна покривалото на входа на шатрата и се вмъкна вътре.

Напевен, преднамерено превзет гърлен глас прозвуча от вътрешността на тясната задушна шатра.

— Съжалявам! — изрече той. — Умората ме надви. Току-що приключих последния си сеанс за днес. Не съм в състояние да продължа повече.

— Не е необходимо, сър Харви — каза Дик. — Не съм дошъл да ми гледате.

Погледите им се срещнаха. Необяснимо защо, думите на Дик Маркам заседнаха в гърлото му.

Над едно пространство от по-малко от два квадратни метра висеше електрическа крушка с абажур. Светлината ѝ се пречупваше в блестящото кристално кълбо, поставено върху покрита с тъмновиолетова плюшена покривка малка масичка, и допълваше загадъчната атмосфера на това задушно място.

Зад масичката седеше гадателят — слаб, сух, възнисък мъж, преминал петдесетте, в бял ленен костюм и шарен тюрбан, увит около главата му. Под тюрбана надничаше умно лице с остър нос, тънки прави устни и изпъкнала брадичка, а грозните гънки на челото му придаваха нервен вид. В очите му, обсипани в ъгълчетата със ситни бръчки, личеше проникателност.

— Значи ме познавате — хладно и покровителствено проговори той вече с естествения си глас и се закашля няколко пъти, докато намери подходящия тон.

— Точно така, сър.

— Тогава с какво мога да ви бъда полезен, млади човече?

Дъждовни капки потропваха с барабанен шум по покрива на палатката.

— Искам да знам какво говорехте с госпожица Грант — отвърна Дик.

— С кого?

— С госпожица Грант — младата дама, която беше тук преди малко. Моята годеница.

— Годеница, така ли?

Сбръчканите клепачи трепнаха за миг. Майор Прайс бе казал, че сър Харви Гилман изпитва голямо удоволствие от работата си. Изисква се особена нагласа, помисли си Дик, да седиш цял ден в този задух, да преправяш гласа си и да се наслаждаваш на психологическата дисекция на хората срещу теб. Но сега нищо не подсказваше, че сър Харви изпитва удоволствие. — Кажете ми, господин...

— Казвам се Маркам. Ричард Маркам.

— Маркам. — Великият Суоми се вгълби в себе си. — Маркам. Понякога в Лондон гледам пиеси от автор на име Ричард Маркам. Подобни произведения се наричат, струва ми се — той се поколеба за миг, — психологически трилъри, нали?

— Точно така, сър.

— Пиеси, които анализират, ако си спомням добре, психиката и мотивите на хората, които вършат престъпления. Вие ли сте авторът?

— Старая се да правя каквото мога в тази област — отговори Дик и внезапно си даде сметка, че е започнал да се оправдава, смутен от погледа на събеседника си.

„Да — помисли си той, — на нашия човек му е приятно.“ Сър Харви издаде звук, който можеше да се приеме за смях, ако си беше отворил устата малко повече. Сбръчканото му чело обаче не се отпусна.

— Не се и съмнявам, господин Маркам. Та как беше името на дамата?

— Грант. Лесли Грант. — Тъкмо произнесе тези думи и бурята се разрази с пълна сила. Ливна дъжд, забарабани глухо и тежко по покрива и Дик повиши глас: — Защо е тази тайнственост?

— Кажете ми, господин Маркам, от колко време живее тя в Сикс Ашис?

— От около шест месеца. Защо?

— От колко време сте сгоден за нея? Повярвайте ми, имам причини да ви питам за това.

— Ние се сгодихме едва снощи, но...

— Едва снощи — повтори гадателят с равен глас.

Висящата в палатката лампа леко се залюля и по кристалното кълбо просветнаха ярки отблясъци. Барабаненето на дъжда премина в рев, от който брезентовите стени затрепериха. Иззад кристалното кълбо сър Харви загледа посетителя си с любопитни очи, обърна ръка с opakото нагоре и леко затропа с кокалчетата на пръстите си по кадифената покривка на масата.

— И още нещо, млади човече, откъде черпите материал за пиесите си? — попита той с интерес.

При други обстоятелства Дик би му разказал с удоволствие. Нещо повече, щеше да бъде поласкан, дори смутен. Даде си сметка, че с поведението си вероятно ще обиди възрастния патолог, а може би дори щеше да го настрои срещу себе си. Но повече не можеше да издържи.

— По дяволите, човече, какво има?

— Чудех се как да ви го кажа — рече сър Харви и за първи път у него се усети проблисък на човещина. Той вдигна поглед. — Знаете ли коя е всъщност така наречената Лесли Грант?

— Коя е тя всъщност ли?

— Мисля, че ще е най-добре да ви кажа — отвърна сър Харви.

Поемайки си дълбоко въздух, той се надигна от креслото иззад масата. В същия миг Дик чу пушечен изстрел.

От този момент започна кошмарът.

Шумът не бе силен, но в мислите на Дик така се бяха объркали пушки и стрелбища, че почти очакваше този звук. Видя как се появи черна дупчица от куршума върху стената на палатката и брезентът около нея постепенно посивява от стичащата се вода. Видя как сър Харви полита напред, като че ли някой го е ударил с юмрук под лявата лопатка. В един миг непроницаемото лице на патолога се изкриви от ужас.

Човекът политна напред заедно с масата и почти се озова в ръцете на Дик. Всичко стана толкова бързо, че той дори не успя да се протегне, за да го хване, преди всичко да се сгромоляса. Сър Харви конвулсивно сви ръка и при падането си повлече покривката от масата. Кристалното кълбо глухо тупна върху утъпканата трева на пода. Върху белия ленен костюм започна да избива кърваво петно, което ставаше все по-наситено и докато Дик не можеше да откъсне поглед от него, отвън се чу ясен глас.

— Майор Прайс, направих го, без да искам!

Беше гласът на Лесли.

— Много съжалявам, направих го, без да искам. Дик не трябваше да ми дава да държа тази пушка. Някой ме блъсна, а ръката ми беше на спусъка и съм натиснала. — Искрен, притеснен и нежен, гласът се отвори над плисъка на дъжда. — Дано да не съм улучила нищо!

III

В девет и половина същата вечер, когато юнският здрач се сгъстяваше зад прозорците, Дик Маркам нервно крачеше из кабинета на дома си в самия край на Сикс Ашис.

Само да можех да не мисля — казваше си той, — всичко ще бъде наред. Но не мога да спра да мисля.

Факт беше, че сянката на сър Харви Гилман бе ясно очертана на стената на шатрата и представляваше идеална мишена, ако някой наистина искаше да стреля по него.

Но това, което си мислиш, е невъзможно.

Ще се окаже — продължи да разсъждава той, — че за цялата тази история ще се намери някое съвсем просто обяснение, ако се подходи трезво. Главното е да се отървеш от паяжините на съмнението, чиито нишки така оплитат съзнанието и нервите ти, че започваш да виждаш паяка на края на всяка една от тях. Влюбен си в Лесли. Всичко друго е без значение.

Лъжа.

Майор Прайс смята, че изстрелът е бил случаен. На това мнение е и доктор Мидълсуърт. И директорът на банката Ърншо, който неочаквано се появи, след като сър Харви се строполи, пронизан от куршума. Единствено ти...

Дик спря за момент и огледа кабинета си, където бе написал толкова много страници — сполучливи и слаби.

Издутите глобуси на настолните лампи хвърляха златиста светлина върху удобното безредие в стаята, която се отразяваше от ромбовидните стъкла на прозорците към градината. Вътре имаше камина, изградена от почернели тухли, и над нея — белосана полица. По стените висяха фотографии от театрални постановки, сложени в рамки, ярки афиши от Комеди Тиатър, Аполо Тиатър и Сейнт Мартин Тиатър, рекламиращи пиеси на Ричард Маркам.

На едната стена висеше афишът за „Грешката на отровителя“, а на другата — „Тревога в семейството“. И двете пиеси бяха опит да се

надникне в съзнанието на престъпника; да се види светът през очите му, да се почувствува с неговите сетива. Свободните от афиши пространства на стената бяха заети от библиотечни рафтове, препълнени с книги по патология и криминалистика.

Тук беше и бюрото му с пишещата машина отгоре, сега със затворен капак. Въртящата се библиотечка с различни справочници. В стаята имаше меки кресла и високи поставки за пепелници до тях. На пода пъстрееха цветни килимчета, завесите бяха от кретон в свежи тонове. Това беше кулата от слонова кост на Дик Маркам, където той се уединяваше далеч от света, макар че и самото селце Сикс Ашис беше доста уединено.

Дик запали поредната си цигара, вдишвайки дълбоко със странното и извратено желание да замъгли съзнанието си. Пое отново цигарения дим, когато телефонът иззвъня.

Грабна слушалката с такава бързина, че за малко да събори телефона от бюрото си.

— Ало — дочу се предпазливият глас на доктор Мидълсуърт.

Дик се закашля, остави цигарата на ръба на бюрото си и хвана телефона и слушалката с две ръце.

— Как е сър Харви? Жив ли е?

Последва кратка пауза.

— Да, жив е.

— Ще се... оправи ли?

— Да, няма опасност за живота му.

Сякаш камък падна от сърцето на Дик, от облекчение му се зави свят. Пот изби на челото му. Той пое цигарата си, механично дръпна два пъти и я хвърли в камината.

— Всъщност той иска да те види — продължи доктор Мидълсуърт. — Можеш ли да дойдеш сега във вилата му? Мислех си, че тъй като сте наблизко.

Дик се втренчи в телефона.

— Той в състояние ли е да приема гости?

— Да. Можеш ли да дойдеш веднага?

— Ще дойда веднага, след като позвъня на Лесли, за да ѝ кажа, че всичко се е разминало. Не е на себе си от притеснение — непрекъснато ми се обажда.

— Зная. Тя и тук се обади. Само че... — В гласа на доктора явно се почувствува колебание. — ... той те моли да не го правиш.

— Какво да не правя?

— Да не се обаждаш на Лесли. Поне засега. Той ще ти обясни всичко. Междувременно... — Докторът отново се поколеба: — Не взимай никого със себе си и не казвай на никого каквото ти казах. Обещавах ли ми?

— Добре, добре.

— Имам ли честната ти дума?

— Да.

Бавно, вторачен в телефона, като че ли той можеше да му разкрие всички тайни, Дик постави обратно слушалката и се вгледа през ромбовидните стъкла на прозореца. Бурята отдавна бе преминала и бе настъпила ясна звездна нощ. Упойващо се разнасяше успокоителният дъх на мокра трева и цветя.

С животински инстинкт той усети нечие присъствие и рязко се обърна към вратата, откъдето го гледаше Синтия Дру.

— Здравей, Дик — усмихна се Синтия.

Дик бе заявил пред себе си с най-категорични думи, че когато отново види това момиче, няма да се почувствува неудобно, няма да избягва погледа му, няма да изпитва неприятното усещане, че е извършил нещо недостойно. Но стана точно обратното.

— Почуках на входната врата — обясни тя, — но никой не ме чу, а тъй като вратата бе отворена, си позволих да вляза. Попречих ли ти?

— Не, разбира се, че не.

Синтия също избягваше погледа му. Разговор не се завърза, сякаш между тях се бе отворила пропаст, но в един миг Синтия реши да говори направо.

Тя беше от онези здрави, прями момичета, които често се смеят, но съвсем не беше лекомислена, за разлика от някои други. Никой не можеше да отрече, че е хубавичка — руса коса, сини очи, прекрасна кожа и бисерни зъби. Тя стоеше с ръка на дръжката на вратата към кабинета и изведнъж — щрак! — реши се.

Не беше необходимо да се гадае не само какво ще каже, но дори как ще го каже. Синтия погледна право към него. Пое си дълбоко въздух, пристъпи напред и с предварително подготвена

непреднамереност му подаде ръка. И розовото ѝ пуловерче, и кафявата пола, и тъмните чорапи подчертаваха хубавата ѝ фигура.

— Чух за теб и Лесли, Дик. Много се радвам и ви желая страшно много щастие.

В същото време очите ѝ казаха: „Не очаквах това от теб. Не че има кой знае какво значение, разбира се, а и ти си даваш сметка колко почтено се държа аз, но, предполагам, разбираш колко е недостойна постъпката ти.“

„По дяволите!“

— Благодаря, Синтия — отговори той вече не мислено. — И ние с Лесли много се радваме.

Синтия се засмя на глас, но веднага млъкна, сякаш беше направила нещо неприлично.

— Всъщност — продължи тя, изчервявайки се въпреки всичките си усилия да изглежда спокойна — аз дойдох по повод на този ужасен случай със сър Харви Гилман.

— Да, ужасен е.

— Нали наистина е бил Харви Гилман? — Тя кимна към прозореца и продължи да говори бързо. Ако Синтия не беше толкова сериозно момиче, човек би помислил, че се вживява прекалено много. — Искам да кажа, нали той е човекът, който е наел старата вила на полковник Поуп преди няколко дни, но се криел досега, за да се направи на гадател. Значи той е сър Харви Гилман?

— Да, точно така.

— Дик, разкажи ми какво се случи днес следобед.

— Ти не беше ли там?

— Не. Хората казват, че той умираше.

Дик понечи да ѝ каже, но се овладя.

— Разправят, че било нещастен случай — продължи Синтия. — Сър Харви бил ранен близо до сърцето. Майор Прайс и доктор Мидълсуърт го вдигнали и го докарали дотук с кола. Бедният Дик!

— Защо трябва да ме съжаляваш?

Синтия събра ръце пред гърдите си.

— Лесли е чудесно момиче — каза тя с такава очевидна искреност, че Дик не можеше да се усъмни в думите ѝ, — но не биваше да ѝ даваш пушката. Наистина не биваше! Тя не знае как да

борави с такива неща. Майор Прайс казва, че сър Харви е в кома и умира. Научил ли си нещо ново от доктора?

— Не... не съм.

— Всички са ужасно разтревожени. Според госпожа Мидълсуърт това доказвало, че изобщо не е трябвало да правим стрелбище. Госпожа Прайс реагира доста остро, тъй като майорът отговаряше за него. Изобщо — жалко, че стана така — отчето казва, че сме събрали повече от 100 лири за базара... А пък сега хората пускат какви ли не глупави слухове.

Синтия бе застанала до бюрото, вдигаше и поставяше отново на мястото им разхвърляните върху него книги и не спираше да говори задъхано. „Толкова е сърдечна — помисли си Дик, — толкова е доброжелателна.“ Но един въпрос — въпросът какво става със сър Харви Гилман — го дразнеше, както започваше да го дразни и гласът на Синтия.

— Виж, какво, Синтия, съжалявам, но трябва да изляза.

— Все още никой не е виждал лорд Аш, за да го попита какво мисли. Но и без това рядко го виждаме, нали? Между другото, защо лорд Аш така странно гледа Лесли винаги когато я срещне, колкото и рядко да се случва това. Лейди Аш... — Синтия изведнъж се усети и не довърши изречението. — Какво каза, Дик?

— Трябва да изляза!

— Да отидеш при Лесли? Разбира се!

— Не, отивам да видя какво става в съседната вила. Докторът иска да говори с мен.

Синтия веднага предложи помощта си.

— Ще дойда с теб, Дик. С каквото мога да бъда полезна...

— Нали ти казах, Синтия, трябва да отида сам!

Все едно че ѝ беше ударил плесница.

„Абсолютна свиня. Е, какво да се прави.“

И двамата замълчаха, но след малко Синтия се разсмя. Беше я чувал да се смее така и друг път — на тенискорта, когато някой избухнеше и захвърлеше ракетата си, готов да я счупи, а тя искаше да омаловажи нещата и да заглади случилото се. Синтия го гледаше сериозно, сините ѝ очи бяха загрижени.

— Толкова си избухлив, Дик — каза тя.

— Не съм избухлив, по дяволите! Просто...

— Сигурно всички писатели са такива. Не се изненадвам. — И тъй като не ги разбираше тези неща, не продължи да разисква тази особеност. — Но странно, нали, ти не изглеждаш такъв човек. Искам да кажа, ти не си се затворил в кабинета си, чудесно играеш крикет и какво ли още не. Искам да кажа... Ох, господи! Пак се разприказвах... Трябва да тръгвам. — Тя го погледна право в очите. Леката червенина хармонираше със сините ѝ очи и от това ведрото лице изглеждаше почти красиво.

— Можеш да разчиташ на мен, приятелю — каза тя. Само миг след това Синтия си беше отишла.

Твърде късно беше за извинения. Вероломният злодей я изчака да се поотдалечи към селото. После и той напусна къщата.

Пред вилата му минаваше широк селски път в посока изток–запад, който извиваше сред дървета и поляни. От едната му страна се проточваше ниската каменна ограда на Аш Хол, а от другата през около сто метра се намираха три вили.

Първата принадлежеше на Дик Маркам. Втората беше необитавана. Третата — най-далечната откъм изток — бе наета от тайнствения новодошъл. Тези три вили привличаха вниманието на посетителите на Сикс Ашис. И трите оставаха доста далеч от пътя и макар че не бяха свързани с канализацията на останалите къщи и бяха снабдени с отдавна остарелите електромери, които се включват с монета, живописното им разположение компенсираше тези неудобства.

Когато Дик излезе на пътя, от запад до него достигна слабият звън от часовника на църквата, който отбеляза десет часа. Пътят се губеше в полумрака, но всъщност небето бе още по-тъмно и се виждаха звезди, сякаш отразени в дъното на кладенец. Нощно време всички миризми и шумове на това място се възприемаха по особен начин. Докато стигне последната вила, Дик вече тичаше като обезумял.

Мрак.

Почти пълен мрак.

От едната страна на пътя, точно срещу вилата на Поуп, гъста брезова горичка стигаше до самата ограда на парка. Пред самата къща и още по-на изток покрай пътя се намираше овощна градина. Там беше мрачно дори денно време, влажно и пълно с оси. Сега през нощта Дик изобщо не можеше да види вилата и се ориентираше само по ивиците

светлина, които се промъкваха през недобре спуснатите завеси на прозорците.

Сигурно отвътре го бяха видели или чули, когато се бе препъвал из градината. Доктор Мидълсуърт му отвори входната врата и той влезе в модерно обзаведеното преддверие.

— Слушай — започна докторът без друго въведение. Заговори с обикновения си спокоен тон, но думите му прозвучаха категорично. — Не мога повече с тези преструвки. Просто не е честно да се иска такова нещо от мен.

— Какви преструвки? Много ли е зле нашият човек?

— Точно там е въпросът. Нищо му няма.

Дик дръпна вратата, която се затвори почти безшумно, и се обърна към доктора.

— Беше в шоково състояние — обясни доктор Мидълсуърт — и затова всички решиха, че е на умирање или вече е умрял. И аз самият не можех да бъда сигурен, преди да го доведа тук и да го прегледам. Куршум от пушка 22 калибър не може да причини много опасно нараняване, освен ако не попадне в главата или право в сърцето.

В благия поглед на доктор Мидълсуърт проблесна искрица, сякаш все пак той се забавляваше. Той вдигна ръка да разтрие събърченото си чело.

— Когато извадих куршума, той дойде в съзнание и нададе страхотни викове. Майор Прайс остана доста изненадан. Опитах се да го отпратя, но той упорито настояваше да остане.

— Е, и?

— Най-обикновено нараняване, няма никакви счупвания. Дори не е загубил много кръв. Гърбът ще го наболява няколко дни, но като изключим това, нищо му няма.

На Дик му трябваше доста време, за да проумее какво означава това.

— Знаете ли, че Лесли Грант не е на себе си от притеснение? — попита той. — Мисли, че го е убила.

Лицето на доктор Мидълсуърт вече с нищо не показваше, че той се забавлява.

— Да, зная.

— Ами тогава?

— Когато майор Прайс си тръгна — продължи докторът, като избягваше прекия отговор, — сър Харви го накара да обещае, че ще мълчи. Според сър Харви най-добре било да пуснем слух, че е в кома и няма да издържи дълго. Като познавам майора, съмнявам се, че тайната ще бъде запазена дълго време.

От вълнение Хю Мидълсуърт беше станал почти словоохотлив.

— Както и да е, аз не мога да пазя такава тайна — оплака се той. — Предупредих го. Това противоречи на професионалния ми дълг. Неетично е. И освен това...

За втори път през този ден докторът понечи да каже нещо, размисли и замълча.

— Но, докторе, пак ви питам същото. Защо?

— Той отказа да обясни на майора. Отказа и на мен. Може би на теб ще ти каже. Хайде, ела.

Докторът рязко протегна ръка, отвори една от вратите вляво на преддверието и направи знак на Дик да мине пред него. Вратата водеше към всекидневна — голяма, но с нисък таван и с два прозореца, които гледаха към пътя. Точно в средата на стаята се намираше голямо писалище, над което висеше запалена лампа. В едно от креслата до писалището, седнал внимателно, така че да не се обляга, се беше настанил гадателят, вече освободен от екзотичното си облекло. Лицето на сър Харви Гилман беше толкова мрачно, че нищо друго не можеше да направи по-силно впечатление. Дик забеляза, че е облечен в пижама и халат. Тюрбанът вече не прикриваше олисялото му теме, под което се виждаше сардонична усмивка, остър нос и скептичен поглед. Той огледа Дик от главата до петите.

— Неприятно ли ви е, господин Маркам?

Дик не отговори.

— Би трябвало на мен да ми е неприятно — каза сър Харви. Опита се да се настани по-удобно в креслото, трепна от болка и стисна устни, но после продължи да говори.

— Аз предложих един малък експеримент. Докторът май не го одобрява. Но предполагам, че вие ще го одобрите, след като чуете съображенията ми. И вие, докторе, можете да останете в стаята.

На пепелника върху масата беше закрепена недопушена пура. Сър Харви я вдигна.

— Искам да ме разберете — продължи той. — Пет пари не давам за някакво абстрактно правосъдие... Не бих си мръднал и пръста, за да донеса на полицията за някого. Този проблем ме вълнува от академична гледна точка. Просто бих искал, преди да умра, да науча отговора на една от малкото задачи, с които не можа да се справи моят приятел Гидиън Фел. Ако се съгласите да ми помогнете, можем да поставим капан, ако ли не... — Той размаха пурата, после я захапа и установи, че е загаснала. — А сега — за тази жена, така наречената Лесли Грант...

Дик най-сетне проговори.

— Кажете го най-сетне, сър. Какво щяхте да ми кажете, когато се случи всичко това?

— За тази жена — продължи събеседникът му бавно, както преди. — Вие сте влюбен в нея, струва ми се. Или поне така си мислите?

— Не си мисля, ами съм убеден.

— Това е много неприятно — сухо каза сър Харви. — Но се е случвало и друг път. — Той се обърна към настолния календар върху бюрото си, за да види датата — 10 юни, четвъртък. — Кажете ми, тя не ви ли е поканила случайно на вечеря в дома си в близките дни, или пък другата седмица, за да отбележите годежа?

— Да, покани ме. Утре вечер. Но...

Сър Харви се стресна.

— Значи утре вечер?

Дик изведнъж ясно си представи Лесли, за станала до къщичката си в другия край на Сикс Ашис. Лесли, с нейния мил характер. Лесли, с нейната липса на практичност. Лесли, която мразеше всяка суетност, обличаше се скромно, не си слагаше украшения и не употребяваше грим. Но цялата ѝ сдържаност се подчиняваше на силна емоционалност и когато се влюби, сякаш изведнъж стана напълно безразсъдна в думите и постъпките си.

Всичко това за миг проблясна през съзнанието му при спомена за лицето ѝ — изображение на любов и нежност, което не му позволяваше да мисли за нищо друго. Дик си даде сметка, че крещи:

— Не мога да издържам повече. Какви са всички тези глупости? В какво я обвинявате? Искате да ми кажете, че тя не се казва Лесли Грант, така ли?

— Точно така — отговори сър Харви и вдигна очи. Истинското ѝ име е Джордан. Тя е отровителка.

IV

Можеше да преброиш до десет, преди някой да проговори. Дик наруши мълчанието, но сякаш не бе разбрал думите на сър Харви. Гласът му прозвуча без гняв и доста естествено:

— Това е смешно!

— Защо да е смешно?

— Това момиченце?

— Това момиченце, както го нарекохте, е на четиридесет и една години.

До Дик имаше стол. Той се отпусна върху него. Собственикът на вилата, полковник Поуп, бе подредил всекидневната си така, че да му е удобно, но всичко беше доста занемарено. От тютюневия дим белите стени бяха посивели, а видимите дъбови греди направо бяха почернели. Цяла редица гравюри на военни сцени от началото и средата на деветнадесети век, избелели малко от времето, но все още с ясни очертания на униформите и бойните знамена, опасваше стените. Дик гледаше към гравюрите, но цветовете се сливаха и всъщност не виждаше нищо.

— Вие, разбира се, не ми вярвате — каза спокойно сър Харви. — Аз и не очаквах да ми повярвате. Обадох се в Лондон и помолих утре да изпратят човек от Скотланд Ярд, който я познава добре. Той ще донесе и снимки, и пръстови отпечатъци.

— Почакайте малко! Моля ви!

— Слушам ви, млади човече.

— Какво според вас е направила Лесли?

— Отровила е трима души. За двама от тях е била женена — оттам са и парите ѝ. Колкото до третия...

— Как така женена?

— Това може би шокира вашата романтична душа? Първият ѝ съпруг се е наричал Бъртън Фостър, юрисконсулт на голяма американска корпорация. Вторият бил търговец на памук от Ливърпул,

с фамилия Дейвис, но не си спомням първото му име. И двамата доста състоятелни. Но третата ѝ жертва, както щях да ви кажа...

Дик Маркам се хвана за главата.

— Господи! — промълви той. Само с тази дума изрази цялото си неверие, възмущение и пълно объркване. Щеше му се да не е чул нищо, да може да заличи последните тридесет секунди от паметта си. Сър Харви прояви тактичност и сведе поглед, като че ли от неудобство.

— Съжалявам, млади приятелю, но е така — каза той и хвърли угасналата си пура в пепелника. После погледна Дик изпитателно. — Но ако си мислите...

— Какво да си мисля?

Сър Харви сви устни и на лицето му се изписа още по-сардоничен израз.

— Та нали вие пишете за психиката на престъпниците. Трябва да призная обаче, че вашите пиеси ми харесват. Сред колегите си съм известен като човек с особено чувство за хумор. Но ако смятате, че съм си измислил всички тези неща само и само за да ви направя номер, да ви скроя шега в духа на вашите пиеси, избийте си го от главата. Цялата работа, повярвайте ми, съвсем не е шега.

Дик скоро щеше да установи, че той е прав.

— Тази жена — отчетливо каза сър Харви — е закоравяла престъпница. Колкото по-бързо свикнете с тази мисъл, толкова по-лесно ще преодолеете чувствата си. От това зависи и вашата сигурност.

— Сигурност?

— Точно така. — По челото на сър Харви пак се появиха грозните бръчки. Той се размърда в креслото, за да заеме по-удобна поза, но болката го принуди отново да застане неподвижно.

— Там е бедата — продължи той. — Според мен тази жена дори не е кой знае колко умна. И въпреки това тя продължава и втори, и трети път и винаги успява да се измъкне. Намерила е начин да извършва убийства, които нито Гидиън Фел можа да разгадае, нито аз.

За пръв път думата убийство пряко бе свързана с името на Лесли. Тази дума отвори вратата на още по-мрачни мисли. Дик не знаеше за какво да се хване.

— Замълчете за момент — настоя той. — Преди малко споменахте за пръстови отпечатъци. Искате да кажете, че тя е била

изправена пред съда, така ли?

— Не. Отпечатъците са иззети неофициално. Тя никога не е била призовавана пред съд.

— Така ли? Ами тогава откъде знаете, че е виновна?

Сър Харви го погледна ядосано.

— Бъдете така добър да приемете каквото ви казвам, господин Маркам, а после ще дойде моят колега от Скотланд Ярд.

— Не че не ви вярвам. Просто ви питам защо сте толкова сигурен. Ако Лесли наистина е била виновна, защо полицията не я е арестувала?

— Защото нищо не успяха да докажат. Само си помислете — три случая! И пак нищо не се доказа. — За пореден път сър Харви машинално се опита да се раздвижи. За пореден път болката го прониза. Но сега той беше потънал в мислите си. Почти не я усети. Пръстите му играеха по тапицираните странични облегалки на креслото. Искрящите му очички, втречени в Дик Маркам, имаха толкова сардоничен поглед, че някой би могъл да си помисли дали не ѝ се възхищава.

— Полицията ще ви даде точните дати и подробностите — продължи той. — Аз мога да споделя с вас само моите собствени наблюдения. Бъдете така любезен да не ме прекъсвате, ако не е наложително.

— Добре — каза Дик.

— За пръв път се срещнах с тази дама преди тринадесет години. Нашето така наречено правителство още не ми беше дало титлата „сър“. Дори не бях главен патолог в министерството на вътрешните работи. Често ми се налагаше да работя не само като патолог, но и като обикновен съдебен лекар. Една зимна сутрин — пак повтарям, от полицейските регистри може да се види точно кога, — една сутрин научихме, че някакъв американец на име Фостър е бил намерен мъртъв в тоалетната стая, свързана със спалнята в собствения му дом на Хайд Парк Гардънс. Веднага отидохме там с главния инспектор Хадли, сега вече комисар.

На пръв поглед беше явно самоубийство. Съпругата на убития е отсъствувала от къщи през цялата нощ. Трупът бе намерен полуизтегнат на канапето до една малка масичка. Причината за

смъртта беше циановодородната киселина, инжектирана в лявата му ръка със спринцовка, която намерихме до него на пода.

Сър Харви замълча.

Жестока усмивка раздвижи бръчките около устата му.

— При вашите проучвания, господин Маркам, сигурно сте се запознали с циановодородната или синилна киселина. Ако я погълнете, смъртта е мъчителна, но бърза. А ако ви я инжектират венозно, смъртта е не по-малко мъчителна, но още по-бърза.

В случая с Фостър изглеждаше явно самоубийство. Нито един мъж с всичкия си не би позволил на убиеца си внимателно да му постави инжекция във вената със спринцовка, която от три метра мирише на горчиви бадеми. Прозорците на спалнята бяха затворени отвътре. Вратата не само бе заключена с резе отвътре, но и бе препречена с един огромен скрин. Прислугата проникнала с големи усилия.

Едва успяхме да успокоим току-що завърналата се вдовица, която бе покрусена и потънала в сълзи. Тя беше толкова крехка и нежна в скръбта си, че ни трогна.

Дик Маркам се опита да последва логиката:

— И тази вдовица била...

— Да, тя беше същата жена, която сега се нарича Лесли Грант.

Отново се възцари тишина.

— А сега идваме до едно от онези съвпадения, които погрешно се считат за по-чести в литературата, отколкото в живота.

Пет години по-късно, някъде през пролетта, отидох в Ливърпул, за да дам заключение в тамошния съд. Хадли също се оказа там, но по съвсем друга работа. Засекохме се в Градската съдебна палата, където срещнахме тамошния началник на полицията. Като си говорехме, началникът на полицията каза...

Сър Харви вдигна поглед.

— Той каза: Недалеч от нашия град в Принсис Парк е станало някакво странно самоубийство. Един човек се е самоубил, като се инжектирал със синилна киселина. Възрастен мъж, но с много пари, в добро здраве, без проблеми. Но е самоубийство, няма съмнение. Ето, току-що е приключило полицейското следствие. — И той ни кимна към дъното на коридора. Една жена в черно вървеше по същия мръсен коридор и приемаше съболезнованията на околните. Много неща съм

видял, младежо. Не можете да ме изненадате лесно. Но и досега не мога да забравя физиономията на Хадли, когато се обърна към мен и ми каза: „Господи, та това е същата жена!“

С тези прости думи сър Харви успя да опише всичко пределно ясно.

Тихичко, в паузата, която сър Харви направи, за да събере мислите си, доктор Мидълсуърт прекоси стаята, заобиколи голямото писалище и седна на един скърцащ плетен стол до прозореца.

Дик трепна. Напълно беше забравил за доктора. Пък дори сега Мидълсуърт не каза нищо и не се намеси в разговора. Само кръстоса дългите си крака, опря острия си лакът върху облегалката на стола, подпря брадичка на ръката си и замислено се загледа в лампата с бежовия абажур, която висеше над бюрото.

— Искате да кажете, че това пак е била Лесли? — ядоса се Дик.
— Моята Лесли?

— Да, вашата Лесли. Само че на втора ръка.

Дик се надигна от креслото си, но се овладя и отново седна.

Неговият домакин не искаше да го обиди с тези думи. По-скоро можеше да се приеме, че той се стареа да изреже с остър нож някакъв злокачествен израстък от тялото на Дик Маркам, както би постъпил един хирург.

— В този случай — продължи сър Харви — полицията започна разследване.

— И какъв беше резултатът?

— Същият, както преди.

— Тоест доказа се, че тя не е могла да го направи?

— Съжалявам. Те само доказаха, че нищо не могат да докажат. Както и в случая с Фостър, съпругата му отсъствувала от къщи през онази нощ.

— Имаше ли алиби?

— Не, доказано алиби нямаше. Но не беше и необходимо.

— Моля, продължавайте, сър Харви.

— Ливърпулският търговец господин Дейвис бе намерен мъртъв върху бюрото в кабинета си. И отново вратата бе заключена отвътре.

Дик разтри челото си с ръка.

— А прозорците? — попита той.

— Прозорците не само бяха затворени, но бяха спуснати и дървените капаци. На вратата имаше две нови абсолютно здрави резета — едно долу и едно горе. — И двете бяха пуснати. Къщата беше едновременно — голяма, богата, стаята можеше да се барикадира като крепост. Но това не беше всичко.

Оказа се, че Дейвис някога започнал работа като продавач в аптека. Много добре е можел да разпознае миризмата на синилната киселина. Той не би се излъгал да си постави такава инжекция случайно или пък по препоръка на някой друг, който би му казал, че е безобидна. Но ако не беше самоубийство, значи беше убийство. Обаче нямаше никакви следи от борба или от влачене на безжизнено тяло. Дейвис беше възрастен, но едър и все още силен — не би се оставил без съпротива да му бият инжекция със спринцовка, от която се носи миризма на циановодородна киселина. А стаята беше заключена отвътре.

Сър Харви присви устни и наведе глава настрани, сякаш се възхищаваше от този факт.

— Простотата на случая, господа, подлуди полицията. Те бяха сигурни, че е убийство и въпреки това не можеха да го докажат.

— И какво каза за всичко това Лес..., исках да кажа — съпругата? — попита Дик, който се преборваше с черните мисли в главата си.

— Тя, разбира се, отрече, че е убийство.

— Да, но все пак какво обяснение даде?

— Просто, обзета от ужас, с широко отворени очи, каза, че не разбирала нищо. Призна, че е била женена за Бъртън Фостър, но заяви, че всичко това е някакво ужасно съвпадение или грешка. Какво можеше да отговори полицията на всичко това?

— И нищо повече ли не направиха?

— Проведоха разследване естествено. Търсеха някакви следи.

— И какво?

— Опитаха се да намерят нещо, заради което да я подведат под някакво обвинение — продължи сър Харви, — но не можаха. Не можаха да направят връзка с произхода на отровата. Беше се оженила за Дейвис под чуждо име, но това не е противозаконно, освен ако не става въпрос за измама или двубрачие. В случая не се касаеше за нищо такова. Точка.

— А после?

Патологът повдигна рамене и лицето му се сви. Раната му или преживяванията, свързани с нея, го бяха изнервили.

— За последното стъпало в нейното развитие мога да ви разкажа съвсем накратко. Лично аз не съм виждал нищо. Същото се отнася и за Хадли. Хубавата вдовица, сега вече доста заможна, просто изчезна. Дори почти я бях забравил. Едва преди три години един мой приятел, който живее в Париж и на когото бях разказвал този случай като класически пример, ми изпрати изрезка от един френски вестник.

Материалът беше за едно печално самоубийство на авеню „Джордж V“. Жертвата се наричаше Мартин Белфорд, млад англичанин, който притежавал там апартамент. Оказа се, че той токущо се бил сгодил за някоя си мадмоазел Лесли Не-знам-коя-си — не мога да си припомня второто ѝ име — която живеела на авеню „Фош“.

Четири дена след годежа двамата решили да го отпразнуват с малка вечеря в нейния апартамент. Той напуснал къщата ѝ в единадесет часа същата вечер — както се твърди — в добро здраве и отлично разположение на духа. Прибрал се в дома си. На следващата сутрин бил намерен мъртъв в спалнята си. Трябва ли да ви обяснявам при какви обстоятелства?

— Същите ли?

— Абсолютно същите. Стаята била заключена отвсякъде, както обичат да се подсигурият французите. Венозно отравяне с циановодородна киселина.

— И после?

Сър Харви отново се върна в миналото.

— Изпратих изрезката на Хадли, който се свърза с френската полиция. Дори тези реалисти приемаха изцяло версията за самоубийството и не искаха да чуят за друго. Журналистите, които си позволяват по-големи волности, отколкото тук, говореха със съчувствен тон за нейната трагедия. „Cette belle anglaise, tre’s chic, tre’s distinguee.“^[1] Предполага се, че между годениците е станало спречкване, което мадмоазел иска да запази в тайна; в пристъп на отчаяние младият мъж се е прибрал вкъщи и се е самоубил.

Седнал в скърцащия плетен стол в дъното на стаята, доктор Мидълсуърт извади лулата си и продуха тръбата ѝ.

Дик позна, че си търси някакво занимание, за да не му е толкова неудобно. Поради присъствието на доктора, въплътил в себе си спокойствието на Сикс Ашис, цялата история изглеждаше още по-абсурдна. Лицата на госпожа Мидълсуърт, госпожа Прайс, лейди Аш и Синтия Дру изплуваха в мислите му.

— Всичко това е направо невъзможно — избухна Дик.

— Да — съгласи се сър Харви. — Но се е случило.

— Искам да кажа, че всичките тези случаи сигурно са били самоубийства.

— Може би да. — Тонът на събеседника му остана любезен. — А може би не. Хайде, хайде, господин Маркам! Нека да погледнем нещата такива, каквито са. Както и да оценявате фактите, не смятате ли, че в тях има нещичко подозрително? Нещо *мъничко* подозрително?

Дик замълча за момент.

— Не смятате ли така, господин Маркам?

— Е, добре. Така е. Но не мога да се съглася, че обстоятелствата са били винаги едни и същи. Този човек в Париж, как му беше името?

— Белфорд.

— Да, Белфорд. Вие казахте, че тя не е била женена за него.

— Мислите за тази страна, която ви засяга пряко, нали? — подхвърли сър Харви и го огледа с чисто научен интерес, сякаш се забавляваше. — Въобще не си мислите за смърт или отрова. А само за тази жена в ръцете на някой друг.

Истината на тези думи хвърли Дик Маркам в гняв. Но той успя да се въздържа и запази самообладание.

— Но тя не е била женена за този човек — настоя той. — Получила ли е някакви облаги от смъртта му?

— Не, нито едно пени.

— Тогава къде виждате мотивите й?

— По дяволите, млади човече, не разбирате ли, че в този момент тя не е могла да се въздържа?

Доста несръчно сър Харви постави внимателно ръце на страничните облегалки на креслото си и се изправи на крака. Доктор Мидълсуърт поиска да стане, за да му попречи, но сър Харви му махна с ръка да не идва при него. После направи няколко стъпки по овехтелия килим и каза:

— И вие го знаете, млади човече. Или се правите, че го знаете. Отровителят никога не спира, той не може да спре. Това е психическо заболяване, източник на извратено удоволствие, по-силно, повълнуващо от всички останали, които познава психологията. Отрова! Власт над живота и смъртта! Нали го знаете или може би не го знаете?

— Да, зная го.

— Това е добре. Тогава погледнете случая през моите очи.

Той внимателно докосна раната на гърба си.

— Дойдох тук, за да прекарам лятната си отпусका. Уморен съм. Имам нужда от почивка. Помолих да запазят самоличността ми в тайна, тъй като всеки глупак иска да му разказвам разни криминални случаи, които са ми дошли до гуша.

— Но Лесли... — започна Дик.

— Не ме прекъсвайте. Обещават ми да запазят тайната, ако аз се съглася да участвувам като гадател в благотворителния базар. Много добре. Нямах нищо против. Нещо повече, това дори ми хареса. Беше една възможност да вникна в човешката природа и да изненадам глупаците.

Той вдигна пръст нагоре, изисквайки тишина.

— И какво се случва? В шатрата ми влиза една убийца, която не съм виждал още от следствието в Ливърпул. Не изглежда и един ден по-стара! Аз решавам (кой не би го направил?) да я сплеща така, че да ме помни.

При това положение с мълниеносна бързина тя се опитва да ме застреля с пушката. Е, не беше любимият ѝ номер — убийство в затворена стая. След като има дупка от куршум в брезента, тази възможност отпада. Но не; дамата е изгубила самообладание. А защо? Бях започнал да се досещам още преди да стреля по сянката ми. Защото се подготвяше да отрови още някого. С други думи — той посочи към Дик — вас.

Отново настана тишина.

— Само не ми казвайте, че подобно нещо не ви е минало през ума — каза сър Харви с подчертан скептицизъм, поклащайки глава. — Не казвайте, че не сте го помислили.

— Прав сте. Мина ми такава нещо през ума.

— Сега вярвате ли на това, което ви разказах?

— Вярвам на разказа ви, разбира се. Но ако има някаква грешка... Ами ако изобщо не става въпрос за Лесли?

— Ще повярвате ли на дактилоскопичната експертиза?

— Да, няма да имам избор.

— И дори да се убедите в самоличността ѝ, вие няма да повярвате, че е искала да ви отрови, нали?

— Не, не мога да повярвам.

— И защо смятате, че ще направи изключение във вашия случай?

Отговор не последва.

— Или смятате, че най-сетне се е влюбила?

Отново нямаше отговор.

— И дори да допуснем, че е така, искате ли все още да се ожените за нея?

Дик се изправи. Искаше му се да размаха юмрук във въздуха, да избяга от този глас, който го преследваше, принуждаваше го да приема фактите в истинската им светлина и пресичаше веднага всяка възможност за оправдание.

— Можете да постъпите по два начина — продължи сър Харви.

— За първия, струва ми се, сте се досетили сам. Искате да изясните всичко това с нея, нали?

— Естествено!

— Добре. В преддверието има телефон. Позвънете ѝ, попитайте я дали това е истина и се молете да го отрече. Разбира се, че ще отрече. Здравият ви разум, ако все още ви е останал здрав разум, би трябвало да ви подскаже това. И отново ще се връщате там, откъдето тръгнахме.

— А как иначе мога да постъпя?

Сър Харви Гилман прекъсна кратката си разходка и спря зад креслото. Мършавият му врат се подаваше също като на костенурка изпод яката на стария му халат, облечен върху пижамата. Той почука с показалец по облегалката на креслото.

— Можете да заложите капан — отговори просто той. — Тогава сам ще се убедите що за човек е тя. А и аз ще открия как, по дяволите, е съумяла да извърши всички тези убийства.

[1] Хубавата англичанка, такова изящество, такава изисканост. (фр.). — Б.пр. ↑

V

Дик отново седна. Започваше ясно да осъзнава за какво става дума.

— Какъв капан? — попита той.

— Утре вие ще вечеряте с въпросната дама в дома ѝ, нали така?

— Да.

— За да отпразнувате годежа си. Точно така е било, когато и Мартин Белфорд е вечерял с нея, преди да умре.

Ледена тръпка сви вътрешностите на Дик. Това не беше страх — би било направо смешно да се страхува от Лесли. Но усещането за студ не го напускаше.

— Чакайте, сър, нима си мислите, че след вечеря и аз ще се прибера вкъщи, ще се заключа в някоя стая и на другата сутрин ще ме намерят отровен със синилна киселина?

— Да, млади човече. Точно така си мисля.

— Очаквате, че ще се самоубия?

— Вярвам, че накрая ще бъдете мъртъв.

— Но защо? Поради нещо, което ще бъде казано, направено или загатнато на вечерята.

— Да, много е възможно.

— Какво например?

— Не зная — отговори сър Харви, като разпери ръце. — И точно поради това искам да бъда в къщата и сам да наблюдавам всичко.

За миг замълча, обмисляйки нещата.

— Моля да имате предвид, че за пръв път ще можем да наблюдаваме нещата лично. Само дедукции, както доказа Гидиън Фел, няма да ни помогнат: трябва да използваме собствените очи. Но всъщност трябва да гледаме внимателно и за още нещо. Сигурно ви е направило впечатление и едно друго обстоятелство около така наречената Лесли Грант. — Сър Харви вдигна пръст. — Тя не обича бижута, нали?

Дик се замисли.

— Да, това е вярно.

— И не притежава бижута. А освен това не държи големи суми пари в къщата си, нали?

— Не. Никога.

— Сега стигаме до нещо, което стана очевидно едва при смъртта на третата жертва. Когато се оженила за американеца Фостър — юрисконсулта, — в спалнята им бил инсталиран малък, но много здрав вграден сейф. Когато се оженила за Дейвис, подобен сейф също бил вграден в къщата им. Тя обяснила, че и в двата случая това е станало по идея на съпруга ѝ, който искал да държи там служебните си книжа. Тогава никой не се усъмнил в обяснението ѝ.

Сър Харви продължи необичайно разпалено:

— Но когато е била вече сама и е живеела на авеню „Фош“ в Париж, тя пак е имала подобен сейф, така се оказа.

— Но какво означава това?

— Тя няма бижута. Не държи големи суми пари в къщата си. Тогава за какво ѝ е сейф, който не може да бъде разбит от обикновен крадец? Какво пази в този сейф, който бива отварян едва след убийството?

Смътни, но все неприятни предположения преминаваха през главата на Дик Маркам.

— А вие какво мислите, сър?

Дик се стараеше да изглежда спокоен и да избягва изпитателния поглед на сър Харви. Но и сега, както и преди, присъствието на пронизателното суховато човече му въздействуваше дори повече от това, което то говореше.

— В къщата ѝ има подобен сейф, нали, млади човече?

— Да, има. Случайно го разбрах, когато веднъж прислужницата ѝ я попита за какво ѝ е. — Дик се посмути. — Лесли само се засмя и каза, че там пази дневника си. — Той замълча. Подозрение, пострашно от всички изречени досега, не се побираше в ума му. — Дневника си — повтори бавно. — Но това е...

— Ще възприемете ли истината най-сетне? — попита сър Харви. — А също и че тази жена не е съвсем нормална. Това, че отровителят трябва непременно да сподели какво е извършил с някого или да го разкрие по някакъв начин — най-често в дневника си? И не само това, струва ми се, че там ще се намери и още нещо. Спомняте си, нали, че

не се доказва тя да се е снабдила с отровата. Нито със спринцовка. Може и така да е. А може да бъде и...

— Какво?

— Нещо дори по-неприятно — отговори сър Харви и лицето му придоби странно изражение, сякаш гледаше в празно пространство. — Да. Нещо дори още по-неприятно. Гидиън Фел веднъж каза...

Тук докторът го прекъсна.

— Днес чух в кръчмата, че доктор Фел прекарва лятната си отпуска в Хейстингс, имал вила там — внезапно каза той, като извади все още празната лула от устата си.

Като че ли бе проговорил някой от мебелите. Сър Харви се обърна и го погледна с раздражение. Мидълсуърт продължаваше да смуче празната си лула и замисленият му поглед все още бе вперен в лампата.

— Гидиън Фел е някъде наблизо ли? — попита сър Харви, оживи се, показва задоволство, настроението му се подобри. — Тогава трябва да го включим и него. Хадли се допита до него след случая Дейвис, но и той не можа да реши загадката на затворената стая. Но сега ние ще отключим тази стая...

— С моя помощ ли? — горчиво попита Дик.

— Да, с ваша помощ.

— А ако не се съглася?

— Струва ми се, че ще се съгласите. Така наречената госпожица Лесли Грант мисли, че съм в кома и умирам. Така че аз не бих могъл да я издам. Следите ли мисълта ми?

— О, да, следя я.

— Тя, разбира се, греша. Освен това тя просто не може да не си поиграе с тази чудесна привлекателна играчка, наречена отрова. Престъплението я влече. Тя не е на себе си. Затова и пое риска да стреля по мен, като разчиташе, че всичко ще се приеме за случайност — хората са лековерни, пък и тя има такъв невинен поглед. Тя е подготвила смъртта на друг човек. И няма да се остави лесно да я лишат от това удоволствие.

Сър Харви почука с пръст по ръба на писалището.

— Вие, господин Маркам, ще отидете на вечерята. Ще правите всичко, каквото ви казва, ще се съгласявате с всичко. Аз ще бъда в съседната стая и ще слушам разговора ви. С ваша помощ ще открием

какво държи в това свое скривалище. И когато разберем по какъв начин една не дотам умна дама успява да разиграва полицията на две държави...

— *Извинете ме...* — прекъсна го отново доктор Мидълсуърт. Събеседниците му се сепнаха.

Но докторът остана спокоен. Той стана от плетения си стол и се запъти към по-близкия прозорец.

На прозореца имаше тежки плътни завеси на цветя, едновременно избелели и пожълтели от времето и тютюневия дим. Завесите не бяха спуснати докрай, а по-близкият прозорец бе изцяло отворен. Мидълсуърт разтвори завесите и светлината на лампата проникна в градината отпред. Той подаде глава от прозореца и се огледа наоколо. После го затвори, но продължи да гледа в него — дълго, дълго, — след като спусна завесите.

— Е? — попита сър Харви. — Какво има?

— Нищо — тихо каза докторът и отново седна на мястото си.

Сър Харви го изгледа.

— Вие, докторе, още нищо не сте казали — сухо отбеляза той.

— Не съм — потвърди докторът.

— А какво мислите за всичко това?

— Ами... — започна докторът, явно много притеснен. Погледът му се спря на лулата му, на поизносените му обувки и стигна до Дик. — Сигурно се чувствуваш ужасно. Много добре те разбирам, не ти е приятно подобни неща да се говорят пред мен, един чужд човек.

— Няма нищо — каза Дик. Той харесваше доктора и мислеше, че може да разчита на неговата трезва и разумна преценка. — Кажете какво мислите.

— Да си призная честно, не знам какво да кажа. Не можеш да живееш с една убийца, Дик. Помислиш ли разумно, така е.

Мидълсуърт не довърши разсъжденията си и подхвана нова линия.

— Планът на сър Харви може да се опита. Според мен трябва да го направиш. Но пък това момиче трябва наистина да не е с всичкия си, ако се опита да ти направи нещо само два дни след тая история с пушката. Освен това цялата работа ще се развали, ако се разбере, че сър Харви не е много тежко ранен. Майор Прайс например вече знае.

Мидълсуърт се замисли и задъвка края на лулата си. Не след дълго проговори отново, за да успокои Дик.

— Възможно е всичко това да е някаква грешка, макар че сър Харви и полицията са така убедени в правотата си. Съществува и такава вероятност. И все пак, Дик... струва ми се, ти трябва да разбереш истината, каквато и да е тя.

— Да, разбирам ви.

Дик се облегна в креслото. Чувствуваше се смазан и победен, но знаеше, че най-лошото ще дойде тепърва, когато отmine първоначалната изненада. Спокойната гостна с гравюрите на военни сцени, с потъмнелите дъбови греди и месингови украшения от Бенарес върху полицата над камината му се струваше също така нереална, както и цялата история за Лесли. Закри с длани очите си, като се чудеше как ли ще изглежда светът, когато отново дойде на фокус. Сър Харви го погледна бащински.

— Значи — утре вечер?

— Да. Така е най-добре.

— Ще получите последни указания утре сутринта — каза домакинът им многозначително. — Обещавате ми, нали, че нашата чевръста приятелка няма да разбере нищо за този разговор.

— Но ако тя е виновна? — почти извика Дик и свали ръце от очите си. — Да допуснем, че тя е виновна и с този ваш номер успеете да го докажете. Какво ще стане тогава?

— Честно казано, не ме интересува.

— Няма да позволя да я арестуват. Предупреждавам ви, че ако се наложи, дори ще лъжесвидетелствувам.

Сър Харви повдигна вежди.

— Предпочитате тя да продължи да се забавлява, отравяйки тоя-оня?

— Не ме интересува какво е вършила!

— Нека да оставим обсъждането на този въпрос след нашия експеримент, тогава ще прецените чувствата си — предложи сър Харви. — Повярвайте ми, утре вечер по това време нещата много ще са се променили. Едва ли ще бъдете толкова влюбен, колкото сега. Имам ли вашата честна дума, че няма да провалите всичко, като разкажете на нашата обща приятелка за нашия разговор?

— Да. Обещавам ви. А дотогава...

— Дотогава — намеси се доктор Мидълсуърт — ще се прибереш у вас и ще се опиташ да поспиш. А вие — обърна се той към сър Харви — ще си легнете още сега. Казахте ми, че имате луминал, можете да вземете една от малките таблетки, ако имате болки. Ще намина отново сутринта да ви сменя превръзката. И ако обичате, не стойте прав.

Сър Харви се подчини, внимателно се настани в креслото и изтри потта от челото си с ръкава на халата си. Изглеждаше доста изморен.

— Няма да мога да заспя — оплака се той. — Каквото и да взема, пак няма да заспя. Най-сетне да разкрия играта... да разбера как е успявала да отравя съпрузи и годеници, но не и други хора.

Дик Маркам, който се бе изправил тежко и се бе запътил към вратата, рязко се обърна.

— Но не и други хора? — повтори той. — Какво искате да кажете?

— Драги приятелю, защо мислите, че точно вас е избрала?

— Все още нищо не разбирам.

— Забележете, че всичките й жертви са влюбени или най-малкото силно увлечени по нея мъже — отговори сър Харви. — Заслепени. Безкритични. Безразсъдни. Признавам си, че сега само теоретизирам, но не смятате ли, че подборът на жертвите не е бил случаен? Че те непременно е трябвало да имат определена психическа нагласа?

— Но защо?

— Естествено — за да правят това, което тя ги кара.

— Почакайте. — Доктор Мидълсуърт беше доста смутен. Вече си беше взел шапката и лекарската чанта и се опитваше да избута Дик през вратата, но се спря и се обърна. — Нека не прекаляваме, сър Харви — каза той. — Нима си представяте, че това момиче ще каже: „Слушай, това е спринцовка със синилна киселина. Иди си вкъщи и си сложи инжекция с нея, за да ми направиш удоволствие.“

— О, не. Сигурно не го казва по този начин.

— Тогава как?

— Ще се постареем да научим. Според мен, ако тайната на заключената стая изобщо може да бъде разгадана, тя е свързана с тази

нишка. Номерът минава само при оглупели от любов хора. С друг човек нищо не би се получило.

— Искате да кажете, че не би успяла при мене или вас?

— Едва ли — отвърна сухо и самодоволно сър Харви. — Лека нощ, господа, и благодаря ви.

На излизане от стаята те го видяха как се усмихва доволно, като човек, който е изпълнил задачата си. Очите му вече нямаха същото хипнотично въздействие.

От запад, далеч от тях, отвъд полята, църковният часовник на Сикс Ашис удари единадесет. Камбанният звън достигна до тях през почти осезаема неподвижност точно когато излизаха от къщата. Напрежението караше Дик и Мидълсуърт да вървят мълчаливо. Докторът вървеше напред и осветявайки пътя с електрическото си фенерче, посочи към колата си:

— Качвай се. Ще те откарам до вас.

Същата скованост ги бе обзела и по време на краткото им пътуване — през целия път гледаха втренчено напред и не си размениха нито дума. Колата подскочаше по неравния път и Мидълсуърт ненужно често форсираше мотора, а когато стигнаха пред къщата на Дик, удари спирачките доста рязко. Моторът ръмжеше, докато Мидълсуърт размени няколко думи, извърнат към спътника си.

— Добре ли си?

— Горе-долу — отговори Дик и отвори вратата на колата.

— Няма да е лека тази нощ. Искаш ли приспивателно?

— Не, благодаря. Вкъщи имам уиски.

— Не се напивай. — Ръцете на доктора стиснаха волана. — Много те моля, не се напивай. — Той се поколеба дали да каже още нещо. — Виж, относно Лесли... Мислех си...

— Лека нощ, докторе.

— Лека нощ, приятелю.

Докторът включи на скорост и колата се отдалечи на запад. Светлините ѝ потънаха между живия плет и оградата на Аш Хол. Дик се изправи до вратата на градината си. Няколко минути стоя там неподвижно. Шумът от двигателя заглъхна и на душата му стана още по-черно.

Сър Харви Гилман, мислеше си той, бе разчел мислите му с поразителна яснота.

Той не мислеше за убийствата. Не мислеше за мъжете, които Лесли бе убила според неговите твърдения. Мислеше само за това дали ги бе заблуждавала, че ги обича.

Отделни думи, фрази, а на моменти и цели изречения се връщаха в мислите му с такава яснота, като че ли отново ги чуваше едни след други.

„Това момиченце, както го нарекохте, е на четиридесет и една години... Покрусена и потънала в сълзи... Вече на втора ръка... Възрастен, но едър и все още силен. Здрав старец... Тяхната спалня... Ужасно съвпадение или грешка... Не смятате ли, че в тези факти има *нещичко* подозрително. Нещо *мъничко* подозрително.“

Глупаво. Без съмнение! Детинско. Без съмнение!

Това се опита да си внуши. Но кой влюбен не се чувства така, а той обичаше Лесли и затова бе изпаднал в такова възбудено състояние. Ако някой нарочно бе търсил думи, с които да го прониже като с нож, не би могъл да намисли нещо по-силно.

Забеляза, че се опитва да си представи как са изглеждали тези трима мъже. Представяше си американеца юрисконсулт Бъртън Фостър като малко надут, но иначе добър момък, който се съмнява във всичко и точно поради това може най-лесно да бъде заблуден. Не беше трудно да си представи и господин Дейвис — възрастен, но едър и все още силен, на фона на едновременната му къща — голяма и богата.

Мартин Белфорд, последният от тримата, оставаше най-неясната фигура и същевременно му беше най-малко неприятен. Бил е млад, както изглежда. Вероятно безгрижен и весел. Изобщо Белфорд като че ли не го дразнеше толкова много.

Ако разсъждаваш нормално поне донякъде, да стоиш и да мислиш за мъртъвци и да се измъчваш, за да си представиш хора, които не познаваш, а и никога няма да видиш — това е направо смешно. Това, което имаше значение и което фигурираше като най-важно във всички доклади на полицията, бе ужасният факт на спринцовката, пълна с отрова.

„Тя не може да спре. Психическо заболяване... Това момиче не е нормално... Няма да се остави да бъде лишена от това удоволствие...“

Това бяха думите, които трябваше да си спомни най-напред, а заедно с тях да си представи и едно смутено, пламнало лице до вграден сейф, където е скрит един дневник.

Факти? Имаше достатъчно.

Той бе изрекъл много гръмки думи, че може да е грешка. Но дълбоко в себе си Дик Маркам не вярваше в това. Скотланд Ярд не правеше подобни грешки. И въпреки тава само първата част от думите на сър Харви се връщаше в мислите му, за да го тормози и преследва.

Защо ѝ трябваше на Лесли да го лъже за миналото си?

Но тя не го беше лъгала. Просто не му беше казала нищо.

Господи, защо всичко беше толкова объркано?

Дик удари със сила гредата на пътната врата. Лампите във вилата му бяха запалени и осветяваха неравномерно положените плочи на пътеката до входа, а тревата под прозорците блестеше от росата. Докато вървеше навътре през градината, Дик почувствува, че го обзема някакво усещане за самотност — и не само на самотност, но и напрежение, потиснатост, сякаш нещо му беше отнето. Това го изненада, защото си мислеше, че обича самотата. А сега тя го плашеше. Вилата му изглеждаше като празна черупка, в която шумът от затварянето на вратата отекна гръмко. Той прекоси коридора до кабинета си, отвори вратата и застина.

На канапето в кабинета му седеше Лесли.

VI

Тя бе прелиствала разсеяно едно списание и леко се стресна при отварянето на вратата.

Издутата лампа на масичката зад канапето освети гладката кожа на лицето ѝ, когато тя вдигна глава. Светлината се плъзна по меката ѝ кестенява коса, която се къдреше навън по раменете и. Сменила бе бялата си рокля с тъмнозелена и копчетата ѝ проблясваха. „Cette belle anglaise, tre’s chic, tre’s distinguee.“ Но по гладката кожа на врата ѝ нямаше нито една бръчка. Широко отворените ѝ невинни кафяви очи гледаха уплашено.

За един миг никой не проговори. Лесли вероятно бе забелязала изражението на лицето му.

Тя хвърли списанието, стана и затича към него.

Дик машинално я целуна.

— Дик, какво има? — тихо попита Лесли.

— Какво да има?

Тя отстъпи назад и го погледна внимателно. Прямият ѝ поглед изпитателно се спря върху лицето му.

— Ти... ти не си същият — каза тя и го разтърси за рамената. — Променил си се. Какво има? — После бързо се сети: — Заради гадателя ли? Сър... сър Харви Гилман? Как е той?

— Както може да се очаква.

— Значи ще умре, така ли? — попита Лесли. Изведнъж тя разбра всичко. — Слушай, Дик. Затова ли се държиш така? Тя го погледна с ужас. — Нали не мислиш, че съм го направила нарочно?

— Глупости, разбира се, че не.

„Дано не се изпусна. Да не изтърся някоя излишна дума, да не се издам с някой въпрос, който да провали всичко. Целият разговор е пълен, с уловки.“ В собствените му уши гласът му звучеше неубедително, лицемерно и фалшиво. Потупвайки я по ръката, той вдигна поглед към стената до камината и първото нещо, което видя,

беше жълтият афиш на една от собствените му пиеси — „Грешката на отровителя“.

— Нали не мислиш така? — упорствуваше тя.

— Скъпа моя! Но защо да стреляш по него нарочно? Та нали никога не си го виждала преди?

— Никога. — Очите ѝ се насълзиха. — Дори името му разбрах едва след това. Някой ми го каза.

Дик се опита да се засмее.

— Значи няма защо да се притесняваш. Забрави цялата работа! Всъщност какво ти каза той тогава?

Дик не искаше да ѝ задава този въпрос. Уж беше решил да внимава! Изпусна се и му идеше да се разкрещи от гняв.

— Но аз ти казах! Обичайните неща — щастлив живот, леко заболяване, да очаквам писмо с приятни новини... Наистина ли ми вярваш?

— Разбира се.

Тя отстъпи към дивана и той я последва. Погледът ѝ го накара да седне до нея, макар че му се искаше да се настани в креслото насреща и да я наблюдава в светлината на лампата, да избяга от смуцаващата го близост.

Лесли се наведе, загледана в килима. Косата ѝ падна напред и закри лицето ѝ.

— Какво ще ми направят, Дик, ако той умре?

— Нищо. Това беше случайност.

— Искам да кажа... полицията ще дойде ли да ме разпитва, ще има ли нещо такова?

В стаята беше абсолютно тихо.

Дик се протегна да вземе цигари от кутията на масичката зад канапето. Чувствуваше такова вътрешно напрежение, че се опасяваше да не би ръката му да затрепери. Струваше му се, че и двамата висят в стаята като в безтегловност сред книги, картини и изкуствена светлина.

— Сигурно ще има разследване колкото и да е неприятно.

— Искаш да кажеш, че ще пише и във вестниците? Ще трябва ли да им кажа името си?

— Това е само формалност, Лесли. Пък и дори да го научат, какво от това?

— Нищо. Просто... — Тя се обърна към него, очевидно изплашена, но с тъжна усмивка на лицето си. — Просто, виждаш ли, всичко, което знам за тези неща, съм научила от теб.

— От мен?

Тя кимна към полиците, затрупани с книги, в които се разказваше за какви ли не странни престъпления, към ярките плакати и театрални афиши. Да, беше много забавно, когато ставаше въпрос за тези неща само на книга.

— Ти толкова се интересуваш от тези неща — усмихна се Лесли. — Аз мразя смъртта, но ми се струва, че тя започва да ме заинтригува. Има някаква привлекателна сила. Стотици хора и всеки крие в себе си нещо особено... — Изведнъж Лесли каза нещо неочаквано. Направо извика: — Искам да ме смятат за порядъчен човек. Толкова искам да ме смятат за порядъчен човек.

Дик се опита да се пошегува.

— Толкова ли е трудно това?

— Не се шегувай, скъпи, моля те! Как успях да се замеся в такава неприятна история, макар че какво съм направила! — Тя го погледна отново така жално, с такава молба в очите, че той изгуби способността си да разсъждава. — Но това няма да развали нашия празник, нали?

— Утре вечер ли?

— Да. Нали ще вечеряме заедно.

— Ще дойда на всяка цена. Ще има ли и други гости?

Тя го погледна изненадано.

— Нима искаш и други гости! Дик, какво има? Защо се отдръпваш от мен? Още малко и ще почна да си мисля разни неща.

— Няма нищо. Само...

— Държа между нас всичко да бъде наред. Всичко! И особено, макар че това е сантименталност, държа специално утре всичко да бъде наред. Защото искам да ти кажа нещо. А искам и да ти покажа нещо.

— Така ли? Какво?

Той си беше извадил цигара от кутията и сега я запали. Докато задаваше въпроса си, на входната врата силно се потропа с чукчето. Лесли уплашено възкликна и се облегна назад.

Дик не знаеше да се радва ли или да съжалява за прекъсването. Би трябвало да е доволен, тъй като емоционалният градус се беше вдигнал твърде високо и той на никаква цена не можеше да откъсне поглед от Лесли. За миг можеше да се освободи от напрежението да внимава какво говори. Бързо се отправи към вратата, отвори я и застина от изненада пред посетителя, който бе застанал на прага и смутено пристъпваше от крак на крак.

— Добър вечер. Съжалявам, че ви безпокоя толкова късно.

— Няма нищо, сър. Моля, заповядайте.

Пред вратата на градината стоеше стар очукан форд с незагасен двигател. Посетителят направи знак на някого в колата и моторът замлъкна. После малко неуверено влезе в къщата.

Джордж Конвърс, барон Аш, беше единственото титуловано лице, което Дик познаваше. От литературата човек свиква да си представя благородниците или надменно аристократични, или отпуснати и иронични, или многословни като Удхаус^[1]. Лорд Аш не съответствуваше нито на една от тези представи.

Беше среден на ръст сух мъж, преминал шестдесетте, със стоманеносива коса и доста розово интелигентно лице. Рядко го виждаха из селото. Твърдеше се, че пише история на семейството си, която явно нямаше край. Дрехите му бяха винаги малко поизносени, което не беше чудно, като се има предвид какви данъци трябваше да плаща, така че всъщност той страдеше от хронични парични затруднения. Но когато имаше време за разговори, той можеше да бъде приятен събеседник.

Докато го съпровождаше по коридора, Дик си спомни думите на Синтия Дру, произнесени в същата вила малко по-рано същата вечер. „Защо лорд Аш винаги гледа така странно бедната Лесли в редките случаи когато са се срещали?“

Лорд Аш спря рязко на прага на кабинета и отправи към Лесли странен поглед.

Лесли рязко се изправи.

— Хъм, да — промърмори гостът. — Да, да, да. — После се сепна, поклони се любезно и се усмихна.

— Госпожица Грант, струва ми се? Аз си мислех... — Очевидно объркан, той се обърна към Дик. — Драги приятелю, имаме големи неприятности.

— Във връзка с какво? — извика Лесли.

— Всичко ще се оправи, госпожице Грант — успокой я лорд Аш внимателно. — Давам ви честната си дума, че няма защо да се тревожите. Радвам се да ви видя тук, макар че не очаквах да ви сваря.

— Минавах наблизко и реших да се отбия.

— Да, да, разбира се. — Лордът отново се обърна към Дик. — Бях там... — посочи той към другата вила. — Мислех, че е мой дълг да го посетя. По тона му личеше, че изпълнява неприятно задължение. — Но вътре е тъмно и никой не ми отвори, като почуках.

— Нищо не се е случило. Сър Харви си е легнал.

Лорд Аш изглеждаше изненадан.

— Но докторът не е ли там? Няма ли поне сестра?

— Не, доктор Мидълсуърт не сметна за необходимо.

— Драги приятелю! Това разумно ли е? Е, в крайна сметка Мидълсуърт си знае работата. Какво е състоянието на пациента му? Сигурно тази вечер всички ви притесняват със същия въпрос, но не можех да не се отбия, за да попитам и аз.

— Положението на сър Харви се развива според очакванията — отговори Дик. — Но за какви неприятности говорехте?

— Някой е откраднал една от пушките — отвърна лорд Аш.

В стаята настъпи тишина.

Зловеща тишина, която подхранваше лоши мисли. Лорд Аш извади пенсне от джоба на широкото си вълнено сако и го постави на носа си.

— Кажете ми, госпожице... госпожице Грант, спомняте ли си какво направихте с пушката след онзи злощастен инцидент днес следобед?

Лесли го погледна с широко отворени очи.

— Дадох я на майор Прайс. Всеки може да го потвърди.

— Да, разбира се. Точно така. Но случайно да си спомняте какво стана с пушката, *след като я дадохте* на майора?

Лесли повдигна рамене и потрепери.

— Майор Прайс тъкмо събираше пушките, когато започна бурята. Беше ги наредил на плота на стрелбището. След като се случи онова нещастие, аз... аз просто хвърлих пушката към него. Струва ми се, че той я, взе и я постави при другите. Но не съм сигурна. Бях ужасно разтревожена. Помолих Дик да ме придружи до вкъщи.

— Да, разбирам. Случайно вие да помните, младежо?

Дик се опита да се съсредоточи, върху онзи момент, когато валеше, беше настъпила суматоха и вятърът издуваше сенниците — а това му изглеждаше толкова отдавна, сякаш беше изминала цяла вечност.

— Точно така беше — съгласи се той. — Когато сър Харви падна, аз си подадох главата от шатрата и повиках майор Прайс и доктор Мидълсуърт.

— А после?

— Бил Ърншо, директорът на банката — поясни Дик, като си мислеше, че лордът е много-много отдалечен от живота в селото и името едва ли му говори нещо. — Бил Ърншо току-що беше дошъл. Майор Прайс го помоли да наглежда пушките, докато той и докторът пренесат сър Харви до колата на доктора. Това е всичко, което мога да кажа.

— Всичко е точно така — каза лорд Аш.

— Ами тогава какъв е проблемът?

— Майор Прайс казва, че никой не е взел пушка, докато той е бил там. Господин Ърншо също твърди, че в *негово присъствие* никой не е пипал пушките. И въпреки това една от тях липсва.

— Това същата пушка ли е, с която аз... — заекна Лесли.

— Да.

На безименния пръст на лявата си ръка лорд Аш носеше малък пръстен-печат, съвсем обикновен. Дик го забеляза, когато събеседникът му повдигна ръка, за да намести пенснето си. Тогава го видя и Лесли, която след влизането на госта изглеждаше дори още по-притеснена. Изведнъж лорд Аш включи добре познатия си номер — започна да се суети и да мънка като грамофон, преди да спре.

— Е... според мен всъщност не е толкова важно — каза той най-сетне и погледна часовника си. Май иглата на грамофона отново бе влязла в браздата — той пак се разприказва. — Но майор Прайс и господин Ърншо малко се разгорещиха. Доколкото разбрах, днес следобед на стрелбището майорът си направил глупава шега с господин Ърншо и сега подозира, че изчезването на пушката е опит на Ърншо да му отвърне на номера с номер. Но това е толкова невероятно. Направо невероятно. Да не говорим за слуховете, които се носят.

— Какви слухове? — попита Лесли и стисна ръце до посиняване.
— Моля ви, кажете ми! До мен ли се отнасят?

— Мила госпожице, какво говорите! Разбира се, че не. Но чух например, че сър Харви Гилман не бил сериозно ранен. Дано да е така. Един от братята на моята баба — Стивън — получил ужасна огнестрелна рана в Южноафриканската война и пак оцелял. Е, приятелю, няма да ви задържам повече време. Имате ли с какво да се придвижите, госпожице Грант?

— Да се придвижва ли?

— За да се приберете вкъщи — поясни лордът.

— Не. Дойдох... дойдох дотук пеша.

— В такъв случай мога да ви предложа да ви отведа. Отвън моят форд ни чака, а Пъркинс е внимателен шофьор.

— Благодаря ви, лорд Аш. Време е да тръгвам.

Очите на Лесли молеха Дик Маркам да измисли някакво извинение, за да може да остане и да поговорят още малко. Мълчаливо, но с неистово напрежение тя го убеждаваше да каже поне една дума. Но той не искаше да го направи.

Дик знаеше, че ще ѝ разкаже всичко, ако тя остане още пет минути. В присъствието на лорд Аш под влияние на спокойствието и здравия му разум нещата бяха възвърнали стойността си и всичко изглеждаше нормално. За момент дори бе забравил, почти беше забравил в какво положение се намира. Но после пак си даде сметка за всичко и пак изтръпна. За пореден път осъзна, че обича Лесли и че ще продължи да я обича. Повече не можеше да издържа.

И така те си тръгнаха, а сърцето му се късаше, като гледаше лицето на Лесли. Едва бяха излезли от градината и вече му се искаше да извика: „Върни се! Това не е вярно! Аз ще ти разкажа всичко!“

Но фордът бавно потегли.

Цигарата му бе изгаснала. Той я хвърли върху мократа трева в градината, застанал под безстрастните звезди. Обърна се и влезе във вилата.

От трапезарията взе сифон за газирана вода, чаша и бутилка уиски. Пренесе ги в кабинета си и ги остави върху бюрото. Главата му бе необяснимо замаяна. Беше уморен, свят му се виеше от умора и му изглеждаше върховно усилие да отвори бутилката уиски или да си налее сода.

Отиде и легна по гръб на дивана.

— Ще полегна само за малко — каза си на глас. — Няма да загасям лампата, за да не се унеса. И без това не ми се спи, само за минутка ще затворя очи. После ще стана и ще си приготвя едно питие.

Меката светлина падаше право върху очите му. Прозорците с ромбовидните стъкла, които гледаха на изток към градинката встрани от къщата, бяха широко отворени като врати; кукичките за затваряне се блъскаха от нощния вятър, разлюлял преди това листата на дърветата. Далечният часовник на църквата удари полунощ, но Дик не го чу.

Ако в този момент някой беше надникнал през прозореца, а сега вече е известно, че това наистина се е случило в ранните утринни часове, той щеше да види един светлокос преbledнял младеж с високо чело и доста очертана челюст да лежи на канапето, обут в сиви фланелени панталони и поизмачкано спортно сако и от време на време да си говори насън.

Сънищата му бяха кошмарни. Сега той не си спомня какво е сънувал, сигурно поради събитията, станали по-късно. Дик Маркам не бе потънал в сън, а по-скоро сънят го бе повалил и го бе откъснал от света до момента, когато до него достигна пронизителен звук. Нещо пискливо и настойчиво звънеше.

Дик се стресна, обърна се и едва не падна от канапето.

Разбра какво се е случило.

Звънеше телефонът.

Още сънен, той седна, схванат от нощния хлад. Първата му мисъл беше, че се е отървал от много неприятен сън, в който Лесли Грант отравяше съпрузите си. Но, слава богу, всичко беше свършило. Огледа се около себе си и се изненада, че е легнал на канапето и е оставил лампите да светят, а стъклата на източните прозорци вече сияят в синьорозовите багри на изгряващото слънце.

През цялото време телефонът продължаваше да звъни. Дик стана, но краката му бяха схванати и той се запрепъва към бюрото. Не съвсем разбуден, вдигна слушалката и дочу тих тревожен шепот, който го разсъни:

— *Елате веднага във вилата на полковник Поуп. Ако не дойдете веднага, ще стане твърде късно.*

Линията се прекъсна.

Изведнъж Дик Маркам си спомни всичко.

[1] *П. Г. Удхаус* (1881–1975) — автор на хумористични романи за висшето общество в Англия — Б.пр. ↑

VII

— Кой се обажда? — попита той. Кой е?

Но отговор нямаше. Беше дочул само шепот, а гласа не можа да разпознае. Дик остави слушалката, закри очи с дланите си и разтърси глава, за да дойде на себе си. Призрачната светлина, която влизаше през прозорците му, вече бе поизгубила синкавия си оттенък и бе заляла стаята в невероятни цветове. Часовникът му бе спрял, но вероятно минаваше пет часът.

Сега дори нямаше време за мислене. Немит и небръснат, той изскочи от вилата и се затича по пътеката на изток колкото можеше по-бързо в тишината на утринния здрач.

В този все още несъживен свят всички звуци отекваха особено отчетливо. Чуруликането на птиците, шумоленето на тревата, собствените му стъпки по черния път гърмяха в ушите му така силно, както го лъхна в ноздрите свежестта на росата. Мина покрай необитаемата къща, вилата на сър Харви изникна пред очите му и точно тогава видя, че там нещо става.

Някой запали лампата в гостната.

Пред Дик все още беше сумрак. Отляво, успоредно на пътя, започваше гъстата брезова гора, която се бе надвесила над каменната ограда на Аш Хол. Вдясно от пътя на стотина метра се намиреше вилата. Нищо не я закриваше — макар и неясно, той различи белосаните каменни основи, черните трегери и покрития с шинди наклонен покрив, видя също двора между къщата и пътя.

Гъстата овощна градина се простираше отстрани и зад къщата, продължаваше на изток покрай пътя и заедно със срещуположната брезова горичка образуваше над него същински тунел. Всъщност тесният път ставаше тунел. В него тук-там се процеждаше бледорозовото сияние на изгриващото слънце, сега вече примесено с размитожълто.

Виделината проникваше само тук, а двете страни на пътя оставаха в сянка. Гъстата шума поглъщаше яркия ѝ блясък. И все пак

електрическото осветление, което открояваше два прозореца с дръпнати завеси в приземния етаж на вилата на сър Харви Гилман, сега изглеждаше бледо и недостатъчно.

Явно това беше гостната.

Същата гостна с прозорци към пътя, където предната вечер бяха беседвали със сър Харви.

Дик спря изведнъж — сърцето му тупкаше, празният му рано сутринта стомах се бунтуваше.

Не знаеше защо тича така и какво очаква да намери. Очевидно сър Харви беше станал рано, щом лампата светеше и завесите на прозорците бяха дръпнати. В потискащия сумрак Дик вървеше бавно по светлата ивица в средата на пътя и нищо не можеше да разбере. Но когато стигна на около тридесетина метра от вилата, изведнъж всичко му стана ясно.

Леко пристъргване като при съприкосновението на метал о камък го накара да се обърне наляво към каменната ограда на Аш Хол.

Някой се криеше зад стената на парка, някой вдигна пушка, някой подпря цевта ѝ върху камъка, някой се прицели внимателно в осветените прозорци на вилата отсреща.

— Хей! — извика Дик Маркам.

Викът му не се чу, защото прозвуча изстрел. Гърмът беше страхотен, птиците по дърветата се вдигнаха във въздуха. Острият поглед на Дик различи дупката от куршума в стъклото на прозореца. Пушката изчезна. Зад ниската стена се чу шум от бягащи стъпки, отмятани клони, а дали някой не се изсмя в гъстите сумрачни дървета? Ехото заглъхна в тревожното цвъртене на птиците. Стрелецът беше изчезнал.

Около десет секунди Дик стоя, без да мръдне.

Не се затича към вилата, защото мислеше, че знае съвсем сигурно ужасната истина. А да се преследва убиецът в гъстата гора — дори да искаше да го направи — беше безсмислено.

Изад дърветата, в пролуката на пътя се показа част от огнения слънчев диск, изсветляла до бяло. Силният блясък заслепи очите на Дик. Вече се появи трети човек на пътя, но той идеше от изток и явно също бе чул изстрела.

Макар че слънцето все още не жареше с пълна сила, Дик виждаше само един силует, който бързо се приближаваше към него.

— Какво стана? Кой е там? — завика човекът срещу него.

Дик позна гласа на Синтия Дру и се втурна напред да я пресрещне. Стигнаха едновременно пред вилата на сър Харви. Синтия носеше същия розов пуловер и кафява пола, както и предната вечер. Спря изведнъж и го погледна силно изненадана.

— Дик, какво става?

— Май се е случило нещо лошо.

— Но какво правиш тук?

— И аз бих могъл да ти задам същия въпрос, Синтия.

Тя махна с ръка.

— Не ми се спеше и излязох да се поразходя.

Синтия наистина беше здраво момиче, макар и не много набита, но в никакъв случай не можеше да я нарече човек разглезена или пък прекомерно впечатлителна. И въпреки това, когато видя израза на лицето му, тя притисна уплашено ръце към гърдите си. Слънцето зад гърба ѝ позлатяваше краищата на косите ѝ.

— Дик, този звук нима беше...?

— Струва ми се, да.

До този момент, докато не бе излязъл досами фасадата на вилата, Дик не се бе обърнал надясно, за да я погледне. И сега видя онова, което бе очаквал да види.

Отпред сградата беше доста дълга, разположена на около десетина метра от пътя сред неподдържана градина. Беше ниска като кукленска къщичка и само капандурите в наклонения тъмен покрив показваха, че има и втори етаж. По белосаната ѝ фасада с видими греди падаше сянка от овощната градина на изток. През двата прозореца на приземния етаж, разположени вляво от входната врата, се виждаше всичко вътре, тъй като беше включено осветлението.

Предната вечер, спомни си Дик, сър Харви бе седял на креслото отстрани на писалището в средата на стаята. Сега креслото беше преместено до бюрото, сякаш някой бе седял на него, за да пише. И сега някой седеше в него — колкото и криво да виждаше през стъклото, беше ясно, че това е сър Харви, но той не пишеше.

Висящата от тавана лампа с бежов абажур осветяваше плешивата глава на доктора. Брадичката му бе увиснала към гърдите. Ръцете му кротко почиваха върху страничните облегалки на креслото. Изглеждаше съвсем спокоен, човек би помислил, че спи, ако в

стъклото нямаше кръгла дупчица с побелели ръбчета и тази дупчица от куршум не попадеше на една линия с плешивото теме.

Дик едва потисна силното чувство на гадене, което го бе обзело. Синтия, досега спокойна и хладнокръвна, проследи погледа му, прехапала долната си устна.

— Това ми е за втори път — каза Дик. — Вчера видях дупка от куршум в стената на палатка. Днес виждам такава дупка в прозорец. Но не ми е по-леко. Всъщност струва ми се... Я почакай малко!

Той се обърна и огледа каменната ограда и преплетените клони на мрачната брезова гора срещу прозорците. С три крачки прекоси ивицата остра трева между пътя и стената и погледна в сянката зад нея. Под дърветата имаше нещо захвърлено при бягството на човека, който бе стрелял.

Прехвърляйки оградата, без да се замисли за пръстовите отпечатащи, Дик се наведе и го вдигна. Оказа се автоматична пушка Уинчестър 61, калибър 22. Точно тази пушка бе очаквал да намери.

Някой я беше откраднал, след като Лесли Грант я беше върнала на майор Прайс на стрелбището. Така беше казал лорд Аш.

— Моля те! — извика Синтия Дру.

— Какво?

— Моля те недей да гледаш така.

Но лицето на Дик не беше изкривено от ужас, а от луда радост. Всеки друг можеше да открадне тази пушка, но не и Лесли Грант.

Самият той я беше отвел вкъщи след *инцидента* и бе останал при нея няколко часа. Тя не беше откраднала пушката. Можеше да се закълне в това, защото си беше чистата истина.

Той пусна пушката на земята и се прехвърли обратно през оградата. Да, *това* поне не беше дело на Лесли.

Не чуваше и не виждаше Синтия, която му говореше нещо и естествено после не можеше да си спомни какво е било то. Спусна се към вилата на сър Харви.

Дворът не беше ограден. Избуялата трева се заплиташе в краката му и го спъваше. Денят щеше да бъде горещ — от земята лъхаше топлина, която повличаше нагоре влагата от росата. Една оса кръжеше около плодните дръвчета. Дървенията и камъните от фасадата на къщата миришеха на старо. Дик се доближи до прозореца с дупката от

куршума — падаше се отдясно, като застанеш насреща — и надникна през мръсното стъкло.

После засенчи очите си и погледна отново.

Под слабата светлина на лампата, съвсем избледняла в сравнение със сиянието на започващия ден, се виждаше фигурата на дребничкия патолог, седнал неподвижно пред писалището. Лицето му се виждаше в профил с отпусната долна челюст и полуотворени очи. Беше мъртъв. Дик Маркам не се съмняваше в това. И все пак още нещо не беше наред, още нещо съвсем не беше наред...

— Дик! — Синтия застана до него и прошепна: — *Куршумът не го е ударил.*

Точно така беше.

В дъното на стаята точно срещу тях се намираше тухлената камина с месинговите украшения, подредени на полицата. Над нея висеше цветна гравюра, изобразяваща момент от битката при Ватерло. Куршумът бе пробил прозореца, бе преминал покрай главата на сър Харви и преди да се забие в стената, беше закачил долния ъгъл на картината, която сега висеше изкривена на една страна. Изобщо не беше закачил сър Харви.

Гласът на Синтия издаваше напрежение и обърканост, но се долавяше и някакво облекчение. Дик се обърна към нея.

— Но, по дяволите, какво му е тогава?

— Нищо не разбирам.

— Сър Харви! — извика Дик, доближил глава до стъклото. — Сър Харви!

Отговор нямаше.

Дик внимателно огледа първо единия прозорец, после другия. Тъй като вилата не беше особено висока, первазите на прозорците му идваха до кръста. А прозорците бяха обикновени, като в почти всички къщи в селото — вдигаха се нагоре и се захващаха с метални приспособления. Като опря коляно на външния перваз и се хвана с ръка за касата отстриани, Дик успя да види, че и двата прозореца са заключени отвътре.

Грозна мисъл се промъкна в главата му.

— Почакай ме за момент — каза той на Синтия и забърза към входната врата. Изкачи двете стъпала, разбра, че не е заключено, а и

резето не е пуснато. Блъсна я, за да се отвори и влезе в малкото, но модерно обзаведено преддверие, което помнеше от предишната вечер.

Припомни си, че вратата към гостната се намира вляво. Ако беше влязъл, щеше да се озове зад гърба на неподвижната фигура, седнала до писалището. Но той не успя да отвори вратата, колкото и да дърпаше дръжката, беше заключена отвътре.

Дик се върна в градината, където Синтия все още гледаше през прозореца.

— Знаеш ли, той изглежда много особено — каза му тя. — Лицето му има странен цвят. Не ти ли се струва малко синкаво? Или пък изглежда така от светлината? Освен това има нещо около устата му. Дали не е пяна? И... Дик! Какво правиш, за бога?

Със смътната мисъл, че дупката в стъклото може да послужи за доказателство, Дик не докосна десния прозорец. Вместо това отиде до другия.

Из неокосената трева намери половин тухла и я запрати в прозореца, откъдето с шум и трясък се посипаха стъкла.

От задушната стая ги лъхна лек, но ясно доловим мирис на горчиви бадеми, който веднага се усещаше в чистия утринен въздух. Миризмата ги плисна в лицето на талази.

Синтия го хвана за ръката.

— Какво е това? — попита тя. — Мирише ми на лак за нокти.

— Синилна киселина.

Дик се протегна през счупения прозорец, освободи езичето, което задържаше подвижното крило, и го вдигна нагоре. После се прехвърли през перваза и стъпи сред счупените стъкла в стаята.

Вътре миризмата на горчиви бадеми беше още по-силна. Не беше лесно да се доближиш до мъртвеца и да го докоснеш, но Дик го направи. Сър Харви Гилман явно бе умрял само преди няколко минути и трупът му все още бе запазил телесната си температура. Облечен бе в пижама и халат, както и предишната вечер. Тапицираното с кадифе кресло го крепеше изправен и само главата му бе клюмнала надолу. Ръцете му изглеждаха спокойно отпуснати върху страничните облегалки. Обаче отравянето прозираше във всичко, щом се приближиш — и в пяната по устата, и в мъртвешкия синкав цвят на лицето, и в полуотворените очи.

Дик погледна вратата към коридора.

После се спусна, за да я разгледа. Ключът беше превъртан в ключалката и малкото, но стегнато резе здраво беше залостено.

От двата прозореца, които също биха могли да послужат за изход на убиеца, единият беше с разбито долно стъкло, а в другия имаше само малка дупчица от куршум над дръжката, с която се затваряше. Но нямаше съмнение — Дик можеше да се закълне, независимо дали в полицията ще му повярват, или не, — че и двата бяха здраво затворени отвътре.

— Да — каза на глас Дик, — а той твърдеше, че точно на него подобно нещо не би могло да му се случи.

Едва в този момент той забеляза и още нещо.

Светлината от лампата беше попаднала върху него и то лъсна на пода до креслото — малка стъклена спринцовка с никелирано бутало. Беше се забила в килима, сякаш изпусната от ръката на мъртвия. Тя беше завършващото, съединяващото звено в злоещата верига на събитията. Навън окончателно се беше разсъмнало, а в задушната стая миризмата на синилна киселина ставаше все по-силна и по-силна.

Още едно самоубийство.

VIII

Дик беше застанал до вратата и се опитваше да събере мислите си, когато нещо проскърца до прозореца. Ловко като котка Синтия се беше прехвърлила през перваза и се беше озовала върху натрошените стъкла.

Лицето ѝ бе спокойно, но загрижено — загрижеността ѝ беше по-скоро за Дик Маркам, отколкото за смалената фигура на мъртвеца в креслото.

— Но това е ужасно — каза тя и усетила слабостта на думите си, повтори: — Просто ужасно! Казваш, че това е синилна киселина, Дик. Тя нали е отровна?

— Да. Много отровна.

Синтия погледна към креслото и потръпна.

— Но какво, за бога, се е случило на горкия човек?

— Ела насам — помоли я Дик. — Ти... добре ли си?

— Добре съм. Нищо ми няма. — Синтия не се разстройваше лесно. Тя продължи разпалено: — Но това е ужасно, гнусно, кошмарно! Според теб някой го е отровил, така ли?

— Не, погледни насам.

Когато тя заобиколи писалището, Дик ѝ показва забитата в пода спринцовка. После — за това се искаше по-голямо усилие на волята — той се наведе над трупа, хвана за лакътя лявата му ръка и я повдигна. Широките ръкави на халата и пижамата му се плъзнаха надолу и откриха сухата му ръка, по която прозираха сини вени. Отровата бе инжектирана грубо — под лакътя личеше капчица засъхнала кръв.

— Дик, почакай! Имаш ли право да постъпваш така?

— Как?

— Да чупиш прозорци, да разместваш нещата, изобщо всичко, което правиш. В тези книги, които ми даваше да чета... Никак не е лесно да ги проумееш, господ ми е свидетел, и с такива отвратителни хора... Там винаги пишеше, че не бива да се пипа нищо. Нали така?

— Да — мрачно се съгласи той. — И ще си имам неприятности за това. И все пак аз трябва да разбера.

Сините ѝ очи го погледнаха изпитателно.

— Дик, видът ти е ужасен. Ти изобщо не си лягал да спиш, нали?

— Това няма значение.

— За мен има значение. Ти никога не си почиваш достатъчно, особено когато работиш. Разтревожен си за нещо, още снощи го разбрах.

— Синтия, много те моля да го погледнеш.

— Гледам го — отговори Синтия, но беше извърнала очи и стискаше пръстите си в юмрук.

— Това е самоубийство — поясни той, твърдо и внимателно наблягайки на всяка дума, за да се запомни. — Той си е инжектирал в лявата ръка спринцовка с циановодородна киселина. Нали ще потвърдиш — и той описа кръг с ръка наоколо, — че стаята е била заключена отвътре. Това означава (не го ли разбираш?), че никой не се е опитвал да го убие.

— Но, Дик, нали някой се опита да го убие! Нали стреляха по него!

— Но куршумът не го засегна!

— Да — съгласи се Синтия, — но стреляха, за да го улучат! — Тя попита развълнувано: — Дик, с Лесли ли е свързано?

Той се извърна към нея:

— Кое да е свързано с Лесли?

— Ами това, което те тревожи — направо му отвърна Синтия — простичко и по женски.

— Какво те кара да мислиш, че има нещо, свързано с нея?

— Какво друго може да има? — попита Синтия и без да поясни логиката на въпроса си, продължи: — Това отвратително старче — тя посочи фигурата в креслото — обърка всичко в Сикс Ашис. Първо този инцидент с пушката вчера. Е, беше нещастен случай — за миг очите ѝ като че ли се озадачиха, — но все пак е странно, че някой съвсем съзнателно се опита да го убие тази сутрин. И на всичкото отгоре, казваш, че се е отровил с онази киселина, как ѝ беше името!

— Но ти това си видяла, Синтия.

Тя рязко го прекъсна:

— Дик, тук нещо не е наред!

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам, не мога да ти го обясня. Чу ли... чу ли за разправията между майор Прайс и господин Ърншо късно снощи? За това, че някой е откраднал пушка?

— Да, лорд Аш ми каза.

Синтия отново посочи трупа в креслото.

— Дик, какво ти каза той за Лесли?

— Нищо! Защо, за бога, смяташ, че той ми е казал нещо за Лесли?

— На всички, на които гледа, беше познал по нещо. Хващам се на бас, че е казал и на нея нещо, което те е разтревожило.

Дик винаги бе считал Синтия за добро момиче, макар и не образец на интелигентност. За да отклони вниманието ѝ от този опасен пункт, той се разсмя толкова гръмко, че гравюрите на батални сцени по стените потрепераха в рамките си. Така му се стори.

— Ако има нещо — настоя Синтия с трогателна грижовност, — кажи ми. Моля те, кажи ми.

— Слушай, ти наистина ли мислиш, че Лесли има нещо общо с цялата тази работа?

— Откъде-накъде ще си мисля такива, работи? — отговори Синтия, свела поглед надолу, и леко се изчерви. — Само дето... всичко е толкова объркано. Не трябва ли да се обадим в полицията? Или да направим нещо?

— Да. Трябва. Колко е часът?

Синтия погледна ръчния си часовник.

— Пет и двадесет. Защо?

Дик заобиколи писалището.

Фигурата на мъртвеца оставаше неподвижна, но едното му полупритворено око го следеше със същия сардоничен израз, както приживе, сякаш старецът се забавлява дори на оня свят.

— Трябва да се обадя на Бърт Милър, разбира се.

Милър беше местният полицаи и не му трябваше много време, за да дойде дотук. Вярно, че Галоус Лейн стигаше чак до нивите и там свършваше, но това беше само на няколкостотин метра в източна посока, а имаше и пътека през полето, по която можеше да се стигне до Гоблин Уд^[1]. Недалеч оттам живееше полицаят.

Стомахът на Дик се сви, като си даде сметка какво означават тези имена — някога, през осемнадесети век Галоус Лейн^[2] наистина водела към бесилката в края на селото.

— Но най-важно е да се свържа с доктор Мидълсуърт — категорично заяви той.

— Защо с доктор Мидълсуърт?

— Защото той знае за другите случаи. Освен това трябва да решим...

— Какви други случаи, Дик?

Ужасно изпускане, почти пълен провал.

Дик се стегна.

— Искам да кажа, че той познава други криминални случаи.

— Но ти каза, че това не е убийство — възрази Синтия, която, задъхана, не го изпускаше от погледа си. — Ти каза, че се е самоубил. Защо сега казваш, че е убийство?

Той не ѝ отговори не защото беше много смутен, а защото за сетен път нещо странно и уродливо в израза на мъртвеца бе привлякло вниманието му.

Встрани от креслото, като че ли изпусната от лявата ръка на жертвата, на килима лежеше разсипана кутийка кабарчета.

Спринцовката под дясната ръка, кабарчетата под лявата. Всичко беше така подредено, че изглеждаше още по-загадъчно. Дик застана на колене, взе едно от кабарчетата и притисна острия му връх към палеца си. Такова убождане, разсеяно си отбеляза той, би оставило същата следа, както непохватно (ако приемем, че е така) сложената инжекция...

— Дик! — извика му Синтия.

Той бързо се изправи и за да изпревари потока от въпроси, с които тя щеше да го залее, каза:

— Извинявай, трябва да се обадя по телефона.

Телефонът, спомни си той, се намираще в преддверието. Дик отключи вратата и издърпа резето, като не пропусна да си отбележи мислено колко е здрава ключалката и колко добре се залоства резето.

Разговорът с Мидълсуърт в присъствието на Синтия в съседната стая щеше да бъде дяволски труден. Телефонът звъня безкрайно дълго, преди да вдигнат слушалката от другата страна и да се чуе глас на току-що събудена жена.

— Много съжалявам, че ви безпокоя в толкова ранен час, госпожо Мидълсуърт, но...

— Докторът не е вкъщи — каза гласът доста сдържано. — В имението е.

— В имението ли?

— В Аш Хол. На една от прислужничките нещо ѝ станало през нощта и лейди Аш се разтревожила. С господин Маркам ли говоря?

— Да, госпожо Мидълсуърт.

— Мога ли да му предам нещо, господин Маркам? Да не сте болен?

— Не! Не става въпрос за такова нещо. Но е спешно.

— Така ли? Съжалявам, че той не е тук — промърмори гласът подозрително, но сдържано и любезно. Съпругите на лекарите винаги знаят как да постигнат нужния тон. — Щом е толкова спешно, бихте могли да му се обадите в Аш Хол. Или да прекосите парка и да отидете при него. Дочуване.

Да прекоси парка и да отиде при него.

Би било най-добре, помисли си Дик. Ако минеше направо през горичката, щеше да стигне до имението за две минути. Върна се бързо в гостната и завари Синтия, която стоеше, прехапала устни. Дик хвана двете ѝ ръце, макар че на нея като че ли не ѝ се искаше да я докосва, и ги стисна.

— Слушай, Синтия, трябва да отида в имението. Мидълсуърт се оказа там. Няма да се забавя повече от десет минути. В това време ти се обади на Бърт Милър и не пускай никого тук. Просто му кажи, че сър Харви Гилман се е самоубил, така че няма защо да бърза.

— Но...!

— Но той наистина се е самоубил!

— Ще ми се довериш ли, Дик? Искам да кажа, по-късно ще ми обясниш ли всичко?

— Да, Синтия. Непременно ще ти обясня.

В такъв кошмар беше хубаво да имаш на кого да се довериш, на откровен човек със здрав разум като Синтия. Той още веднъж стисна ръцете ѝ, макар че тя избегна погледа му. Но после, след като излезе от къщата, пресече пътя и тръгна през гъстата брезова гора към Аш Хол, в съзнанието на Дик изплува съвсем друг женски образ.

Какво говореха фактите? Ако Лесли *наистина* го беше направила...

„Глупости — обади се здравият му разум, — Лесли не би убила сър Харви Гилман само за да не му позволи да я разкрие пред жителите на Сикс Ашис.“

„А защо не?“ — подхвърли дяволският глас на съмнението.

„Защото — отговори му здравият разум — това би довело до намесата на полицията и тогава пак ще се разбере коя е.“

„Не е никак сигурно — отвърна гласът на съмнението. — Може само местните власти да се занимаят със случая и да сметнат, че е обикновено самоубийство.“

„Но сър Харви е известна личност — настоя здравият разум. — Във вестниците ще пишат за него. Може да се заинтересува и някой от Скотланд Ярд.“

Разнесе се зловецият смях на съмнението.

„Но и самият ти си известен млад драматург. И за твоето самоубийство щяха да пишат във вестниците. А сър Харви и за момент не се съмняваше, че тази дама с ангелско лице се готви да отрови тъкмо теб.“

Тук съмнението дълбоко впи нокти във въображението на Дик Маркам.

„Сър Харви съвсем очевидно мразеше Лесли Грант. Преследваше я в истинския смисъл на думата. Почти я беше разкрил вчера следобед, когато тя се опита да го убие. Едва ли тя се е отнасяла към него с нежност или безразличие. Ако зад тази хубава външност наистина се крие отровителка, то точно сега би бил моментът да приложи неразкриваемия си метод на отравяне.“

Но точно тук човек се сблъскваше с големия проблем. Сър Харви Гилман не се беше самоубил, това беше ясно. Точно сега той би бил нащрек и никой не би могъл да го подмами с никакъв трик сам да си сложи инжекцията. Това беше абсолютно сигурно. И в същото време беше абсолютно невъзможно за когото и да било да го убие.

Унесен в мислите си, Дик мълчаливо се изкачваше по хълмчето в края на гората.

Пред него се показва южното крило на Аш Хол. Старинните червени тухли изглеждаха доста тъмни в бистрия утринен въздух. Още

не излизаше дим през комините, като изключим тези към кухненските помещения, но всички врати и прозорци бяха широко отворени.

Първият човек, когото Дик срещна, беше лорд Аш — беше се задал иззад къщата, облечен в обичайните си кадифени панталони и старото си сако. Баронът носеше градинарски ръкавици и държеше в дясната си ръка ножици за подрязване на рози. Щом видя Дик, той спря и го изчака да се приближи.

— Добро утро — поздрави лорд Аш, малко озадачен.

— Добро утро, сър. Станали сте много рано.

— Винаги ставам по това време.

Дик огледа южното крило на замъка.

— Никога ли не заключвате, сър?

Лорд Аш се засмя.

— Млади приятелю, тук няма какво да се открадне — каза той, махна с ръка и нагласи пенснето на носа си. — Всичките картини са копия. Моят по-голям брат Франк навремето подари семейните бижута на една известна... хм... дама с леко поведение. Е, може да се вземе това, което е останало от сребърните сервизи, но за тази цел на крадеца ще му бъде необходим камион.

Той се замисли, отново нагласи пенснето си и любопитно погледна Дик.

— Моля да ме извините, че задавам такъв въпрос, господин Маркам, но имате твърде разтревожен вид. Случило ли се е нещо?

Дик реши да му каже направо.

— Сър Харви Гилман се е самоубил.

Лорд Аш го погледна удивено.

— Господи!

— Да, така е.

— Но това е... — Лордът се огледа къде да остави ножиците, но като не намери подходящо място, ги задържа в ръце. — Това е просто невероятно.

— Знам.

— Сега, като се замислям — промълви замислено баронът, — струва ми се, че през нощта чух изстрел. Или може би беше на разсъмване? Или... — мъчеше се той да си припомни.

— Сър Харви не се е застрелял. Взел е спринцовка, вероятно пълна със синилна киселина, и я е инжектирал в лявата си ръка.

Намерихме го със Синтия Дру преди по-малко от половин час.

— Синилна киселина — повтори лорд Аш. — Понякога я използваме като съставка на разтвор, с който пръскаме дръвчетата. Не би било трудно на сър Харви да се сдобие с нея. Но защо, млади приятелю, *защо?*

— Не знам.

— Той изглеждаше в отлично здраве и в чудесно разположение на духа, ако не броим онзи злополучен инци... — Баронът потри челото си с ръката, в която държеше ножиците, и за малко да пострада и очите, и пенснето му. — Дали пък не е бил изпаднал в депресия или нещо друго такова? Макар че лично аз рядко съм виждал — как да се изразя — толкова жизнелюбиви хора като него. Напомняше ми за един пътуващ продавач на библии, който навремето... Всъщност... ъ-ъ... мога ли да ви попитам какво ви води насам?

— Трябва да видя доктор Мидълсуърт. Съпругата му ми каза, че е в имението.

— Да. Мидълсуърт беше тук. Сисили, една от прислужничките, се разболя през нощта. Апендицит. Докторът каза, че не е необходима операция. Сложи ѝ студени компреси и мисли, че това е достатъчно. Но той сега не е тук. Тръгна си преди малко. Каза, че трябва да отскочи до Хейстингс.

Сега беше ред на Дик да се учуди.

— В Хейстингс ли? В пет и половина сутринта? Но защо?

Лорд Аш явно не знаеше.

— Не мога да ви кажа, драги приятелю. Мидълсуърт изглеждаше много потаен.

Свежият дъх на тревата и яркото зелено на моравите, безоблачният слънчев ден — всичко това действуваше успокояващо. Дик съвсем не очакваше следващия удар. Изведнъж, сякаш предчувствайки близка опасност, той срещна изпитателния поглед на лорд Аш, който го прониза до мозъка на костите. После лицето на събеседника му бързо възвърна обичайния си израз.

— Вярно ли е това, което чух? — попита лорд Аш тихо. — Лесли Грант била убийца.

[1] Гората на таласъмите (англ.) — Б.пр. ↑

[2] От gallows — бесилка и lane — път (англ.). — Б.пр. ↑

IX

Госпожица Лесли Грант, нека да я наречем така, се събуди в осем и четвърт сутринта.

Къщата ѝ, всъщност някогашният дом на семейство Фарнам, се намиреше в южния край на главната улица на Сикс Ашис и гледаше на изток към предната част на Аш Хол. Беше приятна и сенчеста, с голяма градина отпред. От спалните на втория етаж зад главната улица и малко вляво се виждаха хералдическите гербове с грифона и ясеновото дърво, издялани върху каменните колони на входа към имението. Когато Лесли се събуди, през прозорците навлизаше ярка слънчева светлина.

За момент тя остана неподвижна, загледана в тавана с широко отворени очи.

Единственият шум в стаята идваше от часовника на нощното шкафче. Лесли обърна очи настрани, погледна колко е часът и отново се загледа в тавана.

Като че ли не бе спала добре, или по-скоро като че ли не бе спала достатъчно. Под кафявите ѝ очи се бяха изписали леки сенки, косите ѝ лежаха разпилени върху възглавницата, а на лицето ѝ бе изписан особен израз. Голите ѝ ръце бяха отпуснати над завивката до тялото ѝ. Няколко минути тя лежа неподвижно с блуждаещ поглед, заслушана в цъкането на часовника.

Стаята, в която се намиреше, беше удобна, обзаведена с несмелата претенциозност на добрия вкус. В нея имаше само една картина — малко странна черно-бяла рисунка, поставена в рамка между двата прозореца към улицата. Когато погледът ѝ се спря върху нея, Лесли прехапа долната си устна.

— Но това е глупаво! — каза тя на глас.

Който и да беше я видял в този миг, макар че за щастие или за нещастие никой не я видя, щеше да се посмути от потайността в движенията ѝ. Тя се измъкна от леглото по нощница от бяла коприна, поръбена с дантела, изтича до картината и я свали от стената.

Зад нея се видя вратичката на малък кръгъл вграден сейф от матова стомана, каквито се внасяха от Съединените щати. Ключ нямаше отваряше се с буквена комбинация, която беше известна само на производителите и на така наречената Лесли Грант.

Лесли беше затаила дъх — гърдите ѝ едва повдигаха бялата копринена нощница. Тъкмо посегна да набере комбинацията, когато тежки стъпки по стълбището и шум от прибори върху поднос я предупредиха, че госпожа Ракли ѝ носи утринния чай.

Тя постави на мястото ѝ картината и се спусна обратно в леглото. Беше се облегла в него на изправените възглавници и оправяше косата си, леко-леко поруменяла и задъхана, когато госпожа Ракли отвори вратата.

— Събудихте ли се, госпожице? — зададе обичайния си въпрос госпожа Ракли. — Каква чудесна сутрин. Заповядайте, нося ви чай.

Госпожа Ракли беше едновременно прислужница, готвачка и икономка и бе незаменима за всяка жена, която можеше да понесе прекомерната ѝ грижовност. След като огледа стаята и със задоволство отбеляза, че е чисто и прозорците са отворени, тя се приближи и остави таблата с чая в скута на Лесли. После се отдръпна, постави ръце на кръста си и погледна обекта на своите грижи.

— Никак не изглеждате добре — заяви тя.

— Чувствувам се отлично, госпожо Ракли!

— Никак не изглеждате добре — повтори твърдо икономката и продължи с нежен глас: — Защо не си полежите, а пък аз да ви донеса закуската в леглото?

— Не, не, сега ставам.

— Нищо не ми струва — продължаваше да я изкушава госпожа Ракли.

— Не искам да закувам в леглото!

Госпожа Ракли сви устни с явно неодобрение. Отново огледа стаята, клатейки глава. Погледът ѝ се спря върху един от столовете, на чиято облегалка бяха преметнати внимателно сгънати черна пола и бял плетен пуловер, а комбинезон, чифт копринени чорапи и колан за жартиери бяха оставени на седалката.

— Ех, и вие! — възкликна госпожа Ракли с тон, който повече би подходдал на столичен полицаи. После добави с по-мек глас: — Излизали ли сте снощи, госпожице?

Лесли, която си беше наляла чай и се готвеше да отпие от чашата си, я погледна стреснато.

— Да съм излизала ли?

— Питам ви дали снощи пак сте излизали, след като негова светлост ви доведе с колата от дома на господин Маркам.

— Разбира се, че не.

— Да, но когато се прибрахте снощи от къщата на господин Маркам, носехте тъмнозелената рокля. Съвсем ясно си спомням, че си помислих колко добре изглеждате в нея. А там...

Тя кимна към облегалката на стола, за да посочи черната пола и белия пуловер. В гласа ѝ прозвуча укор.

— Вие сте толкова крехка, госпожице. Само най-малката ми дъщеря беше толкова крехка. Не бива да ги правите тези работи.

— Какви работи?

— Ами да излизате навън — каза двусмислено и упорито госпожа Ракли.

— Но аз не съм излизала! — извика Лесли. За малко да разлее чашата с чай. В очите ѝ просветна странен блясък, който бързо изчезна, но тя се поизчерви. — Не съм излизала, чувате ли? Който казва, че съм излизала, значи лъже!

Госпожа Ракли се смути. Но не това беше причината да не отговори, а фактът, че бе забелязала нещо, което отвлече вниманието ѝ. Тя се наведе през прозореца с такова любопитство, че Лесли се измъкна от леглото, остави подноса на масата и притича до нея.

Недалеч от пътната врата майор Прайс бе застанал на силното слънце и говореше с господин Ърншо, директора на банката.

Майор Прайс беше едър и набит, а директорът на банката беше висок и елегантен. Ърншо беше свалил шапката си и бе изложил на показ лъскавата си смолисточерна коса, сресана на път. Макар че бяха твърде далеч, за да се чуе каквото и да било, беше ясно за наблюдателките, че не си говорят приятелски. И двамата се бяха изпъчили, а майорът май се беше позачервил. Но не тази сцена беше привлякла вниманието на двете жени на прозореца.

От юг, накъдето под прав ъгъл завиваше Галоус Лейн, по главната улица се носеше на колелото си местният полицай.

Бърт Милър караше с такава скорост, каквато рядко преди това бе постигал. И майорът, и Ърншо се обърнаха, за да видят какво става.

Когато майор Прайс му махна с ръка за поздрав, той спря толкова рязко, че едва не падна в канавката край пътя.

Последва малка зловеща пантомима, в която полицаят оживено обясняваше нещо. Разказът му очевидно направи впечатление и на двамата слушатели. По едно време майор Прайс се обърна и погледна към къщата на Лесли. Оттам се виждаше пълното му бузесто лице под меката шапка — а той носеше мека шапка само в дните, които посвещаваха на адвокатската си дейност — и зяпналата му от учудване уста.

Разговорът им приключи. Сякаш взел внезапно решение, майор Прайс отвори пътната врата и се отпрати по пътеката към къщата.

— А вие сте още по нощница! — назидателно промърмори госпожа Ракли. — Та той може да ви види. Хайде, върнете се в леглото, госпожице. А пък аз ще ви приготвя ваната.

— Не се занимавайте с ваната сега — каза Лесли, но госпожа Ракли всъщност очакваше подобен отговор. Гласът на Лесли не беше много сигурен. — Слезте долу да видите какво става. Кажете на майор Прайс, че ще дойда след половин минута.

Ако трябва да бъдем точни, след по-малко от десет минути Лесли притича на долния етаж напълно облечена, но носеше съвсем различна дреха — нито тъмнозелената рокля, нито черната пола, а костюм. Госпожа Ракли не се виждаше никъде — очевидно майорът я беше отпратил с някоя остра забележка. Самият той стоеше прав в салона и мачкаше шапката си.

Майорът се позакашля.

— Мило момиче — започна той, — току-що говорих с Бърт Милър.

— Да, видях. И какво?

— Съжалявам, мило момиче, нося ти неприятни новини. Сър Харви Гилман е мъртъв.

Салонът беше голям, хладен и мрачен, макар че слънцето влизаше през прозорчето над вратата. В дъното му големият часовник тиктакаше като метроном.

— Не съм го направила нарочно! — извика Лесли. — Не съм стреляла по него нарочно. Това беше случайност. Кълна се!

— Тихо, мило момиче. Недей така!

— Съжалявам, но...

— Не е умрял от раната си — продължи майор Прайс и раздвижи дебелия си врат в меката яка. — Изглежда, че нещастникът снощи се е отровил. Можем ли... можем ли да отидем някъде, за да поговорим?

Лесли безмълвно посочи една врата, откъдето минаха в дългата гостна със зелено боядисани стени и камина, изградена от големи обли камъни. Онемяла от изненада, Лесли се остави да бъде настанена в едно кресло. След това майорът седна срещу нея, постави внимателно шапката си на пода, положи разперените си пръсти на едното си коляно и се наведе напред заговорнически и доброжелателно. Заговори много тихо.

— Няма от какво да се притесняваш — увери я той, за да я поуспокои. — Като твой адвокат... надявам се, че все още ме считаш за твой адвокат.

— Разбира се!

— Ха, така. — Той се наведе напред и я потупа по ръката. — Та като твой адвокат бих искал да поговорим за едно-две дребни неща. Нищо важно — направи той пренебрежителен жест, — но трябва да ги изясним, нали така?

— Значи се е отровил? — като ехо изрече Лесли. Разтърси глава, сякаш така можеше да проясни мислите си, и сълзи се появиха в очите ѝ. — Нищо не разбирам! Защо е трябвало да се трови горкият човек?

— Ами това е един от дребните, но неприятни въпроси в тази история — призна си майорът. — Трупът бил открит тази сутрин от Дик Маркам.

Лесли се изпъна цялата, без да става от креслото.

— От Дик ли?

— Да. Така казва Милър. Изглежда, някой позвънил на Дик по телефона...

— Кой му е позвънил?

— И той не знае. Някакъв шептящ глас. Казал му, доколкото разбрах от Милър — майор Прайс се намръщи, — че нещо много неприятно ще се случи, ако не отиде веднага във вилата на Поуп.

— И после?

— Той се спуснал натам — продължи майорът. — Когато вилата вече се виждала, някой запалил лампата във всекидневната.

Майор Прайс спря за момент, опитвайки се да си представи нещата. Челото му се набръчка, русолявите му вежди се събраха и

дори се чуваше как диша.

— Веднага след това някой вдигнал пушка над оградата на имението и стрелял в прозореца на гостната. Не, почакай! Не е така, както си мислиш! Дик се затичал към вилата, а Синтия Дру — след него...

— Синтия Дру ли! А тя какво правела там с него?

Майор Прайс не обърна особено внимание на въпроса ѝ.

— Ами излязла да се поразходи, какво друго? Както и да е! Та те се втурнали към вилата и видели, че куршумът не е ударил сър Харви. Намерили го в едно кресло пред писалището му. Заклучил се в стаята си и както изглежда, си инжектирал синилна киселина. Странна история — добави майорът, поклащайки глава със съмнение. — Много странна история. Направо кошмар. Някой стрелял по него по същото време или почти по същото време, когато той се е самоубивал, разбираш ли?

Дълго време никой не проговори.

Лесли не попита нищо. По едно време щеше да каже нещо, но се отказа и само махна с ръка объркана, нервна и отчаяна.

Майор Прайс също изглеждаше притеснен. Покашля се. Погледна вазата с червени рози на масата — единственото ярко цветно петно в мрачната изискана стая с рояла и старите сребърни сервизи, вдигна очи нагоре, после сведе поглед надолу. Най-после събра смелост да зададе въпроса си.

— Виж, мила моя. Не искам да ме разбереш неправилно, но...

— Моля?

— Всъщност и без това мислех да поговоря с теб тази сутрин. Ти беше така любезна да ме упълномощиш да се занимавам с финансовите ти дела още от самото ти идване. Ти не ги разбираш тези неща. Няма и защо да се занимаваш с тях. Пък и не е твоя работа. Но тъй като сега ще се жениш...

Лесли го гледаше още по-объркана и отчаяна.

— Но за какво говорите, боже мой?

— Е, твоят съпруг ще ми поиска сметка, нали? — каза старомодният майор Прайс. — Ще очаква от мене да му предам нещата. И това е естествено. Бизнес!

— Господи, само това не! — възкликна Лесли. — И Дик разбира от тези работи точно колкото и аз. Неговият литературен агент движи

всичко както намери за добре. Та Дик дори не знае колко печели!

Майорът беше смутен.

— Във всеки случай — каза той, заобикаляйки отново същността на нещата — бих искал да погледнеш трезво и непредубедено на това, което ще ти кажа. Например... имаш ли живи роднини?

Лесли изведнъж се стегна.

— Защо питате?

— Виждаш ли, аз знам толкова малко за теб. И тъй като бих искал да ти помогна с каквото мога.

— Моля ви, майор Прайс! Престанете да извъртате. Няма ли да ми кажете най-сетне какво ви интересува?

— Добре — каза майорът и пак постави ръце на колената си. — Искам да ми отговориш какво ти каза вчера следобед „гадателят“?

В стаята беше толкова тихо, че метрономното цъкане на големия часовник в салона се чуваше съвсем отчетливо.

— И виж какво, не ми казвай, че ти ги е разправял такива, каквито обикновено се чуват от гадателите — предупреди я майорът. — Не беше така. По дяволите, мила моя, та нали и аз бях там и те видях.

Искам да погледнеш трезво на тези неща, все едно че си външен човек. Както би погледнала жена ми например. Или... или някой друг. Гадателят ти казва нещо, ти си много разтревожена. Дик Маркам се втурва да провери какво те е смутило. Пушката изгърмява — случайно, разбира се — и гадателят се строполява. Е, слава богу, не е тежко ранен...

— Не е тежко ранен ли? — извика Лесли.

— Е-е..., не. — Майорът се почувствува неудобно.

Очите на Лесли зашариха неспокойно из стаята. Тя се опитваше да подреди мислите си, както фокусник подрежда карти. Озадачен израз се появи на лицето ѝ, устните ѝ се разделиха.

— И Дик го е знаел? — извика тя. — Знаел го е! И не ми е казал? Майорът поклати глава.

— Не, не. Момчето нищо не знаеше.

— Сигурен ли сте?

— Ако си спомняш, Мидълсуърт и аз закарахме сър Харви до тях. Тогава нашият човек ни закле да не издаваме на никого, че раната му е повърхностна. Каза, че това е в интерес на разследването. И тъй

като е главен патолог в Министерството на вътрешните работи... с една дума какво можех да направя аз? Не зная какво са казали на Дик Маркам след това, но той не беше наясно със състоянието на сър Харви поне докато аз бях там.

А сега, виж какво става. На нашия човек му е известна някаква голяма тайна, която, изглежда, засяга и теб. Добре! Някой открадва пушка, съвсем същата пушка, и стреля по него през прозореца. В същото време той вероятно се е отровил. Е, как ти се струва?

Лесли облиза устните си.

— Казахте *вероятно*. Нима има някакво съмнение?

— Според мен — никакво. — Майорът се позасмя и повдигна русолявите си вежди, откривайки простодушния си син поглед. — Трудно се излиза от заключена стая, така че пак да остане заключена, нали? — После отново сниши глас. — Но ако имаш нещо да споделиш с мен, не мислиш ли, че е най-добре да ми го кажеш сега?

Пръстите на Лесли стиснаха облегалките на креслото, сякаш от силата на искреността си тя щеше да полети към него.

— Нямам, какво да ви кажа! *Моля ви*, повярвайте ми!

— Дори това, което ти каза гадателят?

— Майор Прайс, никога по-рано не съм виждала този човек!

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

— Това е всичко, което *мога* да ви кажа!

— Е — промърмори майорът, — тогава...

Пое си дълбоко въздух и примигна няколко пъти. Взе си шапката. Поколеба се, стана и спомена нещо за времето. В напрегнато мълчание Лесли го съпроводи до салона.

— Ще бъда в кантората си, ако имаш нужда от мен — каза майор Прайс.

След като той си тръгна, Лесли стоя дълго време наред салона, кръстосала ръце така, че пръстите на едната стискаха рамото на другата. Безмълвно тя изживяваше голямо объркване, дори страдание.

— Не! — каза тя на глас. — Не, не и не!

Тиктакането на големия часовник глухо отекваше в мозъка ѝ. Погледна го и видя, че е девет без няколко минути. Миризма на пържен бекон, която инак не е неприятна, се носеше откъм кухнята. Госпожа Ракли с нейните нескончаеми въпроси не можеше да бъде далеч.

Лесли изкачи бързо стълбите. Втурна се в спалнята си с невиждащ поглед, затвори вратата след себе си, завъртя ключа и запотена се облегна с лице към нея. Изведнъж се обърна заради нещо, което бе видяла, без да го осъзнае.

Картината я нямаше на стената. Някой я беше свалил и я беше поставил с лице към земята.

Пред сейфа стоеше Синтия Дру, с ръка на диска за комбинацията.

Десетина секунди и двете стояха неподвижно, вперили поглед една в друга. Уханията и шумовете на лятото долитаха през отворените прозорци заедно с трепкащата слънчева светлина. Здравото русокосо и синеоко момиче и по-крехкото момиче с кестенява коса и очи бяха обзети от толкова силни чувства и се гледаха с такова напрежение, че не бяха далеч от истерия.

Гласът на Синтия наруши тишината:

— Искам да знам какво има в този сейф! — каза тя. — И няма да си тръгна, докато не разбера, дори ако трябва да те убия!

Х

Приблизително по същото време — около девет часа — Дик Маркам седеше сам на горното стъпало пред входа на вилата на сър Харви Гилман.

„Е — мислеше си той, — и тя стана една!“

Всъщност сега щеше да се изправи пред истинските проблеми. Спомни си за разговора с лорд Аш. Спомни си как пристигна местният полицай, явно изнервен и раздразнен, след като си легнал едва в три часа заради някакъв пияница, който буйствувал в Нютън Фарм, и за безкрайния разпит, докато Бърт Милър добросъвестно си запише всяка дума.

Спомни си как бе закусил набързо на кухненската маса в своята вила, а Синтия Дру седеше срещу него и го молеше да сподели с нея какво му тежи.

Спомни си как Бърт Милър позвъни на полицейския началник в Хокстоун и как Бърт уреждаше кола, с която да посрещне на Лойтъринг Холт идващия от Лондон представител на Скотланд Ярд.

Пристигаше комисарят Хадли.

А това беше лошо.

Дик не беше казал нищо на Синтия, въпреки че тя не спираше да задава въпроси и постоянно му напомняше, че ѝ е обещал. Не беше по силите му да ѝ каже за Лесли.

Оказа се, че и лорд Аш не знае нищо със сигурност. Въпросът му към Дик: „Вярно ли е това, което чух? Лесли Грант била убийца?“ бил подбуден от някои недомлъвки, чути от жените в селото. „Не е ли доста странен целият този случай с пушката?“

Слухове, слухове, слухове! Никой не можеше да разбере откъде идват. Умножаваха се и ставаха все по-злостни и дори враждебни към Лесли, след като се разчу за годежа им. Но, от друга страна, като че ли имаше и още нещо във въпроса на лорд Аш. Дик можеше да се закълне, че баронът се бе опитал да му каже още нещо, да го наведе на някаква мисъл, да му намекне за нещо.

Но какво?

И така той си седеше на стъпалото и дори Синтия го беше напуснала, за да свърши някаква своя работа. И така той трябваше да седи сам на стълбите и да пази трупа, докато се върне Бърт Милър.

Не бе казал нищо на Синтия за миналото на Лесли Грант. Но какво значение имаше дали ще ѝ каже?

Никакво.

Все едно щеше да му бъде дори ако научи цялото село. Комисарят Хадли щеше да пристигне скоро и грозната история щеше да се различи в подробности. Разкритията му щяха да дадат нова храна на слуховете, на клюките. А през това време...

— Здравей! — дочу се глас откъм пътя.

Беше станало горещо. От овощната градина долиташе жуженето на оси. Бил Ърншо се отправи към вилата, като пресече през тревата на двора за по-пряко.

— Сигурно ще закъснея за банката — каза той, — но рекох да се отбия тук и... — Гласът му постепенно заглъхна и изречението остана недовършено. — Неприятна история, нали?

Дик кимна в съгласие.

— Откъде разбра? — попита го той.

Ърншо посочи назад през рамото си.

— Стоях пред къщата на Лесли и говорех с онова магаре Хорас Прайс. — Ърншо малко се смути от езика си, който не подхождаше на директор на банка. — Точно тогава мина на велосипеда си Бърт Милър и ни разказа всичко.

Ърншо млъкна. Беше строен мъж, който се обличаше винаги изискано, макар да не беше конте. Беше блед, доста хубав в лице и изглеждаше по-млад от своите четиридесет и пет години. Носеше колосана яка и си вееше с шапка като на сър Антони Идън^[1]. Беше гладко избръснат и лъскавата му черна коса бе идеално сресана на път.

Общителен човек беше Ърншо. Обичаше да се смее и се гордееше с чувството си за хумор. Разбираше си от работата, беше голям любител на бридж и скуош^[2] и като офицер от териториалната армия^[3] имаше претенции като добър стрелец с пушка и пистолет, но каквото и да вършеше, винаги беше във весело настроение. Лесно можеше да се отгатне как ще реагира и сега.

— Мислех си, Дик, че тази пушка...

— По дяволите пушката! — Дик избухна тъй неоснователно и нервно, че Ърншо го погледна изненадан. — Искам да кажа — поправи се той, — че нещастният човек не е бил застрелян. Бил е...

— Знам, знам. Но погледни тук! — Тъмните очи на Ърншо обходиха фасадата на вилата. Той сви устни, готов да подсвирне. — Не ти ли е минавало през ума — може и да греша, разбира се, — че който е стрелял с пушката, може да се окаже най-важното лице в цялата работа?

Дик премигна към него.

— Не, не ми е минавало през ума. Защо?

— Ами ако предположим, че има нещо нередно в тази история? Ами ако сър Харви не се е самоубил?

— Но той се е самоубил! Погледни доказателствата! Нима не вярваш в доказателствата?

— Да си призная, драги — усмихна се Ърншо и продължи да си вее с шапката си, — толкова неща се събраха вече, че не знам на какво да вярвам. Всъщност — добави Ърншо, свел поглед надолу — още не съм те поздравил за годежа ти с Лесли. Желая ви щастие и дълъг живот заедно!

— Благодаря.

Нещо притискаше гърдите на Дик и не му даваше мира. Въздържаше се да не извика, сякаш усещаше остра физическа болка. Въпреки това събеседникът му леко се смути.

— Но... аз бях започнал да говоря за друго.

— Да?

Ърншо кимна към прозорците на гостната.

— Имаш ли нещо против да погледна вътре?

— Погледни. Аз да не съм полицаи!

Явно воден от неясно чувство на уважение към мъртвите, Ърншо отиде на пръсти до десния прозорец и надникна вътре. Вдигна шапката си, за да направи сянка над очите си и огледа, каквото можеше да се види. После се обърна към Дик с израза на човек, който е направил неприятно откритие, но все пак е доволен, че подозренията му са се потвърдили.

— Някой иска да го убие, крие се зад каменната ограда и се прицелва — започна да обяснява той. — В този момент някой запалва

лампите в гостната. Значи така! *Човекът, който се е прицелвал с пушката, е могъл да види колко души има в стаята.*

Ърншо замълча.

Дик Маркам бавно се изправи на крака.

— Този човек — продължи Ърншо — е важен свидетел. Той може да каже: „Да, сър Харви беше сам и тъй като не знаех, че се готви да се самоубие, стрелях по него.“ Или пък: „Сър Харви не беше сам, с него имаше още някой.“ И в двата случая това би опростило нещата. Не си ли съгласен?

Някои неща са толкова очевидни, че човек не винаги може да ги осъзнае веднага. Дик кимна, ядосан на себе си, че не се е сетил.

Характерната за Ърншо предпазливост взе връх.

— Е, не казвам, разбира се, че е станало точно така — засмя се той неловко. — Не съм решил да ставам детектив, не ми е притрябвало. Просто ако бях на мястото на онзи детектив, който по думите на Милър идва от Лондон, бих подходил към случая по този начин. Ще поискам от този свидетел...

— Но той ще се крие! Нали ще го обвинят в опит за убийство, ако разберат кой е.

— Не могат ли да му обещаят да не го съдят?

— И да извършат нарушение на закона?

Ърншо сложи меката шапка на главата си, понакриви я на една страна, но не просташки, а доста елегантно. Разтърси ръцете си.

— Аз от право не разбирам — каза той и стисна зъби. — По тия въпроси се съветвайте — кратка пауза — с майор Прайс. На мен това изобщо не ми е работа. — Но след това изгледа Дик с решителност и твърдост в искрящите си тъмни очи. — Но много ме интересува пушката, ако е същата, за която се говори. Къде е сега пушката?

— Във всекидневната. Милър я разгледа.

— Мога ли да я видя?

— Разбира се. Но защо те интересува толкова?

— Първо — отговори Ърншо, — защото това е моята пушка. Нали си спомняш, че Прайс събра всички пушки за стрелбището?

— Да, спомням си.

— И, второ, тъй като имам известно обществено положение... — Ърншо се опита да се засмее дружелюбно и дипломатично, но ефектът не беше много убедителен. — Както и да е. Нека да влезем.

Когато влязоха в гостната, отгласът от този смях, който се чуваше толкова често в кабинета на директора на банковия клон в Сикс Ашис, прозвуча още по-неубедително.

Лампата над писалището отдавна беше загасена, така че сега по трупата играеха слънчеви отблясъци и сенки. Макар че искаше да прояви безразличие и сила на характера, Ърншо не може да не потръпне, когато видя полуотворените очи и сардоничната усмивка на сър Харви. Обърна се веднага на другата страна, за да не го гледа и Дик му подаде пушката.

— Не бой се, вземи я, Бил. Дори да е имало отпечатъци по нея, аз сигурно съм ги заличил. Твоята ли е?

— Да, тя е — отговори Ърншо. — Помисли малко...

— Почакай — прекъсна го отегчено Дик, — ако ще ме питаш кой е откраднал тази пушка, предварително ти казвам, че не знам. И лорд Аш ме пита за същото сутринта.

— Но...

— Обаче в едно съм сигурен — продължи убедено Дик, — не я е взел нито Прайс, нито Мидълсуърт, защото ги гледах как пренасят сър Харви към колата. Нас с Лесли също можеш да ни изключиш — бяхме заедно. А освен нас наоколо нямаше никой, после дойде ти и остана да пазиш пушките.

Въпреки че Ърншо продължаваше да се усмихва, изражението му никак не беше весело.

— Да знаеш, само Прайс е взел пушката.

— По дяволите, Бил, не я е взел. Не можеш да скриеш пушка в джоба си или да си я мушнеш под самото.

— Но точно това казвам и аз, драги. Никой дори не се е приближавал до пушките, когато аз бях там. Не съм я взел аз, въпреки глупавите твърдения на Прайс. Да задигна собствената си пушка? Ами това е смешно! Е, питам те тогава? Да не би да ми кажеш, че има някаква магия?

Дик беше готов да каже, че и това не би го учудило. Омръзнали му бяха и пушките, и всичко друго, свързано с пристигането на комисаря Дейвид Хадли. Затова само измънка нещо, колкото да не му противоречи, и подпря пушката до камината.

Ърншо се засмя, за да покаже, че не се е обидил.

— Надявам се, няма да кажеш, че правя от мухата слон — каза сериозно Ърншо. — Извинявай, не е редно аз да го казвам, но все пак имам някакво положение в обществото и трябва да го поддържам. А всичко това ще има своите последствия.

— Какви последствия?

Ърншо заговори тихо и с равен тон.

— Този човек не се е самоубил, Дик. Сигурен съм, че и ти си го разбрал.

— А можеш ли да предложиш обяснение как е бил убит?

— Не. Цялата история прилича на детективски роман. Трупът е намерен в заключена откътрена стая. От едната му страна — спринцовка — Ърншо посочи с глава, — от другата — кутийка кабарчета — отново кимна той и се замисли. — Разбира се, около кабарчетата няма нищо тайнствено. Искам да кажа, няма нищо странно, че ги намерихме тук. Вероятно има такива кутийки из цялата къща. Ти още не беше дошъл да живееш тук по времето на полковник Поуп, нали?

— Не.

— Полковник Поуп ги използваше против осите — каза Ърншо. На Дик му се стори, че не е дочул добре.

— Той е използвал кабарчетата против осите ли?

— Тук е пълно с оси — кимна Ърншо към овощната градина. — Полковник Поуп казваше, че не можел да отвори прозореца през лятото, защото го жилели до смърт.

— Е, какво от това?

— Някой беше казал, че в Америка имали мрежи за прозорци. У нас не се продават такива работи, макар че би трябвало. Нали ги знаеш, тънки метални мрежички, които влизат в дървена рамка. Закрепват се на прозореца и насекомите не влизат в стаята. Тъй като полковникът не можа да си намери готова мрежа, на него му хрумна нещо друго. Вземаше парчета тюл и ги закрепваше по касата на прозорците с много кабарчета. Беше цяла церемония и я повтаряше всеки ден.

Ърншо посочи към писалището.

— Сигурно ще намерите още такива кутийки в чекмеджето — продължи той. — Но какво правят кабарчетата до ръката на трупа така и не мога да си обясня...

За малко Дик да му каже, че ако се убодеш на острия връх на някое от тях, ще се получи същият белег, както от иглата на спринцовка, но се въздържа. Подобно предположение нямаше стойност. В горещината миризмата на синилна киселина, която се излъчваше от мъртвеца, ставаше все по-наситена. Ърншо също я усети.

— Да се махаме оттук — каза той рязко.

Бяха излезли вече в градината, когато директорът на банката запита Дик:

— Виждаш ли си Лесли тази сутрин?

— Още не.

„Пак започва, господи боже мой — помисли си отчаяно Дик. — Пак започва.“

— Защо питаш, Бил?

— Просто така — засмя се Ърншо. — Помислих, че ще се успокои, като разбере, че не тя е... Освен това, Дик, не искам да си мислиш, че обръщам внимание на клюки. Не се притеснявай!

— През ум не ми е минавало.

— Макар че понякога ми се струва, че има нещо странно около Лесли.

— Странно ли?

— Не мога да забравя първата ми среща с нея. Имам предвид, когато разговарях с нея за първи път. Тя е наша клиентка, известно ти е.

— Както и повечето от нас. И какво странно има в това?

Ърншо не обърна внимание на въпроса му.

— Това, което ще ти разкажа, не е никаква тайна, разбира се. Беше се преместила да живее в Сикс Ашис преди около седмица и се беше настанила в къщата на Фарнам. Една сутрин дойде в кабинета ми и ме попита дали може да прехвърли сметката си от нашия лондонски клон в тукашния. Естествено казах й, че ще го уредя с удоволствие. — В разказа му прозираше самодоволство. — И тогава тя ме запита: „Имате ли лични сейфове в банката?“

Ърншо пак се засмя. Дик извади кутия цигари и му предложи да си вземе, но той отказа.

— Казах й, че знам за какво говори, но тук не разполагаме с такива сейфове, каквито има в по-големите ни клонове в Лондон. Но й обясних, че ние винаги даваме възможност на нашите клиенти да

държат скъпоценностите си в хранилището ни, където се пазят в специална каса. Тя ме погледна странно и каза, че няма нищо ценно, но иска някои нейни вещи да се съхраняват на сигурно място.

— И?

— Тогава тя каза: „Трябва ли непременно да знаете какво има в кутията, която ще ви предам?“ Обясних ѝ, че напротив — предпочитаме да не знаем. Дори в разписките, които издаваме, пишем: „Съдържанието неизвестно.“ И тогава, приятелю, направих дипломатически гаф, а уж се опитах да се пошегувам. Казах ѝ: „Разбира се, ако нещо предизвика подозренията ми, мой дълг е да проверя за какво става въпрос.“ Никога вече тя не спомена за това.

„Да, съдържанието неизвестно.“

Дик запали цигара и се загледа във виещия се дим. Не му беше трудно да си представи малката кантора на главната улица и Ърншо зад бюрото, вдигнал ръка в покровителствен жест и свел напред зализаната си глава. И ужасната загадка на това, което не беше ценно, но трябваше да бъде пазено в тайна от всички, загадката на самата Лесли, добила вече завършената си форма.

— Виж ти! — измърмори Ърншо.

От запад по пътя се дочу шум от кола, който ставаше все по-силен, и накрая се появи прашният хилман на доктор Мидълсуърт, който спря пред вилата. Докторът, ухапал лулата си, излезе от колата и отвори задната ѝ врата.

— Боже мой! — възкликна Ърншо. — Това не е ли...

От задната врата на колата като огромен дух от миниатюрна бутилка бавно заизлиза неимоверно едър човек с богато нагъната пелерина и широкопола шапка. Това се оказа сложна операция, защото той трябваше да крепи шапката на главата си и пенснето, от което висеше широка черна панделка, да провере с пъшкане и пухтене тялото си през ограниченията на вратата, като в същото време се подпира на изнесен напред бастун.

Човекът се изправи, за да огледа вилата и ветрецът развя пелерината и панделката на пенснето му. Лицето му се беше позачервило от направеното усилие, имаше тънки черни мустачки и нагъната гуша. Едрият господин се прокашля и всичките гънки на гушата му затрепераха.

— Да — каза си Дик, който неведнъж беше виждал по списанията този същински Гаргантюа. — Това е Гидиън Фел.

Сега разбра какво е означавало подхвърлянето за Хейстингс.

Предната вечер в един от редките случаи, когато Мидълсуърт нарушаваше мълчанието си, той беше казал, че доктор Фел е дошъл да прекара лятото недалеч оттук — в Хейстингс. И тази сутрин в нечовешки ранен час беше отишъл да го доведе. Защо?

Всъщност това нямаше значение. Доктор Фел знаеше за тази работа точно толкова, колкото и комисарят Хадли. Сега всичко за Лесли щеше да бъде разкрито, и то пред Бил Ърншо. На Дик му стана още по-зле, когато видя, че Мидълсуърт каза нещо на доктор Фел и гигантът се отправи към вилата.

Доктор Фел изглеждаше обхванат от дива ярост, която едва успяваше да сдържа. Размахваше бастуна си и бръскаше по тревата. В наметалото си приличаше на галеон с разперени платна, изглеждаше още по-едър, а и без това беше по-висок от всички наоколо. Стигна до Дик, спря задъхан и го погледна със съчувствие.

— С господин Ричард Маркам ли имам честта да говоря? — попита доктор Фел и свали шапката си с едновременно достолепие.

— Да.

— В такъв случай дошъл съм при вас, за да ви съобщя добри новини.

Настъпи тишина, той не сваляше съчувствен поглед от Дик, а някъде отдалеч се дочу кучешки лай.

— Добри новини ли? — повтори Дик.

— Въпреки факта — доктор Фел си сложи шапката, погледна към Мидълсуърт и продължи, — та въпреки факта, че по пътя насам срещнахме майор... Майор...?

— Прайс — подсказа му Мидълсуърт.

— Да, майор Прайс, който ни каза за случилото се тази сутрин и малко поохлади ентусиазма ни, все пак ви носим добри новини.

Дик гледаше ту доктор Фел, ту Мидълсуърт. Докторът с набръчканото си чело и оредяваща коса беше все така мълчалив, но в изражението на очите, на устата му имаше нещо успокояващо.

— Хайде да изясним нещата — Мидълсуърт извади лулата от устата си и я чукна в тока на обувката си, за да я изпразни. Отиде до

прозореца на гостната и посочи с пръст през стъклото. — Кажете, доктор Фел, познавате ли убития?

Доктор Фел изръмжа, наведе се напред към стъклото, доколкото му позволяваха издатините под гигантската жилетка, намести пенснето си, вгледа се внимателно и само след няколко секунди се обърна отново към тях.

Явно гневът му не бе преминал и той все още се въздържаше да не го прояви.

— Нямам ни най-малка представа кой е този господин. Сигурен съм само в едно — това не е сър Харви Гилман.

[1] *Антони Идън* (1892–1977) — английски политически и държавен деец, министър-председател на Великобритания (1955–1957 г.) — Б.пр. ↑

[2] Игра, подобна на тениса. — Б.пр. ↑

[3] Военен резерв от комплектовани части, организиран през 1920 г. — Б.пр. ↑

XI

Голямото напрежение понякога притъпява чувствата, води до някакъв унес, при който човек може лесно да се престори, че е спокоен.

— Вие номер ли ми правите? — попита Дик.

Забеляза, че и тримата са се обърнали с лице към него: Ърншо го гледаше зяпнал, Мидълсуърт — с горчиво неодобрение, а доктор Фел така гневно, че вдигнатата му нагоре долна устна почти стигаше до мустаците му.

— Няма никакъв номер — отговори Мидълсуърт.

Тогава Дик извика:

— *Не е сър Харви Гилман?*

— Представяше се за него — каза просто Мидълсуърт. — Снощи не можех да ти кажа, че го подозирам, защото имаше вероятност да те заблудя. Но... — Мидълсуърт се усети и се обърна към Ърншо: — Извинявай, Бил, но няма ли да те чакат в банката?

Надали има по-явен намек от този, но от устата на доктора ни най-малко не прозвуча обидно. Не може да се отрече, че Ърншо прояви светски обноски или добър характер, а може би и двете, тъй като той само кимна.

— Да. Вече съм закъснял. Съжалявам, но ще трябва да ви напусна. Довиждане.

После се обърна и си тръгна като човек в състояние на хипноза, макар че сигурно изгаряше от любопитство. Мидълсуърт изчака да се поотдалечат изправеният му гръб, меката шапка и тъмносиният му костюм и едва тогава заговори:

— Разкажете му сега, доктор Фел.

Доктор Фел — същински галеон — се обърна към Дик.

— Господине — рече той, намествайки пенснето си, — не знам защо, но вие сте станали жертва на най-жестоката и брутална измама, която ми е известна. Бих искал да ви уверя, че госпожица... госпожица...

— Лесли Грант — подсказа му Мидълсуърт.

— Да, да, разбира се. — Лицето на доктор Фел стана още по-червено и бузите му се издуха. — Госпожица Грант не е отровителка. Доколкото ми е известно, тя не е извършвала никакво престъпление. Ще ви обясня точка по точка какво имам предвид.

И той започна да отброява точките, като прегъваше по един пръст на ръката си за всяка една.

— Тя никога не се е женила, не е убивала и въобще не е имала нищо общо с никакъв юрисконсулт американец на име Бъртън Фостър по простата причина, че такъв човек никога не е съществувал.

— Моля?

Доктор Фел му направи знак да мълчи.

— Тя няма и никаква вина за отравянето на възрастния господин Дейвис от Ливърпул в затворена стая или където и да било другаде, защото и той никога не е съществувал. Тя никога не е канила господин Мартин Белфорд на вечеря в къщата си в Париж, за да отпразнуват годежа си и не го е отпращала в дома му, където да умре, защото и той е измислен. Накратко, господине, всичко, което ви е било казано за госпожица Грант, е абсолютна лъжа. От началото до края.

Ако е възможно да се усеща болка, без да ѝ се обръща внимание, така Дик възприе паренето между показалеца и средния пръст на дясната си ръка. Цигарата му беше догоряла дотам и всъщност това отчасти го върна към реалността. Той се втренчи в цигарата, а после я хвърли.

— Успокой се — беше стигнал до него гласът на Мидълсуърт.

Добрата му и сърдечна усмивка извади Дик от вцепенението му.

— Ами тогава кой е той, дявол да го вземе! — попита Дик. — Или по-скоро — кой е бил той?

Думите не можеха да изразят всички мисли, които минаваха през съзнанието му. Той се върна към пантомимата, сякаш беше дете. Безмълвно посочи към прозореца на хола, вдъхващите страх предмети вътре и зловещо ухиления труп.

— На въпроса ви кой е той мога само да повторя, че не знам — отвърна доктор Фел. — Никога не съм го виждал, макар той да е твърдял, че ме познава. Но едно мога да кажа за него — бил е твърде изобретателен.

— Но защо — извика Дик, — защо ни разказа всичките тези лъжи? *Защо?* Какво е целял с това?

Доктор Фел се намръщи.

— Не се и опитвам да повярвам, че е било само шега.

— Не беше — съгласи се сухо Мидълсуърт. — Трябваше да видите израза на лицето му снощи.

Доктор Фел отново се обърна към Дик, погледна го доброжелателно и в гласа му прозвуча извинителна нотка.

— Виждате ли, млади приятелю, тази негова история е едно малко произведение на изкуството. Тя е била насочена единствено към вас, имала е за задача да проникне под защитната ви броня, да засегне всяко чувствително място във вашата психика. Всяка дума е предизвиквала у вас точно определена реакция. На младата дама той приписал такъв психологически облик, в който вие бихте повярвали, поставил я при такова стечение на обстоятелствата, което би ви изглеждало правдоподобно, в такова положение, което собственото ви въображение ще ви принуди да приемете. Идеалният случай вие — драматургът — да попаднете в клопката на собствената си фантазия. Но доста съм изненадан от...

Доктор Фел сниши гръмкия си глас, млъкна и се намръщи. Едва сега Дик се бе осъзнал напълно и се обърна към Мидълсуърт.

— Бих искал да ви стисна ръката, докторе — каза той.

— Моля ти се, няма защо — смутено отговори Мидълсуърт.

— Значи вие го подозирахте още от началото?

— Е — каза докторът, — не съвсем.

— Но държанието ви снощи...

— Ще бъде пресилено, ако кажа, че веднага съм го заподозрял. Наистина нещо ме смущаваше. Когато майор Прайс ни запозна и ме накара да обещаая, че ще запазя в тайна самоличността на сър Харви за известно време...

— Разбира се, че ще ви накара да обещааете — отбеляза мрачно доктор Фел. — Бих се учудил, ако не ви беше накарал.

— Беше ми интересно да се запозная с него — продължи Мидълсуърт. — Попитах го за един от неговите по-известни случаи. Отговори ми, но в обясненията си спомена за двете камери на сърцето. Това доста ме смути. Дори студентите по медицина знаят, че сърцето има четири камери. А и тези истории, които ни разказа снощи...

Горчивина пролича в гласа на Дик.

— Нима снощи е разказвал разни невероятни истории, а аз съм се хванал и нищо не съм разбрал?

— О, не, не. Не става въпрос за невероятни неща. Нито невъзможни. Само малко вероятни. Така например странно ми се стори, че един патолог ще работи като съдебен лекар, и то в Лондон. Или ливърпулската история, при която престъплението е извършено в предградията Принсис Парк, а следствието не се води в района, а в Градската съдебна палата. Аз може да съм обикновен лекар, но, по дяволите...

На Мидълсуърт му стана неудобно. Захапа празната си лула и се опита да пуши.

— Както и да е — повдигна той рамене, — реших, че ще бъде най-добре да се свържа с доктор Фел. — Топлият му поглед отново се спря на Дик. — Сега по-добре ли се чувствуваш, моето момче?

По-добре ли?

Как можеше да му обясни, че все още не се е освободил напълно от кошмара. И че хипнотичният поглед на мнимия сър Харви Гилман — прекалено хипнотичен, даде си сега сметка — още го пронизваше. Някъде далеч през полето часовникът на църквата започна да отброява десет удара.

— Точно преди дванадесет часа — каза Дик — бях хвърлен в този кошмар. Сега ми се струва, че са били дванадесет дена или дванадесет години. Още не мога да свикна с мисълта, че Лесли не е убийца, че *убитите* никога не са съществували. Значи никога не е имало отравяния със синилна киселина! Никога не е имало идеално затворени отвътре стаи.

Доктор Фел се закашля.

— Моля да ме извините — каза любезно той, — но има един случай на отравяне със синилна киселина. Както и една заключена отвътре стая. Бъдете любезен да погледнете в гостната и ще се убедите в това.

Часовникът на църквата замлъкна.

Тримата се гледаха напрегнато.

— Доктор Фел — каза Дик, — какво все пак означава всичко това?

Доктор Фел пое шумно въздух през носа си. Направи няколко тежки стъпки из градината, като размахваше бастуна си. Изглежда, мислено произнасяше пледоария пред несъществуваща аудитория и макар че не се чуваха думи, жестовете му бяха красноречиви. Когато се върна, за да продължи разговора с двамата си реални събеседници, той повдигна глава назад, така че пенснето му да остане здраво закрепено на носа му.

— В основни линии ние сега можем да проследим нещата — размаха той бастуна си. — Това, което е разказал този измамник, не е било вярно. Но някой *се е постарал* то да изглежда вярно.

— Какво искате да кажете?

Доктор Фел отново закрачи наоколо.

— Не можем да намерим отговор нито на един въпрос — продължи той, — ако не разберем кой е бил измамникът, каква е била целта му и въобще защо... защо е разиграл цялата тази история. Доколкото разбирам, единствената му цел е била да има достъп до дома на госпожица Грант, когато тя вечеря с господин Маркам. Правилно ли съм разбрал?

Дик и доктор Мидълсуърт кимнаха в знак на съгласие.

Доктор Фел се обърна към Мидълсуърт.

— Но предположението, което направихте днес след разговора ни с майор Прайс, ми се струва напълно вярно. Аха. Да. Както и да си обясняваме нещата, в центъра на целия замисъл стои госпожица Лесли Грант.

— Защо мислите така? — попита го наежен Дик.

Весело пламъче проблесна в очите на доктор Фел и сякаш озари розовото му лице като отблясък от запалена пещ. Едрото му туловище се затресе в беззвучен смях. После изведнъж той стана сериозен и дори повече от сериозен.

— В центъра на целия замисъл — повтори той — стои госпожица Лесли Грант. Чуйте сега един много важен въпрос. Знаеше ли някой друг освен вас двамата историята за заключените стаи и инжекциите със синилна киселина?

— Не зная — каза Дик.

— Аз също — допълни Мидълсуърт.

— Може ли някой да ви е подслушвал, докато той е говорел?

Дик ясно си спомни всичко — и не докрай спуснатите плътни завеси, и единия отворен прозорец. Спомни си и че докато мнимият сър Харви говореше, Мидълсуърт внезапно стана и надникна през прозореца. Дик описа този момент.

— Имаше ли наистина някой навън? — попита той Мидълсуърт.

— Да.

— Кой беше?

— Не знам. Беше тъмно и не можах да видя.

— Има две възможности — изсумтя доктор Фел. — Ваше право е да кажете, че измамникът е разиграл целия маскарад: представил се е за сър Харви Гилман, надрънкар един куп празни приказки, направил всички приготовления само за да се заключи тук по-късно и да се отрови.

Това може и да се окаже вярно, господа. Може. Но ако този тип не е избягал от лудницата, което не ми се струва твърде вероятно, подобно обяснение едва ли ще бъде най-правдоподобното. Едва ли. А другата възможност е...

— Убийство?

— Да. И си давате сметка накъде води това, нали?

Доктор Фел пак направи няколко крачки, поднови пледоарията си пред несъществуващата публика, а после спря, както първия път.

— Въпросът се свежда до следното. Снощи тук е било възпроизведено едно престъпление, както се копира рисунка, детайл по детайл. Иронията се състои в това, че няма първообраз на престъплението. То е измислено, плод на въображението на измамника, който се представял за сър Харви Гилман. И все пак то е било възпроизведено. Защо? Защото престъпникът е вярвал, че възпроизвежда истинско убийство. Хората в Сикс Ашис са вярвали, а и все още вярват, че мъртвият е сър Харви Гилман, главният патолог в Министерството на вътрешните работи. А думата на сър Харви е като евангелието. Щом той казва за някакъв случай, че е истински, значи този случай е истински. Защо да се усъмняват порядъчните хора?

Или той е разказал отровителската си история още на някого, или някой ви е подслушвал снощи. Някой, който и сега вярва, убеден е, че Лесли Грант е отровителка, умъртвила трима мъже. На същия този някой изведнъж му хрумва как да извърши той „невъзможно“

убийство. И той го прави напълно спокоен, с твърдата убеденост, че за него ще бъде обвинена Лесли Грант.

Доктор Фел млъкна и шумно си пое въздух. После добави, вече не на такъв висок стил:

— Засега толкоз, господа. Залагам си главата, че е така.

— Искате да кажете — обади се Дик, — че някой мрази Лесли дотолкова, че да извърши убийство, само и само...

Доктор Фел изглеждаше смутен.

— Но моля ви, драги ми господине, ние нищо не знаем за мотивите — възпротиви се той. — Ние дори не знаем кой е убитият. Преди да заявим за когото и да било, че е имал мотив, трябва да знаем чие убийство разследваме.

— Ами тогава...?

— Засега знаем със сигурност само това, че Лесли Грант е представлявала удобна изкупителна жертва. Убиецът вероятно и досега не се съмнява, че смъртта на сър Харви ще се припише на нея, защото тя е доказана отровителка. — Той погледна към Дик. — Та нали и вие самият допреди няколко минути вярвахте в това.

— Да. Наистина вярвах, колкото и да е грозно.

— Хайде, хайде — избоботи доктор Фел и се разтресе от смях, — няма нужда да се укорявате толкова, нито да се ругаете вътрешно.

— Според мен — има.

— Доколкото разбрах от Мидълсуърт, вие сте били готов да прикривате дамата, независимо от това какво е направила. Това е много осъдително от ваша страна. Карате ме да цъкам укорително с език. Съвсем не е постъпка на добър гражданин. Но, по дяволите, това е постъпка на истински влюбен човек. — Доктор Фел удари с края на бастуна си по земята. — Така, във връзка с настоящите ни затруднения...

— Слушам ви.

— Моля да имате предвид, че съм информиран какво е станало вчера само в най-общи линии от Мидълсуърт, а за днешните събития знам от разказа на майор Прайс, който ги е чул от полицаия. Но има и още нещо — ако вината за това престъпление е трябвало да се хвърли върху госпожица Лесли Грант, тогава съвсем логично следва, че...

Той отново замълча и потъна в глъбините на своите размисления. После попита:

— Кой беше този господин, който беше тук преди малко?

— Трябваше да ви го представя — извини се Дик, — но бях толкова объркан, че пропуснах. Това беше Бил Ърншо, директорът на банката.

— Аха, разбирам. И какво искаше той по-специално?

— Безпокоеше се за тази дяволска пушка. Освен това даде поне частично обяснение за наличието на кутийката кабарчета в хола.

И Дик предаде какво му беше казал Ърншо. Доктор Фел внимателно го изслуша за навика на полковник Поуп да употребява кабарчета. Също така го заинтересува какво се беше случило предния следобед на базара и необяснимото изчезване на пушката пред очите на всички. По погледа на доктор Фел Дик разбра, че нещо силно го е заинтригувало във връзка с тази допълнителна мистерия. Докторът обаче не поясни за какво мисли и продължи с въпросите си в друга посока.

— Кажете ми, когато нашият приятел се представяше за гадател, добре ли го правеше? — замислено попита той. — Успя ли да отгатне много неща?

— Знаеше толкова подробности, че всички го слушаха със зяпнали уста. Включително и...

Спомни си, че тогава Лесли все пак беше чула нещо, а го беше скрила и сърцето го заболя. Това не убягна от погледа на доктор Фел.

— Позволявам си да ви препоръчам — каза той — да не се впускате в неприятни спомени. Само си помислете — ако му е било толкова лесно да ви заблуди напълно с една измислена история, защо да не е постъпил така и с нея?

— Искате да кажете, че той е казал и на Лесли някаква опашата лъжа?

— Защо не? Та това е неговата специалност.

Малко по малко разумът взимаше връх и обясняваше всички трудности. Дик разпалено каза:

— Само да си дойде полицаят, за да мога да си тръгна оттук, веднага ще отида при Лесли и ще ѝ се извиня!

Доктор Фел се забавляваше.

— Ще ѝ се извините за това, че сте я прикривали?

— Ще ѝ се извиня за всичко! Ще ѝ кажа каква свиня съм бил! И ще ѝ разкажа цялата история.

— Ако искате, можете да отидете още сега — каза доктор Фел.
— Аз ще постоя тук вместо вас. Би ми било интересно да огледам стаята. Но по-късно ще ви помоля да ми разкажете *абсолютно всичко*. Имам чувството — махна той с ръка, — че информацията, която имам, е не само недостатъчна, но и подвеждаща. Когато се върнете от дома на госпожица Грант, вероятно ще ме намерите в Аш Хол.

— В Аш Хол ли? Нима познавате лорд Аш?

— Там ли е имението? — посочи доктор Фел с бастуна си.

— Да. Можете да минете през горичката за по-кратко.

— Не се познавам с лорд Аш лично, а само чрез кореспонденция. Интересувам се от неговите исторически изследвания. Първият лорд Аш е бил приближен на кралица Елизабет. Последният притежател на титлата преди сегашния барон стана известен в цяла Европа поради скандалната си връзка с една прословута дама с леко поведение. Та като се започне с единия и се свърши с другия, лордът е замислил да напише история на своя род, която всъщност представлява историята на Англия за последните триста и петдесет години. Ако той имаше достатъчно пари... — Доктор Фел разбра, че се е увлякъл. — Както и да е. Искате ли да попазя вместо вас?

Мидълсуърт докосна Дик по ръката.

— Хайде, ела — каза той, — ще те закарам. И аз трябва да съм в амбулаторията в десет и половина.

Доктор Фел забрави за съществуването им, изкачи двете каменни стъпала и влезе във вилата. Когато Мидълсуърт мина с колата си покрай къщата, докторът беше вече влязъл в гостната и внимателно оглеждаше разбития прозорец вляво и другия с дупката от куршум под дръжката.

Сега Дик се возеше в колата на Мидълсуърт в много по-различно настроение от предишната вечер. Минаха по Галоус Лейн, а до Главната улица, където живееше Лесли, не беше далеч и през цялото време и двамата казаха само по една дума. Дик рече: „Благодаря!“, а Мидълсуърт отвърна: „Моля“. Но това беше повече, отколкото ако си бяха стиснали ръцете.

Когато докторът го остави пред къщата на Лесли, Дик стоя няколко минути, загледан по протежението на спокойната Главна улица. Ужасите от кошмара на предишната вечер не бяха напълно забравени, но вече му се искаше да скача или дори да хвърли камък в

прозореца на пощата, за да изрази облекчението си. Приятно му беше, много приятно дори само да гледа Главната улица.

Знаеше всяка къща. Пощата с темпераментната началничка, която все не успяваше да се снабди с автомат за продажба на марки. Магазините, кръчмата „Грифон и ясеново дърво“, няколкото кантори, спретнатата тухлена сграда на банката. Още по-нататък се издигаше сивата църква, в която служеше преподобният Артър Гудфлауър, а часовникът на кулата ѝ сега удари веднъж за десет и петнадесет.

В звука на църковната камбана Дик откриваше мелодия, която само той бе забелязал. Пое бавно по пътеката към къщата на Лесли.

Позвъни, но никой не излезе да му отвори. Позвъни още веднъж — пак нищо — и тогава забеляза, че вратата е открехната.

Той я отвори и надникна в приятно прохладното тъмно преддверие.

— Лесли! — извика Дик.

Как щеше да я гледа в очите сега? Как щеше да ѝ каже в какво я беше подозирал снощи: че е ангел-убиец и умъртвява жертвите си с отрова или с дневника си, или кой знае с какви неподозирани ужасии, скрити в сейфа ѝ? Можеше да постъпи само по един начин — да ѝ каже всичко направо, а после да се смеят...

В края на краищата вчерашният инцидент с пушката беше случайност.

Лесли, разтърсена от някоя идиотска история — да речем, че самият той е убиец, — случайно натиска спусъка. Мнимият Гилман веднага се възползва от това и украсява историята си.

Никой не идваше да го посрещне.

— Лесли — извика той отново.

Големият часовник в преддверието метрономно отброяваше секундите. Госпожа Ракли по всяка вероятност беше отишла на пазар. Но Лесли... Дик щеше да си тръгне, когато видя върху масичката в преддверието чантичката на Лесли и ключовете от пощата ѝ, небрежно хвърлени до нея.

Той отново я извика по име и влезе в гостната. Оттам надникна в трапезарията и кухнята. Един поглед през кухненския прозорец го увери, че я няма и в градината.

Каза си, че няма защо да се безпокои. Сигурно беше излязла някъде наблизо. Тази мисъл обаче не го успокои и докато стоеше в

малката кухня и слушаше как тупкат капките от недобре затворения край, той разбра, че ще му олекне едва когато я види.

За всеки случай той надникна в малката стаичка — същинска кутийка, — където Лесли обикновено закусваше. Синьо-белите ѝ мебели подхождаха повече за детска стая. На масата, подредена изящно със сребърни прибори за един човек, яйцата и беконът си стояха съвсем изстинали. Препечените филийки се бяха втвърдили в специалната поставка. В порцелановата чаша изобщо не беше наливано кафе.

Дик бързо излезе от стаичката, върна се в преддверието и се втурна нагоре по стълбите, като прескачаше по три стъпала наведнъж.

В къщата на Лесли благоприличието се спазваше толкова строго, че досега той дори не беше надниквал в спалнята ѝ, макар че знаеше коя беше стаята. Спря се пред затворената врата. Почука и като не получи отговор, я отвори след кратко колебание.

И двата прозореца на спалнята гледаха към Главната улица. Между тях като грозен черен белег стоеше широко отворен стоманеният сейф и пак събуждаше зловещи асоциации.

До леглото, свита на една страна върху килима на пода, лежеше Синтия Дру. Единият ѝ крак беше присвит в коляното и тя беше разперила ръце, все още облечена в розовия си пуловер. На слепоочието ѝ имаше мораво петно, от което по скулите се беше проточила тънка струйка кръв. Синтия не се помръдваше.

XII

Празен сейф.

Синтия, пребледняла като восък, а русата ѝ коса разрошена.

Дик я вдигна — макар че не беше висока, беше набита и доста му натежа, — но я пренесе до леглото, където тя се отпусна безжизнено като кукла.

Жива беше, слава богу, нямаше съмнение. А според него даже не беше сериозно наранена. Полуразтворените ѝ устни трепкаха и изпускаха доловимо, но неравномерно дихание. Беше много бледа и следата от удар изпъкваше грозно на нежната ѝ кожа.

През отворената врата срещу прозорците се виждаше съвсем модерна, дори прекалено разкошна баня. Дик се спусна вътре, пусна силно студената вода в мивката, натопи една кърпа за лице, изстиска я и започна да рови в аптечката за ароматни соли и йод. В огледалото над мивката се изправи пред собственото си отражение — брадясал, дори немит, същински призрак, от който благоприличните хора щяха да се изплашат. Не откри нито амоняк, нито йод, но имаше шише кислородна вода и кутийка с памук.

Той се върна при Синтия и тъкмо притискаше мократа кърпа на челото ѝ, когато чу отдолу глухото хлопване на външната врата.

Лесли?

Но това не беше Лесли. Спусна се по стълбата, прескачайки стъпалата, но намери госпожа Ракли — с кошмарна шапка, прехвърлила пазарска кошница през едната си ръка, стиснала издут книжен плик в другата.

— Господин Маркам! — възкликна госпожа Ракли. А очите ѝ добавиха: „Ха сега!“ толкова недвусмислено, като че ли беше полицай.

— Къде е госпожица Лесли?

— Тука е, сър.

— Не е тук, госпожо Ракли!

— Беше тук, когато излязох — изрече тя и леко разтревожена тръсна пакетите на масата.

— Кога излязохте?

— Горедолу преди един час — погледна тя часовника. — Госпожица Синтия...

— Какво е станало с госпожица Синтия?

Обърканата икономка не знаеше какво да прави с пакетите в кошницата и плика, които, изглежда, проявяваха склонност да се търкалят като билиардни топки.

— Ами то беше, когато майор Прайс беше тук, господин Маркам. Госпожица Синтия, тя дойде през задната врата и попита може ли да се качи по задната стълба до стаята на госпожица Лесли, защото искала да я изненада. Казах, че може, защото Синтия е толкова мило момиче и не ви се сърди на вас и госпожица Лесли за това, че... Извинявайте, извинявайте!

— Е? Какво стана после?

— Какво се е случило?

— Няма значение! Продължавайте!

— После майор Прайс си тръгна, госпожица Лесли се качи горе и аз ги чух да си говорят.

— И?

— И аз се качих горе, почуках на вратата на спалнята и казах: „Госпожице, закуската ви е готова.“ А тя извика: „Слизам веднага, не се съобразявай с мен, излез да напазаруваш.“ Говореше много сопнато, а тя никога не се държи така. Тъй че аз веднага изхвърчах навън, както ми беше заръчала. — Обидата на госпожа Ракли прерасна в загриженост, след като се сети, че е възможно някакво чудовищно деяние. — Да не би да не си е изяла закуската?

Дик не отговори на този въпрос.

— Случило се е нещо неприятно. — Той се поспря. — Госпожица Синтия е паднала, и си е ударила главата. Ако можете да...

Не беше необходимо да говори повече. Въпреки че беше пълна жена, госпожа Ракли заизкачва стълбата с учудваща пъргавина, с ръка на сърцето си, като че го пазеше да не изпадне. Грижите, които положи за Синтия, бяха резултатни и компетентни.

След като изми удареното място и попи кръвта, тя наложи свои лекове, които донесе някъде отгоре. Синтия, като идваше в съзнание, започна да се мята. Гърчеше се, въртеше се, скимтеше и риташе, а госпожа Ракли търпеливо я държеше за раменете, докато тя притихна.

— Няма нищо! — успокояваше я госпожа Ракли. — Няма нищо!
— Тя обърна глава настрани. — Трябва ли да повикаме доктор според вас, сър?

— Не.

— Как е станало това?

— Ами... раната е причинена от удар в крака на леглото.

— Вие бяхте ли тук, сър?

— Благодаря ви, госпожо Ракли, Това е достатъчно. Бъдете така любезна да ме оставите за малко да поговоря с госпожица Синтия насаме...

— Не зная дали е много редно — рече госпожа Ракли многозначително.

— Трябва да ѝ дадем чай — каза Дик. Нямахме представа дали точно това трябваше да се направи в този случай, но разчиташе, че подобно подсецане ще има ефект върху госпожа Ракли, след като ставаше въпрос за нещо, което е свързано с кухнята. — Горещ черен чай — заяви убедено той — без мляко и без захар. Не е зле да ѝ дадем малко...

Номерът успя.

Той приседна в края на леглото до Синтия, която веднага придърпа надолу полата си и се опита да стане, от което не може да не е почувствувала болката да пронизва главата ѝ. Синтия дишаше тежко. Погледът на сините ѝ очи вече не беше така отнесен, тя се изчерви, после отново пребледня.

— Успокой се, Синтия. Какво се случи?

— Тя ме удари. Колкото и да звучи невероятно, тя ме удари. С огледалото.

— Какво огледало?

Синтия се опита да се надигне, за да го посочи. Щом се изправи малко, тя съзря отворения сейф и се вкопчи в ръката на Дик, очевидно все още доста замаяна.

— Дик! Сейфът!

— Какво сейфът?

— Празен е. Какво имаше в него?

— Нима не знаеш?

— Не! Аз се опитах да... — Синтия внезапно се усети. Хубавичкото ѝ лице стана безжизнено и непроницаемо — ако не беше

хубавичко, щеше да добие кравешки израз. Тя се опита да се позасмее. — Ставаме смешни, драги приятелю — добави тя с такъв тон, сякаш се намираха на тенискорта. — Нека да стана.

— Не мърдай, Синтия!

— Ти ще кажеш, разбира се!

— Откъде си чула, че в сейфа има нещо, каквото и да било то?

— Драги ми Ричард, как пък да не съм чула! Цялото село се чуди за този сейф. А половината от хората коментират за това, ако искаш да знаеш. И откакто има и други неща, за които да се чудят... — Синтия отново се усети, че прекалява. — Тя ме удари, Дик. Бях тръгнала към нея, за да поговорим като хора. А тя замахна и ме удари. Ей с това огледало.

Дик погледна натам.

На тоалетката имаше сребърен комплект тоалетни принадлежности: доста обикновени, скромни, но скъпи и много тежки. Настолното огледало, което би могло да послужи като оръдие за убийство, сега беше поставено на самия край на тоалетката, като че ли някой го бе пуснал набързо.

Дик Маркам — самият той си даде сметка за това с изненада — вече не беше вчерашният замаян, изпаднал в унес човек. Беше се освободил от злото, или поне така си мислеше; отново енергичен, жизнен млад мъж, с интелигентност доста над средната.

— А тя защо те удари, Синтия?

— Казах ти вече! Искях да отвори сейфа.

— Тя пред теб ли стоеше?

— Да. С гръб към тоалетката, а ръката ѝ беше отзад. И докато се усетя, замахна с огледалото.

— Синтия, сигурна ли си, че ми казваш истината?

— Защо да не ти казвам истината?

— Лесли не е левачка. Ако те е ударила с огледалото, както си стояла пред нея, тази рана трябваше да бъде на лявото ти слепоочие. А защо е на дясното?

Синтия го изгледа.

— Дик Маркам, ти не ми ли вярваш?

— Не съм казал, че не ти вярвам, Синтия. Опитвам се да разбера какво се е случило тук.

— Разбира се, ти вземаш нейната страна — каза Синтия с внезапен изблик на горчивина и това момиче, което винаги досега бе внимавало какво ще си помисли Дик, сега се обърна по лице и се разхълца.

Силно смутен, Дик допусна грешка, като се опита да я докосне по рамото — тя го отблъсна с ненавист. Той се изправи, отиде до прозореца и с невиждащ поглед се вторачи в Главната улица.

Вляво, от другата страна на пътя, се виждаше входът на Аш Хол. Улицата беше пуста, с изключение на един висок непознат човек с военна осанка, който се беше запътил към пощата.

Дик беше привързан към Синтия, много привързан, макар и не по същия начин, както към Лесли. Мисълта, която се стрелна през главата му, беше толкова отвратителна, че го вледени; но пък и емоционалният изблик на Синтия беше преминал. С удивителна промяна в настроението тя се изправи и стъпи на пода, вече спокойна.

— Сигурно изглеждам ужасно — забеляза тя.

Той се извърна бързо.

— Синтия, къде е Лесли?

— Откъде мога да знам?

— Тя не е тук. Не е в къщата. И както сама каза, този сейф сега е изпразнен.

— Не си мислиш, че аз съм й направила нещо, нали?

— Не, не! Но...

— Но признаваш — прекъсна го Синтия хладно, — че тя наистина крие нещо. Държи го в сейфа, а сега го е отнесла. Разбирам!

— Слушай, за бога! Това, което искам да науча, е следното: Какъв предлог си използвала, за да искаш тя да отвори сейфа? Какво те накара да го направиш?

— Ако беше чул ужасиите, които се говорят за нея...

— Това ли е всичко, Синтия? Случайно да си подслушвала под прозорците снощи?

— Какви прозорци, Дик? За какво става въпрос?

Не, това беше невъзможно.

Държанието ѝ беше на откровен и объркан човек — той изостави тази мисъл. Бутна вратичката на сейфа, която се затвори сама. Вдигна от килима картината, която очевидно бе прикривала сейфа. Докато я закрепваше отново на мястото ѝ, той забеляза, че е рисунка от Обри

Бирдзли^[1] — игрива и зловеща мозайка, чийто смисъл не се разкриваше веднага, но поразяваше зрителя, щом я разгадае.

— Настоявам да ми обясниш какво си имал предвид! — извика Синтия.

Дик се чудеше какво да каже за извинение:

— Имах предвид, че тази сутрин ти си била там. До вилата. Трябва да си чула или видяла нещо, което може да ни помогне.

Не бе искал да подхвърли нищо, просто говореше каквото му дойде наум, но за негова изненада гласът на Синтия се промени.

— Ако става въпрос, Дик, аз наистина видях нещо.

— Моля?

Пръстите на Синтия се вкопчиха в покривката на леглото.

— Мислех да ти кажа по-рано, но нали стана тази разправия, съвсем ми излезе от ума. Във всеки случай това не е толкова важно, след като сър Харви Гилман се е самоубил. — Тя погледна нагоре: — Нали така?

— Това няма значение! Ти какво видя?

— Видях някакъв човек да тича — отвърна Синтия.

— Кога? Къде?

Синтия се позамисли:

— Беше минута-две преди изстрела към прозореца.

— Преди изстрела към прозореца?

— Да. Вървах по пътя от изток, не помниш ли? А ти идваше от запад. Още не те бях видяла и, разбира се, не можех да знам, че става нещо. Но видях някакъв човек пред мен да пресича пътя.

— Да пресича пътя пред теб?

— Точно така. Откъм овощната градина покрай вилата — прескочи през оградата и изчезна в горичката.

— Видя ли кой беше?

— Не. Едва се различаваше само един силует. Слънцето тъкмо изгряваше.

— Можеш ли да го опишеш?

— Не, няма да мога.

— Мъж ли беше или жена?

Синтия замълча за малко.

— Не знам наистина. А сега, господин Ричард Маркам, ако си свършил с въпросите си и безбройните си подозрения спрямо мен,

мисля, че е време да се прибера у дома.

— Да, разбира се. Но почакай! Още си замаяна. Аз ще те отведа до вас.

— Нищо подобно няма да направиш, господин Ричард Маркам — каза хладно Синтия с равен глас, който криеше насъбран гняв. — Нима си мислиш, че мога да тръгна насред Главната улица в този... този, дявол знае какъв вид? И ако си мислиш, че ще ти позволя да ме заведеш вкъщи при родителите ми в това състояние, просто ще ти кажа, че много грешиш. Не се занимавай с мен.

— Не ставай глупава, Синтия!

— Значи вече съм глупава.

— Не исках това да кажа. Имах предвид...

— Да не би много да се беше загрижил за мен? Ами! Ти мислиш само за нея. В това няма нищо лошо, далеч съм от тази мисъл. Нямам никакво намерение да те упреквам, но след като първо ми каза, че лъжа, а после ме нарече глупачка и се сецаш да покажеш загриженост към мен само за да не направиш лошо впечатление пред хората, не ми остава нищо друго, освен да ти кажа да ме оставиш на мира.

Дик тръгна към нея, за да възрази. Хвана я за раменете, воден от две противоречиви чувства: едновременно искаше кротко да я разубеди и така да я разтърси, че да ѝ изтракат зъбите. Синтия се намери в прегръдките му — той не можеше после да си обясни как стана това, — притисна се горещо до него така, че той усети стегнатите мускули на тялото ѝ.

И това беше най-подходящият момент за госпожа Ракли да влезе с подноса за чай.

— Благодаря много, Дик — промърмори Синтия, като се освободи и му се усмихна приятелски. — Благодаря и на вас, госпожо Ракли. Няма защо да ме изпращаш до вкъщи. Ще се оправя. Довиждане.

След това си тръгна.

Въпреки че госпожа Ракли не беше казала в действителност „Браво!“, вдигнатите ѝ вежди говореха доста повече. Тя мина до леглото и положи с трясък подноса на нощното шкафче.

— Госпожо Ракли, къде е тя? — попита Дик.

— Мога ли да попитам, сър — госпожа Ракли изобщо не погледна към него, — коя от двете имате предвид?

— Госпожица Лесли, разбира се.

— Да ми простите, сър, ама се чудех дали има някакво значение за вас къде е отишла.

— За бога, госпожо Ракли, не си правете неверни заключения от това, което видяхте!

— Заради госпожица Лесли, аз не съм видяла нищо. Само заради госпожица Лесли — повтори тя, без да откъсва поглед от един ъгъл на тавана. — Каквото било — било, ако ме разбирате правилно. На мен не ми влиза в работата.

— Изобщо не е имало нещо...

— Не искам да слушам за неща, които не ми влизат в работата. Никой ли няма да пие този чай?

— Не, съжالياвам. Госпожица Синтия...

Госпожа Ракли издигна подноса на няколко сантиметра над нощното шкафче, след което отново го остави с трясък.

— Специално ми казахте да донеса чай.

— Добре! Добре! Аз ще изпия проклетия чай.

— Господин Маркам, винаги съм ви мислила за джентълмен. Но има джентълмени и джентълмени, то е ясно.

Проклинайки всички жени, Дик се въздържа да не даде израз на раздражението си. Ситуацията щеше да бъде съвсем смешна, ако не беше искреното му безпокойство за Лесли.

А той имаше всички причини за безпокойство. Сейфът, отворен и необяснимо празен, беше достатъчен повод за тревога. Загрижена за Синтия, госпожа Ракли очевидно не бе забелязала, че е отворен, когато влезе първия път, а при второто ѝ влизане той беше затворен и скрит зад картината.

Но Лесли беше изчезнала заедно с тайната, която сейфът беше съхранявал, и сега празнината се превърна в източник на опасност и заплаха. Дик Маркам започна да си представя какви ли не възможности — една от друга по-мелодраматични, но всичките кошмарно реалистични. Припомни си разни сцени на престъпления — достойни за присмех, разбира се — и най-правдоподобна сред тях му се стори тази, в която госпожа Пърси свири на пиано в изпоцапан с кръв салон, а през това време полицията търси тялото на Фиби Хог. Дик тъкмо бе решил да се обади на няколко души по телефона, когато апаратът на долния етаж иззвъня.

Пренебрегвайки новите възражения на госпожа Ракли, Дик се спусна към телефона преди нея. Ръцете му трепереха, когато вдигна слушалката. По жицата, пращайки, долетя глас, който не можеше да се сбърка — гласът на доктор Фел.

— Кхъ-кхъ — позакашля се доктор Фел, но по телефона това прозвуча, сякаш беше предизвикал земеръс. — Надявах се, че наистина ще ви открия на този телефон. Аз се намирам в Аш Хол. Можете ли да дойдете веднага?

— За Лесли ли става въпрос?

— Да.

Дик стисна слушалката и измърмори нещо като молитва, преди да попита:

— Тя е добре, нали?

— Добре ли? — прогърмя гласът на доктор Фел. — Разбира се, че е добре! В момента е при мен.

— Тогава какво...

— Но има някои доста важни новини — продължи доктор Фел. — Идентифицирахме трупа.

[1] *Обри Бурдзли* (1872–1898) — английски илюстратор, известен със стилизираните си рисунки. — Б.р. ↑

XIII

По тясно задушно коридорче, покрито с рогозка, се минаваше към стаята, която лорд Аш използваше като кабинет в приземния етаж на северното крило на Аш Хол. Когато Дик пристигна, четирима души чакаха там.

Тапицирана със зелено сукно врата не допускаше домашния шум в тази стая. Над малката камина висеше портрет, толкова потъмнял от времето, че се виждаше само някакъв призрачен дългун със странна яка. Няколко тесни прозорци от матирано дебело стъкло гледаха към вътрешна градинка, която някога е била място за почивка на дамите. Голяма маса, покрита с книжа, беше долепена към стената под тях така, че светлината да пада отляво на седящия.

На скърцащ въртящ се стол до тази маса седеше лорд Аш, наполовина извърнат към стаята.

Срещу него, изпъната като свещ, седеше Лесли Грант.

Доктор Фел се беше разположил в огромно дървено кресло, подобно на трон, и така напомняше на стария крал Коул.^[1] А с гръб към камината стоеше висок мъж с военна осанка — Дик го беше видял по главната улица само преди половин час — с твърд поглед и решителен израз и си подсвиркваше беззвучно.

Лесли скочи на крака.

— Ако нямате нищо против, ще изляза навън, докато му разказвате. После можете да ме извикате. Просто не искам да бъда тук, докато му разказвате.

Тя се усмихваше.

Хората не се държат така, както очакваш да се държат — помисли си Дик.

Само преди малко бе видял доста уравновесената Синтия Дру да изпада в такава възбуда, че му се беше сторило невероятно. Но като знаеше какво беше нервното напрежение през този ден, той бе очаквал Лесли да го понесе още по-тежко. Но се оказа, че не е така.

Нервно напрежение, разбира се, имаше. Но главното беше, че започва да намалява, усещаше се една лъчезарна промяна, почти щастие. Лесли тръгна право срещу Дик.

— Здравей, скъпи — каза тя. Смях проблясваше в кафявите ѝ очи. — Доста си се забавлявал с кариерата ми на убийца.

Направи демонстративно реверанс към доктор Фел, който размаха в отговор бастуна си и така се разсмя, че щеше да се задави. После Лесли се изниза благопристойно от стаята и затвори след себе си тапицираната със зелено сукно врата.

— Е, добре, господа! — отбеляза лорд Аш и въздъхна дълбоко.

— Забележително! — разнесе се гръмкият глас на доктор Фел. — Забележително!

— Идиотска история — накратко изказа мнението си човекът с военната осанка до камината. — И колко рисковано на всичко отгоре. Но такива са жените.

Дик нищо не разбираше.

— Не искам да ви прекъсвам, доктор Фел — каза той, — но вие ме извикахте тук и аз дойдох. Бъдете така любезен да ми кажете...

Доктор Фел го изгледа продължително.

— Да, младежо? Какво искате да ви кажа?

— Да ми кажете какво става!

— Аха! Да! — проумя доктор Фел. Този същински Гаргантюа не се правеше на тайнствена личност — беше се увлякъл в абстрактни разсъждения и беше забравил какво му е казал преди няколко минути. — Най-напред позволете да ви представя на моя приятел — комисаря Хадли. Господин Маркам — комисар Хадли.

Дик подаде ръка на човека с военната осанка.

— Хадли, разбира се, разпозна мъртвеца още щом го зърна — продължи доктор Фел.

— В известен смисъл съм огорчен от загубата на Сам — рече Хадли и стисна зъби, което може би подсказваше, че някой ще си има неприятности. — Което си е право, разбираше си от работата. Въпреки че понякога и на мен ми е идвало лично аз да го убия, признавам си. — Хадли се засмя без глас. — Спокойно, господин Маркам! Искате ли да знаете кой всъщност е бил този човек?

— Да!

— Името му е Самуел де Вила — професионален мошеник. Надали има някой измамник, който да го превъзхожда.

— Всичко е въображение, Хадли — поклати глава доктор Фел.
— Въображение! Другото е глупости!

— Имаше повече въображение, отколкото беше полезно за него — язвително забеляза Хадли. — То го погуби.

— Измамник ли? — провикна се Дик Маркам.

— Сигурно ще ви е интересно, млади човече, да видите това — прекъсна ги внимателно лорд Аш.

Той плъзна назад скърцащия си въртящ се стол, издърпа дългото чекмедже на масата, до която седеше. Отвътре извади торбичка от тъмно кадифе, всъщност доста голямо парче плат със събрани краища, които разгъна на масата.

— Пищно, нали? — рече доктор Фел.

Пищно беше слабо казано. Освен в театъра, Дик никога не беше виждал нещо, подобно на предметите, които лежах на парчето тъмно кадифе. Бяха само четири: тройна огърлица, гривна, една обица и нещо, което приличаше на якичка. Единственото, което можеше да се каже за тях, беше, че са едновременно изискани и крещящи — съчетание, познато от древността, — но смайваха окото.

Едва сега Дик разбра защо една хералдическа емблема постоянно му се натрапваше. Колко пъти беше виждал герба на Лорд Аш — грифона и ясена на входа на имението. Беше го виждал на малкия пръстен-печат, който лорд Аш носеше обикновено. Дори го беше виждал, откъде-накъде, на фирмата на местната кръчма.

Но той отличаваше всеки от изложените предмети така, както по раираните дрехи се познават затворниците. Красеше закопчалката на гривната, беше вплетен в мотивите на златната яка. Беше незаличим белег на собствеността на рода Аш.

Разбира се, такива пищни бижута не могат да бъдат истински, помисли си Дик. Перлите на тройната огърлица с топло матово сияние под светлината от прозорците, диамантите по гривната със силния си злобен блясък, рубините с разливащия си червен пламък по старинната яка от злато с необичайна изработка...

Лорд Аш сякаш разбра по лицето му за какво мисли и каза:

— А, да. Камъните са истински.

Той нежно докосна първо огърлицата, а после и гривната.

— Изработени са в началото на осемнадесети век. Това — посочи той обичаята — допускам, че е от днешно време и е фалшиво. Но се твърди, че тази вещ — той докосна яката — е била подарена на Джордж Конвърс лично от Глориана^[2] през 1576 година.

И лорд Аш вдигна очи към картината над камината, към почернелия портрет, в който едва се различаваше тъмната сянка на някаква фигура.

Настъпи продължителна тишина.

Отвън, в закътаната градинка, растеше самотна слива. Като в сън Дик гледаше слънчевата светлина от тази градинка как струи през високите тесни прозорци и се пречупва в цветни огънчета. Гледаше лавиците с подвързани в кафяво книги по всички стени на неподдържаната стая. Гледаше портрета, лъхашц на английска земя от времето, когато такива дрънкулки са украсявали рамена, вратове и уши и в делник, и в празник.

Но най-вече гледаше лицето на лорд Аш, този човек с неспокойни очи, който беше учен, но не се затваряше само в кабинета си, докато ръката му кръжеше над скъпоценностите. Най-накрая Дик наруши тишината.

— Ваши са, нали, сър?

Другият поклати глава.

— Хубаво би било, ако можех да кажа, че са мои — отговори той с прискърбие. После вдигна поглед и се усмихна. — Сега те принадлежат на госпожица Лесли Грант.

— Но това е невъзможно! Лесли няма никакви скъпоценности!

— Почакайте, почакайте — възпря го лорд Аш. — Тя мрази бижута, това — да. Тя никога не носи бижута, това — да. Но тук става въпрос дали притежава нещо, независимо от волята ѝ.

Той се позамисли и после погледна към доктор Фел.

— Няма да имате нищо против, нали, ако обясня нещата така, както ми ги обясни госпожица Грант сутринта?

— Не — каза доктор Фел.

— Това е една глупава история и в много отношения трогателна — каза лорд Аш. — Това е историята на едно момиче с — как да се изразя? — с безумна жажда за порядъчност. Чували ли сте някога, господин Маркам, за една жена на име Лили Джуъл?

— Не.

И все пак той започна вече да се усеща.

— Колкото и да е странно, аз ви споменах за нея тази сутрин. Слабо ще бъде, ако я наречем лека жена. По-големият ми брат Франк провали живота си заради нея, и не само своя живот, точно преди войната от 1914–1918 година. Измежду нещата, които ѝ даде, бяха и тези бижута тук. Сега започнахте ли да следите мисълта ми?

— Струва ми се, да.

— Лили Джуъл умряла, забравена от всички, преди няколко години. Умряла от насилствена смърт. Била вече възрастна жена, но плащала на млади любовници, за да се въртят около нея...

— Аха.

— Заплашила един от тях с пистолет, защото ѝ изневерявал. Последвало боричкане, суматоха и тя била застреляна. От някакъв капитан Джуъл имала дете — младата дама, която ви е известна като Лесли Грант.

Лорд Аш замълча.

Дик се обърна и се загледа навън към закътаната градинка. Стотици картини му се явиха повторно. Всяка дума, всеки жест, всеки нюанс в интонацията сега придобиваше ново значение. Дик закима.

— Аз живея... някак си откъснат от света — заобяснява лорд Аш и разтри слепоочията си. — Много бях изненадан, когато тя нахълта тук тази сутрин, хвърли тези украшения на масата и каза: „Моля, вземете си проклетите неща, ако си мислите, че ви принадлежат.“

Лорд Аш отново замълча.

Доктор Фел се покашля.

— След смъртта на майка си — продължи лорд Аш — тя искала да се отдалечи напълно от предишния си живот и да не прилича на майка си в никое отношение. Разбирате и това, нали, господин Маркам?

— Да. Много добре.

— Според мен тя е много чувствителна...

Лесли! Лесли! Лесли!

— ... и представяте ли си какъв шок е било за нея, когато се настанила да живее тук и открила кое семейство живее отсреща.

— Тя не е ли знаела?

— Не. Когато била дете, към брат ми се обръщали официално с „господин Конвърс“ или с „чичо Франк“, а не с титлата му. Името Аш

нищо не ѝ говорело. Беше нещо обичайно по мое време да не изтъкваме имена — добави строго лорд Аш.

— Значи поради чиста случайност...?

— О, не. Благодарение на един „доброжелател“.

— Какво значи това?

— Един „доброжелател“ ѝ подхвърлил, че ако напусне Континентална Европа и отседне в Англия, може би ще ѝ се стори приятно да поживее в едно селце, наречено Сикс Ашис. Тя дошла тук. Мястото ѝ харесало. Намерила подходяща къща. Вече от няколко седмици живеела тук и едва тогава се вгледала в изображението над входа срещу къщата ѝ. — Лорд Аш се протегна, за да докосне огърлицата. — И го сравнила.

— Разбирам.

— Естествено могла е да си отиде. Но харесвала хората. И особено един човек — погледна той към Дик. — И ми се струва, че нашият скучен монотонен живот бил точно това, което търсела. Което искала на всяка цена. И от което не искала да се откаже. Доколкото разбрах, това, което я довело почти до лудост, било болезненото ѝ чувство за вина. Вина пред нас. Вина пред цялото ми семейство. Според мен няма никаква причина. Както ѝ казах сутринта, тя няма нищо общо с любовните истории на майка си.

Лорд Аш се позапъна.

Вдигна първо яката, после гривната и накрая огърлицата, поддържа ги в ръката си и ги положи обратно с любов.

— Но също така е вярно, че навремето се повдигна въпросът дали брат ми е имал право да даде тези накити на Лили Джуъл. Дали не са били част от имуществото, което той бе наследил, но трябваше да запази непокътнато за своите наследници. И като че ли не ѝ стигал страхът какво ще кажат жените в селото, ако разберат, че е дъщеря на Лили Джуъл, ами дори се опасявала да не би полицията да я арестува.

Безумно се страхувала, че някой може да види тези украшения и да разпознае герба на лорд Аш, а всеки би го разпознал. Затова поискала и вградения сейф. А това показва, че е имала известно чувство за реалност, особено като се има предвид колко са ценни тези предмети.

Комисарят Хадли попита:

— Колко са ценни?

— Драги ми комисарю! — Лорд Аш подхвана любимата си тема като навит часовников механизъм. — Историческата им стойност...

— В пари питам?

— Съжалявам, но не мога да ги оценя. Много, много хиляди, както и сам вие вероятно се досещате.

Лорд Аш отново се обърна към Дик Маркам.

— Когато преди около шест месеца за пръв път видях... госпожица Грант, забелязах приликата ѝ с Лили Джуъл. Това ме озадачи. Беше ми неприятно. Но, честна дума, в действителност никога не съм я свързвал с Лили Джуъл! Те се различават толкова много, толкова...! — Лорд Аш разпери ръце. — Така е, драги приятелю! Ако познавахте Лили Джуъл, щяхте да разберете какво искам да кажа.

— Но Лесли си е мислела...?

— Тя си е мислела, че съм се досетил коя е. Тази боязън, този глупав страх да не бъдеш в устата на хората растял и растял. А тя вече била в ужасно психическо състояние. И освен това — спомняте си какво се случи вчера.

Комисарят Хадли се изсмя кратко и иронично.

— Сам де Вила — каза той.

Ред по ред, образ след образ нещата постепенно придобиваха плът, а досега имаше само сенки. В съзнанието на Дик картината се оформяше. Всяко несъответствие вече отиваше на мястото си.

— Де Вила, наричан още сър Харви Гилман, е търсел тази купчина бижута, така ли? — попита той.

— А какво друго да търси? — попита язвително Хадли, но в гласа му личеше възхищение. Той раздрънка монетите в джоба си. — Това е най-добре изиграната му роля! Когато пристигнах в онази вила с местния ви полицай... — как се казваше той?

— Бърт Милър?

— Да, Милър. Тогава с няколко думи разказах на доктор Фел за живота и делата на Сам де Вила.

— Да, така беше — съгласи се умислен доктор Фел.

— Сам беше измамник. Не крадеше с взлом. За нищо на света не можеше да разбие сейф „Флоридски булдог“, нито щеше да се опита. Но само да речеше, можеше да измъкне съдържанието на този сейф без никакви проблеми. Имало е само един начин да се добере до

бижутата за които госпожица Грант дори не би признала, че се намират там. Нужна му е била помощта на Дик Маркам. И Сам си я осигурил. Той беше артист в работата си.

— Надявам се, че този артист се пържи в пъкъла в настоящия момент — каза Дик злобно.

Хадли вдигна рамена.

— Просто и ясно. Сам е работил в Континентална Европа. Проследил дъщерята на Лили Джуъл до Сикс Ашис и избрал най-добрия вариант. Първо, той внимателно е проучил мястото...

— Проучил ли го? — попита лорд Аш.

— Точно така. Събрал информация за всички, които го интересуват. Обикновено практикувал следното: първо обхождал мястото, като играел ролята на някакъв незабележим човечец, търговски пътник или...

— Библиите! — възкликна лорд Аш.

Всички се вторачиха в него.

— Извинете ме, господа — размърда се той в скърцащия си стол, — но точно тази сутрин казах на нашия млад приятел, че тоя тип ми заприлича на един друг човек, който доста отдавна продаваше библии тук. Значи... това е бил престъпникът, когото нарекохте Сам?

Хадли кимна.

— Номерът с библиите е много сполучлив — заяви той. — Това дава на продавача достъп до семейната библия, а нали там се вписва и цялата история на семейството, пък и домакините може да се разприказват.

Доктор Фел, чиято гуша се бе нагънала над яката му, когато беше свел поглед към пода, показва признаци на безпокойство. Мустачките му се раздвижиха, разнесе се тътен.

— Вижте, Хадли, любопитен съм да науча, всъщност държа да науча дали освен тази, той е посетил някоя друга къща в Сикс Ашис.

— Предполагам, че е направил пълна обиколка — каза мрачно комисарят. — Това обяснява големия му успех като гадател. Затова се е заел с тази работа. Сам казваше, че имал чувство за хумор...

— По дяволите чувството му за хумор! — каза Дик Маркам тихо, но изразително.

Настана неудобна тишина.

Хадли заговори по-внимателно.

— Разбирам ви, господин Маркам, разбирам ви — усмихна се той, като усети, че е попрекалил. — Но трябва да ви е ясно, че такива типове използват всякакви средства, не се спират пред нищо, когато мислят, че могат да извлекат печалба. Градинското увеселение било една изключителна възможност да смути мис Грант и чрез нея да смути и вас, подготвяйки своя план.

— Какво всъщност ѝ е казал тогава?

Хадли изсумтя, но колкото и да беше кисел, продължи приятелски да му се усмихва.

— Не можете ли да предположите, господин Маркам?

— Споменал, че той, великият гадател, знае всичко за миналото ѝ? За миналото на майка ѝ? — попита Дик.

— Точно тъй. И бил почти сигурен, че тя няма да ви каже, или най-малкото няма да ви каже в момента. Голям психолог беше този Сам.

— Голям психолог е бил. Да.

— А това — посочи Хадли — ви е поставило в такова положение, че да се объркате съвсем, като ви подхвърли нещо за още по-зловещи тайни. Е, да. Той не е могъл да знае, че ще се намеси случайността, когато гръмнала пушката. Но той и това използвал по най-добрия начин.

Май няма какво повече да ви кажа, господин Маркам. Целият фарс, разказът за зловещата отровителка, за дневника, отровата или нещо друго, заключено в сейфа, всичко това било с една цел — да се отвори този сейф. И как можело да стане това? Лесно! Той ви казал, ако съм разбрал правилно от доктор Фел, че иска да бъде в къщата, когато вечеряте с госпожица Грант, но никой да не го види? И че гори от желание да види какво има в сейфа?

— Да.

— И че ще ви даде „последни инструкции“ за това на другата сутрин?

— Да. Точно това му бяха думите.

Хадли отново сви рамене.

— Трябвало е да разберете комбинацията и да му я дадете. Комбинацията на сейфа, който не може да се разбие. Това щеше да ви каже тази сутрин, ако беше жив.

— Чакайте малко! Мислите ли, че Лесли щеше...

— Да ви даде комбинацията? Много добре знаете, че щеше да ви я даде, ако бяхте настоявали! Тя и без това е смятала да ви разкаже всичко на вечерята и затова ви е поканила.

(В съзнанието му се върнаха думите, които Лесли бе изрекла в собствената му вила предната вечер: „Държа утре всичко да бъде наред. Защото искам да ти кажа нещо. А искам и да ти покажа нещо.“ Представи си я, както седеше пред лампата — обидена и умислена.)

— Но по това време вие бихте ли повярвали на нещо, казано от нея?

— Не. Мисля, че не.

(Беше много доволен, че Лесли я няма в този момент.)

— Вие щяхте да разберете комбинацията през деня. И докато вечеряхте, Сам щеше да опразни сейфа и тихичко да се измъкне. Това била цялата работа, господин Маркам. Само че...

— Само че някой го е убил — прекъсна го доктор Фел.

[1] *Крал Коул* — легендарен английски владетел, управлявал през III век от н.е. — Б.пр. ↑

[2] Става въпрос за Елизабет I (1533–1603), кралица на Англия от 1558 г. — Б.пр. ↑

XIV

Тези думи ги смразиха с тежестта си.

Брадичката на Хадли изпъкна напред и той запротестира, колкото да се каже, че не са били прибързани.

— Почакайте малко, Фел! Не можем да заявим със сигурност, че е убийство. Все още е рано.

— Е, драги! Кажете какво вие имате предвид?

— Като че ли аз ще мога да отговоря на един от въпросите ви още сега — прекъсна го лорд Аш.

И Хадли, и доктор Фел се обърнаха изненадани, за да го погледнат. Лорд Аш, разстлал отново на дланта си златната яка, осеяна с рубини, измърмори нещо, като че ли ги предупреждаваше да не очакват кой знае какво.

— Преди малко попитахте — каза той — дали този мним продавач на библии е посещавал и някоя друга къща освен моята. Въпросът едва ли е много важен. Но аз мога да ви кажа. Не е посещавал. Навремето поразпитах за него.

— Тъй! — промърмори доктор Фел. — Тъй!

Хадли го погледна малко подозрително — от двадесет и пет години вече разпилените мисли на приятеля му предизвикваха такова отношение, — но не каза нищо.

— Но моля ви, господа, не прекалявайте — рече лорд Аш и остави на масата златната яка. — Недейте така! Вие употребявате думата „убийство“?

— Аз я употребявам — заяви доктор Фел.

— Аз разбирам малко от тези неща — каза лорд Аш, — въпреки че съм чел романите за загадъчна смърт в старинни замъци, написани от онзи господин, който успявал да ги съчини по време на почивните си дни в края на седмицата. Но това пък! Доколкото разбрах, този човек Де Вила починал от отравяне в стая със залостени отвътре врати и прозорци.

— Да — съгласи се доктор Фел. — Ето защо централната фигура в тази история е госпожица Лесли Грант.

— Чакайте малко! — намеси се Дик и се обърна към лорд Аш: — Вие казахте, сър, че Лесли дошла тук тази сутрин, хвърлила ви бижутата и ви разказала за миналото на майка си?

— Да. Много неудобно се почувствувах.

— Защо е направила това, сър?

Лорд Аш беше доста смутен.

— Защото малката Синтия Дру отишла при нея и я обвинила, че е отровителка.

В това време самата Лесли влезе в стаята, затваряйки леко тапицираната със зелено сукно врата след себе си. Въпреки че на външен вид беше спокойна, явно събираше сили за разговора, който я очакваше. Застана в ъгъла между прозорците, с гръб към светлината и с лице към тях.

— Най-добре аз да отговоря на този въпрос. Въпреки че ми е ужасно противно. — Лесли се опита да се засмее, на устните ѝ грейна леката усмивчица, пред която Дик Маркам не можеше да устоява, но притеснено се стопи. — Не се тревожи, Дик — добави тя, — ще говорим за това по-късно. Но за мен беше ужасно.

— Синтия ли?

— Да! Появи се в стаята ми сутринта. Бог знае как се е намъкнала, но се опитваше да отвори сейфа.

— Аз... казаха ми за това.

Раменете ѝ бяха отпуснати, гърдите ѝ се повдигаха.

— Синтия ми каза: „Искам да знам какво има в този сейф. И няма да си тръгна, докато не разбера.“ Попитах я за какво говори. Тя каза: „Тук държиш отровата, нали? Същата, с която си отровила тримата мъже, влюбени в теб?“ Това е! — безпомощно извика Лесли и разпери ръце.

— Не се вълнувайте!

— Допусках, че цялото село говори или най-малкото си мисли някакви ужасни неща за мен — продължи тя. — Но и в най-безумните си помисли не съм предполагала, че може да е нещо такова! Особено когато тя ми каза, че Дик знае всичко и полицията ще дойде да ме арестува, защото съм държала отрова или нещо подобно в сейфа. Аз... аз просто се обърках.

— Чакай малко. Ти удари ли я?

Лесли примигна.

— Да съм я ударила?

— С настолното огледало от тоалетката?

— Божичко, не! — Кафявите ѝ очи се разшириха. — Тя ли каза, че съм, я ударила?

— А какво стана?

— Синтия се втурна към мен, това стана. Тя е по-силна от мен, не знаех какво да правя. Изплъзнах се, тя се спъна и падна като чувал с картофи върху таблата на леглото. Когато видях, че само е припаднала и не се е ударила зле — пухкавите ѝ устни се събраха, тя съсредоточено се загледа през прозореца, — може да съм била безсърдечна, но просто я оставих там. Кой не би постъпил така?

— Продължавай!

— Помислих си: „Това е вече прекалено, не мога да издържам повече.“ Така че извадих тези неща от сейфа, изтичах тук при лорд Аш и му разказах истината. Докато му разказвах, дойдоха доктор... — доктор Фел, нали? — и комисарят Хадли. Реших, че мога да кажа и на тях. — Устните на Лесли бяха пресъхнали. — Само едно нещо искам да си изясня, Дик — добави тя явно с голямо усилие, — ти ли каза на Синтия?

— Какво да ѝ кажа?

— Тази ужасна история за тримата съпрузи... и всичко останало. — Лесли поруменя. — Тя все повтаряше: „Докато смъртта ни раздели, докато смъртта ни раздели“ като луда. Само това ме интересува, само това ме притеснява! Казал ли си нещо тайно на Синтия, което не си казал на мен?

— Не.

— Заклеваш ли се, Дик? Бил си с нея тази сутрин. Майор Прайс ми каза.

— Честна дума, никога нищо не съм казвал на Синтия!

Лесли прекара длан през челото си.

— Ами тогава откъде Синтия е разбрала?

— Това представлява интерес за всички нас — отбеляза доктор Фел.

Изпод диплите на широката си пелерина той извади от джоба на панталона си голяма червена носна кърпа. Изтри с нея челото си

толкова усърдно, че дългият му прошарен перчем закри едното му око. След това зае поза на човек, готов за спор, което накара Хадли да се наежи, но доктор Фел посочи стола от другата страна на бюрото на лорд Аш.

— Седнете, мила — подкани той Лесли.

Тя се подчини.

— Ако пак започвате с вашите лекции... — много подозрително каза Хадли.

— Няма да чета лекции — отрече доктор Фел с достойнство. — Искам да запитам госпожица Грант дали има някой смъртен враг в това село.

Стана тихо. Всички мълчаха.

— Това е невъзможно! — извика Лесли.

— Добре, нека да разгледаме обстоятелствата — рече доктор Фел и прибра носната кърпа в джоба си. — Сам де Вила, мир на праха му, пристигнал в Сикс Ашис като външен човек. Изглежда, не е имал връзка с никого от селото. — Тук доктор Фел малко се поколеба. — Съгласен ли сте, Хадли?

— От това, което ни е известно до момента, съгласен съм.

— Затова Сам, по силата на това обстоятелство, няма отношение към схемата на убийството.

— Ако е било убийство — бързо се обади Хадли.

— Ако е било убийство. Ах, да. Аха. Добре. Сега е сигурно, както се съгласихме тази сутрин, че възпроизвеждането на едно въображаемо престъпление — със спринцовката, синилната киселина, заключените врати — е един умишлен опит да се хвърли вината върху Лесли Грант, тъй като някой я смята за убийца. Иначе няма никакъв смисъл.

— Чакайте да помислим! — започна Хадли.

— Иначе виждате ли някакъв смисъл? — запитва доктор Фел учтиво, но твърдо.

Хадли раздрънка монетите в джоба си. Не му отговори.

— Следователно трябва да се изправим пред този въпрос — продължи доктор Фел, вперил поглед в Лесли. — Има ли някой, който да ви мрази дотолкова, че би желал да ви види обвинена в убийство? Или по-общо казано, има ли някой, за когото да е изгодно вие да попаднете в деликатно положение?

Лесли го гледаше безпомощно.

— Няма такъв човек — отговори тя. — Освен... но това е *съвсем* невъзможно!

Доктор Фел остана невъзмутим.

— Това е заключението, което можем да направим от известните ни факти — продължи той. — Естествена последица от това заключение...

— Има ли някаква последица? — запита Хадли.

— О, да. Тя изпъква много ярко. — Доктор Фел се вгледа в Дик. — Отново щях да пропусна, младежо. В суматохата, докато бяхме във вилата, забравих да ви предупредя да бъдете много, много дискретен. Когато ме оставихте там тази сутрин и отидохте да видите госпожица Грант, разбрах, че сте се срещнали с госпожица Синтия Дру?

— Да...

— Вие... ъ-ъ... осведомихте ли я? Казахте ли ѝ, че госпожица Грант не е всъщност злонамерена престъпна личност, заподозряна в три убийства?

— Не. Тя упорствуваше, че не знае нищо за Лесли. Така че естествено и аз не ѝ казах нищо.

— А на някого друго да сте казвали?

— Не. Не съм виждал никого друго.

— Ами какво ще кажете за вашия приятел — доктор Мидълсуърт? Той би ли могъл да се изпусне, че госпожица Грант не е отровителка?

— Хю Мидълсуърт умее да си държи езика зад зъбите, още повече в този случай ще бъде по-въздържан от всякога. Можете да разчитате, че няма да се разприказва.

Доктор Фел се замисли за момент.

— Следователно тук в близост до нас има човек, който *все още* вярва в тази история. Този човек е убил Сам де Вила, подредил е всичко така, че подозрението за убийството да падне върху Лесли Грант и сега той или тя изпитва безкрайно удовлетворение. Освен ако допуснем малко вероятната възможност убиецът да е нашият приятел лорд Аш.

— Боже опази! — възкликна лорд Аш.

Безкрайно изненадан, той изпусна на масата перлената огърлица, която беше разглеждал. Веждите му бяха тъмни за разлика от

стоманеносивата коса, а сивите очи под тях се бяха разширили от смайване, което личеше и през пенснето. Беше останал с отворена уста.

— Това беше само един пример за особеното чувство за хумор на доктор Фел — изръмжа комисарят Хадли.

— Аха, шега било. Разбирам, но...

— Освен при тази малко вероятна възможност — продължи доктор Фел, — истинският убиец все още вярва в тази измислица. Хайде сега, давайте! Хадли, използвайте способностите и интелигентността си! След като ни е изправил пред една загадка, съвсем логично следва, че истинският убиец трябва да направи какво?

— Е?

— Ами, по дяволите, трябва да ни даде и отговор — изрева доктор Фел и затропа с шипа на бастуна си по пода.

Задъхан, доктор Фел изглежда единия и другия.

— Трупът на Сам де Вила е намерен в една заключена отвътре стая. Дотук добре. Лесли Грант ще бъде обвинена за това. Така смята убиецът. Но как го е направила?

Не забравяйте, за тези въображаеми престъпления се е казало, че не са били разгадани. Казало се е, че вие от полицията сте били безсилни пред тях. Много добре, но този път не бива да излезе, че сте безсилни. След като подозрението ще падне върху госпожица Грант, ние трябва да разберем как е станало всичко, иначе не можем да я докоснем с пръст. Цялата инсценировка, подготвена от убиеца, за да я уличи, се обезсмисля, ако не се докаже как е станал номерът със заключената стая. Разбирате ли ме?

Дик Маркам не отговори веднага.

— Значи вие мислите...?

— Аз мисля, че ще получим някакво съобщение — отговори доктор Фел.

Лицето на Хадли се смръщи недоверчиво.

— Почакайте! — измърмори комисарят. — Затова ли преди малко ме помолихте...

Той спря на средата на думата, след като доктор Фел му отправи повелителен поглед, за да го предупреди, че не бива да говори повече. Според Дик Маркам това предупреждение беше прекалено очевидно, както и повелителният поглед. Той чувствуваше, че се води някакво

прикрито съревнование по съобразителност и не му беше много приятно.

— Искам да кажа, че ще получим писмо от „Един приятел“ или „Един доброжелател“, в което ще ни се загатне, ако не може да ни се обясни с подробности как е станал номерът със заключената стая — обясни доктор Фел. — Казано е, че полицията се е изложила веднъж. Да се изкарат полицаите глупаци за пореден път не е сигурен вариант.

— Писмо ли... Какво писмо? — запита Дик.

— Защо не обаждате по телефона?

След пауза, през която доктор Фел продължи пледоарията си пред невидимата аудитория, той обърна начумереното си лице към Дик.

— Рано тази сутрин някой ви се е обадил по телефона — каза той. — Много ме интересува този разговор. Местният полицай ми предаде сбито вашите обяснения. Но искам да ви разпитам по-подробно за това, защото... О, боже мой! Ау, ау, ау!

Подобно джафкане от устата на учен с международна известност смая лорд Аш, който се обърна, за да го изгледа.

Лесли прехапа долната си устна.

— Не ми е съвсем ясно за какво говорите — извика тя, — но не мога да повярвам, това е много по-отвратително от всичко досега. Да не искате да ми кажете, че има човек на тоя свят, който може да направи такова нещо, само и само за да ме zlepостави?

— Доста трябва да се постараете, за да повярвате, нали? — рече доктор Фел с отнесен поглед. — Доста трябва да се постараете.

— Но моля ви, какво имате предвид?

— Точно това бих искал да знам и аз — обади се раздражено Хадли.

— Трябва да си призная — каза лорд Аш, — че и на мен не ми е много ясно. — Той погледна ръчния си часовник и добави: — Надявам се, че всички ще останете за обяд, разбира се?

Лесли скочи от мястото си.

— Благодаря, но аз няма да остана — каза тя. — Като имам предвид новото си положение в обществото като дъщеря на Лили Джуъл...

— Мило момиче — каза лорд Аш любезно, — не ставайте глупава.

Той положи четирите блестящи накита в средата на парчето тъмно кадифе, събра краищата му и ѝ го подаде.

— Вземете ги — каза той.

— Няма да ги взема! — отвърна Лесли, като че ли готова да тропне с крак. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Не искам да ги видя повече! Те са ваши, нали? Нали вашето семейство винаги е твърдяло, че е така. Тогава ги вземете, вземете ги всичките и ви моля, оставете ме на мира, за бога!

— Скъпа госпожице Грант — рече лорд Аш, бутайки настоятелно вързопчето към нея, — не бива да спорим кой ще вземе или няма да вземе нещо толкова ценно като това. Може да не устоя на изкушението. Но можете да ги оставите тук, докато обядваме, а жена ми няма да ги види...

— Мислите ли, че изобщо ще мога да се изправа пред лейди Аш отново?

— Откровено казано — отговори съпругът на въпросната дама, — да.

— Или пък да се изправа пред когото и да било от това село? Доволна съм, че всичко свърши. Нищо не ми тежи. Чувствувам се отново като човешко същество. Но да се изправа отново пред хората...

Дик отиде при нея и я хвана за рамото.

— Ела да се поразходим из вътрешната градина, докато стане време за обяд — каза той.

— Прекрасна идея — одобри лорд Аш. Издърпа чекмеджето на масата и пусна вътре кадифеното парче плат заедно със съдържанието му. Поразмисли, отдели едно ключе от голяма връзка с ключове и заключи чекмеджето. — И по-късно можем да уредим въпроса с... ъ... вземането на имуществото ви. А в това време, дано чистият въздух да ви подействува благотворно, добре е да се освободите от тези нездравни идеи.

Лесли се обърна към Дик.

— Според теб нездравни идеи ли са? Кажи!

— Това са нездравни глупости, скъпа.

— Все ли ти е едно коя съм аз?

Дик се изсмия толкова гръмогласно, че самочувствието на Лесли започна да се възвръща, както му се стори.

— Какво ти каза Синтия? — не можеше да се успокои тя. — А как е сега? И как е станало така, че е била с теб рано сутринта?

— Лесли, моля те, *забрави* за това!

— Правилно — каза лорд Аш, — но едно нещо изглежда очевидно, господин Маркам. — Чертите на лицето му се изопнаха, в очите му се появи изражение, което Дик не можа да разчете. — Госпожица Грант има повече от един „доброжелател“.

— Какво искате да кажете? — извика Лесли.

— Един доброжелател ви изпраща да живеете в Сикс Ашис. Друг, ако можем да вярваме на това, което чухме, иска да ви изпрати на бесилото като убийца.

— Не можете ли да разберете, че точно това ме притеснява — Лесли стисна здраво ръката на Дик. — Затова не мога да се успокоя. Мисълта, че някой може да ме мрази толкова, ме ужасява повече от всичко. Дори не искам да слушам за това!

Лорд Аш отвърна:

— Но, разбира се, ако доктор Фел вече има случайно някаква представа как и защо е било извършено това странно престъпление в заключена стая...?

— О, да — каза доктор Фел, готов да се извини за недосетливостта си. — Очаквам да чуя отговора на един-два въпроса и мисля, че ще мога да ви го обясня.

Нервите на Дик Маркам се изопнаха отново пред чувството за скрита опасност.

Само преди половин секунда се беше извърнал и беше уловил някаква размяна на знаци между доктор Фел и комисаря Хадли. Всъщност само повдигане на вежди, едва доловимо помръдване на устни и — толкова, а той изобщо не можа да разбере какво означаваше това. Досега беше смятал и двамата, доктор Фел и Хадли, за свои съюзници, дошли да прогонят призраците на опасността. Нямахше никакво съмнение, че те все още бяха негови съюзници. Но в същото време...

Доктор Фел се намръщи.

— Вие съзнавате, нали, кое е най-важното съображение в нашия случай? — попита той.

XV

Беше късен следобед, когато доктор Фел зададе отново същия въпрос в зловещата вила на Галоус Лейн.

След като обядваха в Аш Хол, доктор Фел, Хадли и Дик Маркам пообиколиха селото. Дик пожела да си тръгне с Лесли, но доктор Фел не искаше и да чуе за това. Изглежда, държеше да се движи с повече хора.

Все още не беше се разпространила новината, че умрелият не е сър Харви Гилман, или че полицията има някакви основания да подозира дали не става въпрос за убийство. В клопката имаше стръв, капанът беше заложен, оставаше убиецът да се подмами. По лицата беше изписано неудържимо любопитство, никой не гледаше право към тях, но неизречените въпроси се долавяха. Дик никога в живота си не се беше чувствувал по-неудобно.

А те срещнаха много хора.

Опитаха се да поговорят със Синтия Дру, но майка ѝ — дребна тъжна женица — не им позволи, като в същото време демонстративно отказа да разговаря с Дик Маркам. Синтия, обясни тя, се спънала и се ударила лошо на някакви каменни стълби. Не била в състояние да приеме когото и да било, а и никого — тук веждите ѝ се повдигнаха — не очаквала да я посети.

Но пък се срещнаха с майор Прайс, който излизаше от кантората си. Запознаха се с Ърншо, който си купуваше нещо в пощата. Доктор Фел си купи шоколадови пурички, както и истински пури от магазинчето за сладкиши и цигари, размени мисли относно църковната архитектура с преподобния Гудфлауър, посети кръчмата „Грифон и ясеново дърво“, където изпи няколко чаши пиво, преди да я затворят.

Ниското ослепителножълто слънце вече се бе скрило зад селото, когато тръгнаха обратно към Галоус Лейн. Като минаваха покрай къщата на Лесли, Дик си спомни думите ѝ, преди да се разделят: „Ще дойдеш да вечеряме по-късно, както се бяхме уговорили, нали?“ и как пламенно се бе съгласил. Погледна към прозорците дано да му се

мерне лицето ѝ, но я нямаше там. Скоро след това пред очите им се показа бялата къща с черни трегери и изпочупени прозорци и притъмнялата овощна градина зад нея.

Тялото на Сам де Вила, наричан още сър Харви Гилман отдавна беше пренесено в Хокстоунската морга. Бърт Милър, полицаят, търпеливо стоеше на пост в градината. Хадли се провикна още преди да се приближат съвсем:

— Получихте ли протокола от аутопсията?

— Не, сър. Обещаха да се обадят по телефона, когато има резултат.

— Успяхте ли да научите нещо за онова обаждане по телефона?

На Бърт Милър трябваше много да му се обяснява. Под внушителната каска на едрото му лице не пролича никаква реакция.

— Кое обаждане по телефона, сър?

Хадли го изглежда.

— Рано тази сутрин неизвестно лице се обадило на господин Маркам и го помолило да дойде бързо тук. Спомняте ли си?

— Да, сър.

— Установи ли се откъде се е обадило?

— Да, сър. Обадили са се от тази вила.

— От тази вила, а? — повтори Хадли и погледна към доктор Фел.

— Ето по този телефон — кимна Милър към отворената врата зад него, — в пет и две минути сутринта. Така каза телефонистката.

Хадли отново погледна към доктор Фел.

— Предполагам, сега ще кажете — забеляза иронично той, — че това сте очаквали?

— Оставете това, Хадли! — раздразни се доктор Фел. — Нямам намерение да се представям за велик жрец на фокус-бокус и да извършвам хипнотични движения над кристално кълбо като Сам де Вила. Но някои неща излизат наяве, защото не могат да не излязат наяве. Осъзнавате най-важното съображение в нашия случай, нали?

Хадли дискретно замълча.

— Почакайте, сър — обади се Дик, — един път вече зададохте този въпрос. А после, когато ние се опитахме да ви отговорим, вие изобщо не ни казахте какво мислите. За какво става въпрос?

— Най-важното съображение според моето скромно мнение е да изясним как Сам де Вила е прекарал последните шест часа от живота си.

Дик бе очаквал нещо съвсем друго и не можеше да откъсне очи от него.

— Снощи вие сте го оставили тук около единадесет часа — продължи доктор Фел. — Добре! Намерили сте го мъртъв, и то непосредствено след настъпването на смъртта в пет и двадесет тази сутрин. Добре! Как е прекарал той този промеждутък? Нека да си го изясним.

Доктор Фел тронаво изкачи двете каменни стъпала и влезе в малкото преддверие. Но той не влезе в гостната. Тръгна да обикаля в кръг преддверието, бавно и величествено като боен кораб на маневри, докато погледът му блуждаеше наоколо.

— Гостна вляво — посочи той. — От другата страна — коридор, вдясно столова, кухня и килер отзад. Разгледах ги сутринта, докато чаках тук. Хвърлих един поглед и на електромера в килерчето. — Доктор Фел понагласи мустачките си и след това отново се обърна към Дик: — Когато сте го оставили сам в единадесет часа, Де Вила казал, че смята да си ляга, нали?

— Да.

— И навярно си е легнал — продължи доктор Фел, — защото Лорд Аш минал малко след това, за да види как е раненият, и къщата била тъмна. Лорд Аш ви го каза, нали?

— Да.

— Тази сутрин не се качих горе. Но сега си заслужава да го направим.

Стълбата беше тясна със здрави перила и внезапно завиваше надясно под прав ъгъл. Отведе ги на втория етаж, където таваните бяха по-ниски. Покритият с шинди покрив тежеше като дебел топъл юрган над две доста големи спални откъм фасадата, една с изглед към задната страна на къщата и баня. Само в спалнята, която беше точно над гостната, имаше признаци, че е била обитавана.

Вратата ѝ беше плътно прилепнала, с резе, и когато доктор Фел я отвори, изскърца и пристърга по голия под. Два прозореца в скосената стена гледаха към селския път и през тях влизаше светлината на

късния следобед, на която сянката на брезовата горичка отсреща придаваше ръждиво-червен нюанс.

Мебелировката на стаята беше строга, както и бяло измазаните ѝ стени. Единично легло, скрин с чекмеджета, огледало, дъбов гардероб, стол с права облегалка и едно-две килимчета на пода. Стаята миришеше на застояло, въпреки че прозорците бяха отворени. Всичко в нея беше неподредено, сякаш някой много е бързал. Някой беше спал в леглото и завивките бяха отхвърлени назад, очевидно също набързо.

Същото им направи впечатление, когато забелязаха безпорядъка в личните вещи — яки, тоалетни принадлежности, книги, плетен колан за халат — които преливаха от два големи, все още неизпразнени докрай куфара.

— Както виждате, той не е смятал да остава дълго — посочи нататък доктор Фел с бастуна, си. — Готов да офейка веднага щом вземе парите. Безгрешен замисъл, прецизно изпълнение. А вместо това... Почакайте малко!

На пода до леглото имаше пепелник с три-четири угарки от пури. До него стоеше чаша вода — малко престояла, с мехурчета, и малко шишенце. Следвайки въпросителния поглед на доктор Фел, Хадли вдигна шишенцето. В него имаше няколко малки бели хапчета и той отиде до прозореца, за да прочете етикета.

— Луминал — каза комисарят, — от малките хапчета.

— Това не означава нищо — намеси се Дик. — Той спомена снощи, че носел луминал със себе си. Мидълсуърт му каза, че може да вземе едно от малките хапчета, ако гърбът започне много да го боли.

Доктор Фел се замисли.

— Едно от малките хапчета? Не повече?

— Така каза Мидълсуърт.

— Значи раната наистина го е боляла?

— Адски. За това не симулираше, сигурен съм.

— Не! — прогърмя доктор Фел и разтърси глава с отчаяна физиономия. — Не, не, не, не и не! Помислете, Хадли. От психологическа гледна точка не е естествено Де Вила да прояви такава въздържаност!

— Какво искате да кажете?

— Добре, представете си, че вие се намирате в неговото положение? Представете си, че сте нервен човек, който си мисли какво

ли не и ви предстои дълга нощ с болезнена рана от куршум? И имате подръка доста луминал. Ще се ограничите ли само с едно от малките хапчета? Няма ли да си вземете една порядъчна доза, за да си осигурите дълбок сън?

— Да — съгласи се Хадли, — да допуснем, че ще взема. Но...

— Ние се опитваме да възпроизведем прелюдията към това престъпление. Какво знаем дотук? — извиси глас доктор Фел и закричи напред-назад до вратата.

— Почти нищо, ако искате да ви кажа откровено.

— Както и да е, нека да проследим действията на Де Вила. Гостите му си тръгват към единадесет часа. Той вече е по пижама, в халат и по пантофи, така че няма нужда да се съблича. Качва се горе в спалнята си.

Тук търсещият поглед на доктор Фел попадна на плетения колан на халата, който се бе свлякъл до крака на леглото. Той се вторачи в него.

— Внимавайте, Хадли. Тази сутрин трупът на Де Вила бил открит облечен в пижама и халат. Аз лично не забелязах, но вие спомняте ли си случайно дали коланът е бил на халата? — После погледна към Дик. — А вие, младежо?

— Не си спомням — призна Дик.

— Нито пък аз — каза Хадли. — Но халатът е в моргата в Хокстоун. Веднага можем да се обадим и да попитаме.

Доктор Фел изостави тази тема и продължи.

— Както и да е, продължаваме да възпроизвеждаме тъмните часове преди убийството. Де Вила се качва, за да си легне. Донесъл си е чаша вода. Взима си порядъчна доза луминал и сяда в леглото, за да си допуши пурата, — вижте пепелника, — докато лекарството започне да действа. И после...

Хадли изпуфтя подигравателно.

— А после — каза той — той става и слиза долу в пет часа сутринта, така ли?

— Очевидно, да.

— Но защо?

— Надявам се, че господин Маркам ще ни обясни защо още сега. Нека да слезем долу — отвърна доктор Фел.

Сега, след като я нямаше неподвижната фигура зад писалището, всекидневната не изглеждаше толкова отблъскваща. Хората от техническия екип, изпратен от Хокстоун, вече бяха направили снимки на стаята и бяха снели отпечатъците от пръсти. Бяха взели и спринцовката, но пушката 22-ри калибър все още стоеше, подпряна до камината, а кутийката и разпилените кабарчета не бяха прибрани от пода до креслото.

Хадли, който вече беше казал на Дик няколко точни и убедителни думи по въпроса за веществените доказателства и тяхното опазване, не каза нищо, само гледаше многозначително. А доктор Фел изобщо не каза нищо. Скръстил ръце, той се облегна на стената между двата прозореца. От едната му страна беше дупката от куршума на долното стъкло, от другата празната рамка на прозореца, а счупените стъкла се търкаляха по пода. От външната страна на прозореца се виждаше каската на Бърт Милър, който неуморно се разхождаше напред-назад.

— Господин Маркам, моля ви да положите усилие и да се съсредоточите, много е важно. — Доктор Фел заговори толкова неударжимо настойчиво, че на Дик му стана неудобно.

— Върху какво да се съсредоточа?

— Върху това, което сте видели тази сутрин.

Не беше необходимо голямо усилие, за да се съсредоточи. Дик се чудеше дали някога ще се разнесе този противен мирис на горчиви бадеми, дори след седмици, та вече да не му се привижда какво ли не в ъглите на гостната.

— Но нека преди това да се разберем за едно нещо. Кажете ми, мислите ли, че ви лъжа?

— Защо да мисля така?

— Защото на всички, като се почне с Милър отвън и се свърши с комисаря Хадли и лорд Аш, на всички им се струва, че лъжа или че съм си въобразил някои работи. Казвам ви, че тези прозорци бяха заключени отвътре! И вратата беше заключена и залостена отвътре! Съмнявате ли се в това?

— О, не — каза доктор Фел, — не се съмнявам.

— Все пак убиецът има, как да се изразя, материална форма — нима е влязъл в тази стая, убил е Де Вила и е излязъл отново? А вратата и прозорците са били заключени?

— Да — каза доктор Фел.

Силуетът на Бърт Милър се показва зад прозореца — като сянката на закона.

Комисарят Хадли избута креслото до писалището, зае мястото на мъртвеца и извади тефтерчето си. Доктор Фел добави:

— Аз наистина мисля така, Хадли. Съвсем буквално.

— Продължавайте! — каза Хадли.

— Да започнем с това мистериозно обаждане по телефона в пет часа и две минути — изръмжа доктор Фел, скръстил още по-плътно ръце пред гърдите си. — Както разбрахте, обадили са се от тази къща.

— Да.

— Възможно ли е да не е бил гласът на Де Вила?

— Може и да не е бил, възможно е. Не мога да кажа чий глас беше. Човекът шептеше.

— Но въпреки това ви е внушил, че става въпрос за нещо спешно. — Доктор Фел вдигна нагоре брадичката си и се изпъчи още повече. — Така ли?

— Точно така. За нещо много спешно.

— Добре. Вие сте излезли от вилата си и сте се затичали по пътя. Били сте на известно разстояние от тази къща, когато сте видели, че в гостната се включва осветлението. — Доктор Фел замълча, толкова съсредоточен, че очите му сякаш се събраха зад пенснето. — На какво разстояние бяхте, когато видяхте тази светлина?

Дик се замисли.

— Към стотина метра, бих казал.

— Така че не сте могли в този момент да видите какво става вътре в стаята?

— За бога, не! По никакъв начин! Още бях много далеч. Просто видях как се включва осветлението, а навън все още беше доста тъмно.

Без да каже дума, комисарят Хадли стана. Единственият източник на светлина в стаята беше силната лампа с жълтеникаво-кафяв абажур, която висеше над писалището. Ключът ѝ беше на стената до вратата към преддверието. Хадли отиде дотам, щракна един път, после още веднъж, така че лампата светна и угасна. След това все така безмълвно продължи да пише в тефтерчето си на писалището.

Доктор Фел се изкашля.

— Вие вече сте вървели по-бавно по пътя, нали? Да! Малко по-късно, доколкото разбрах, сте видели как тази пушка калибър 22 се показва иззад стената, нали? Да. На какво разстояние бяхте, когато видяхте това?

Дик отново се замисли.

— Ами... да речем, тридесет метра. Или по-малко.

— Така че все още не сте могли да видите какво става вътре в стаята?

— Не. Естествено не.

— Но съвсем ясно сте видели пушката?

— Да.

Доктор Фел протегна ръка и почука по стъклото.

— Вие дори сте могли да различите дупката от куршума, когато — по собственото ви картинно описание пред полицаия — „той се забил в стъклото“?

Дик безпомощно размаха ръце.

— Боя се, че съм се изразил прекалено художествено. По-скоро мислех за шатрата на гадателя. Но в крайна сметка всичко се свежда до същото. Наблюдавах пушката, видях изстрела и дори от това разстояние можех да забележа дупката от куршума.

— Вие сте далекоглед, доколкото разбирам?

— Доста. Вчера например, когато стрелях по мишените на стрелбището на майор Прайс, можех да кажа точно къде попадат изстрелите ми, без да издърпвам мишената до тезгяха.

Комисарят Хадли се намеси:

— Ако си мислите, че обясненията за дупката от куршума са небивалици — грешите. Хората от техническия екип провериха всичко: ъгъл на стрелба, начална скорост, характер на пораженията на стъклото. — Той посочи с глава към повредената картина над камината. — Провериха куршума, който извадиха от стената. Бил е изстрелян от тази пушка калибър 22 и не може да бъде от друга.

Доктор Фел бавно извърна към него пламналото си лице.

— Боже мой! Хадли! — разяри се той доста неочаквано за човек с неговия характер, от което Хадли се стресна не по-малко, отколкото Дик. — Ще ми позволите ли, ако обичате, да работя със свидетеля, както аз преценя?

Лицето му беше станало огненочервено.

— Вие, сър, сте комисар от столичната полиция. Аз съм на ваше разположение. Аз съм просто ваш консултант по този казус, или с по-прости думи — човекът, когото помъквате със себе си при по-особените, да не кажа — налудничави случаи като този. Сега вие ми направихте чест да се консултирате с мен по повод на едно убийство, както имаме основание да вярваме. Мога ли да задавам въпроси по моя преценка, сър, или не мога?

За частица от секундата каската на Бърт Милър остана на едно място, преди да се възобнови движението ѝ. Сутринта не бяха отишли напразно думите на Дик, когато бе казал на Милър, че това е самоубийство и го беше описал с такова богатство на подробности, че на полиция изобщо не му мина нещо друго през ума. За пръв път Милър чу думата убийство от устата на своите началници.

Но сега Дик не забелязваше такива неща. Избухването на доктор Фел изцяло беше обсебило вниманието му.

— Извинявайте, ако съм ви засегнал — каза кротко Хадли. — Продължавайте.

— Аха! А! Много добре. — Доктор Фел си нагласи пенснето и издаде продължителен предизвикателен звук през носа си. — След като сте чули изстрела, господин Маркам, вие отново сте се затичали напред?

— Да.

— И сте срещнали госпожица Дру на пътя?

— Точно така.

— А как ще обясните, че при вашето добро зрение не сте я забелязали по-рано?

— Слънцето блестеше право в очите ми. Затова не я видях. Слънцето беше точно срещу мен, а тя идваше от изток. Виждаше се какво има от двете страни на пътя, но не и самият път.

— Хм, да. Това изяснява въпроса. Какво обяснение ви даде госпожица Дру за присъствието си на пътя по това време?

— Чакайте сега, сър! Вие да не си мислите, че...?

— Какво обяснение — повтори доктор Фел, без да повишава тон — ви даде госпожица Дру за присъствието си на пътя по това време?

Отвън в преддверието се чу проницателният звън на телефона.

Шумът стресна и тримата мъже, всеки зает със своите собствени мисли. Това ли беше съобщението, което очакваше доктор Фел? —

чудеше се Дик. А дали убиецът с любезно приятелско изражение сред всички любезни приятелски изражения на хората от Сикс Ашис не звънеше, за да шепне с още по-голяма омраза против Лесли Грант? Хадли изтича до телефона. Чуха го да говори тихо. Когато се върна, лицето му беше много сериозно.

— Е? — подкани го доктор Фел.

— Не — отвърна бързо комисарят, — не е това, за което си мислите. Тези ваши идеи за съобщение по телефона са глупости и вие го знаете. Никой няма да поеме такъв безсмислен риск. Но другата ви идея, признавам...

— Кой беше, Хадли?

— Беше съдебният лекар от Хокстоун. Току-що приключил аутопсията. И пак всичко се обръща с главата надолу.

Както беше облегал едрото си тяло на стената, доктор Фел веднага се изправи. Устата му зина под тънките му мустачки.

— Хайде сега, Хадли! Да не вземете да ми кажете, че Сам де Вила не е бил отровен със синилна киселина?

— Не, не, със синилна киселина е бил отровен. Около грам и половина безводна синилна киселина са му били инжектирани доста несръчно. Но...

— Но какво?

— Проблемът е в съдържанието на стомаха — каза Хадли.

— Говорете, човече!

— Около шест часа преди смъртта си — продължи Хадли — Сам е погълнал три или четири хапчета луминал.

Хадли отново седна на писалището и отвори тефтерчето си.

— Не разбирате ли? — продължи той. — Ако Сам е взел такова количество луминал, преди да си легне — някъде след единадесет часа, практически е невъзможно да слезе сам долу в пет часа сутринта.

XVI

— Но все пак не може да се каже, че това е абсолютно невъзможно — добави комисарят, за да не остави впечатление за прибързаност. Взе един молив и го загледа как е подострен. — Има хора, на които не им действуват и най-силните лекарства, има хора, при които ефектът им е много краткотраен. Единственото, което можем да кажем, е, че е малко вероятно да е бил в такова състояние. Но по всичко изглежда, че Сам е слязъл долу тази сутрин.

— Така изглежда.

— И ако не приемем, че господин Маркам е лъжец, в тази стая е било включено осветлението по времето, което уточнихме.

— Без съмнение.

— А вие смятате, че това не обръща нещата с главата надолу, така ли?

— Не — отговори доктор Фел и пак се облегна на стената, така че периферията на широкополата му шапка се повдигна, сякаш килната от невидима ръка, — не, приятелю, не е така. Може да стане по-ясно, ако ми позволите да уточним няколко важни неща — направи той грозна гримаса. — Какво обяснение (ако мога повторно да запитам) ви даде госпожица Синтия Дру за присъствието си на пътя по това време?

Дик отбягваше да го гледа.

— Не могла да спи. Излязла да се поразходи.

— Разходка. А-а, аха. А там ли е най-модното място за ранни сутрешни разходки?

— Може и там да се разхожда. Защо не!

Доктор Фел се намръщи.

— Пътят, както лорд Аш ме осведоми, свършва стотина метра на изток оттук, там, където през осемнадесети век наистина се намирала бесилката.

— Да, действително свършва там. Но има пътека през полето към Гоблин Уд, където всички ходят на разходка. Милър, полицаят,

живее там близо, ако искате да знаете:

— Е, млади момко, няма защо да се крещи — обърна се доктор Фел към него много благо. — Разбирам ви. Мисълта ми е, че госпожица Дру също е била на местопрестъплението или някъде много близо до него. Може би тя е чула или е видяла нещо, което да ни е от полза?

— Не. Синтия... Чакайте малко, да, видяла е! — възкликна Дик, когато се сети, но сега пред него изникнаха нови мъчителни предположения. — Това не съм го споменал в показанията си сутринта, защото Синтия все още не ми го беше казала. Каза ми го после, когато се видяхме в къщата на Лесли.

— Е, и какво е то?

— Около минута преди да гръмне пушката — заобяснява Дик — видяла някой, който идвал откъм овощната градина, да пресича тичешком пътя и да изчезва в горичката от другата страна.

Той разказа каквото знаеше.

А ефектът върху доктор Фел беше поразителен.

— Това е! — гръмогласно се провикна той и щракна с пръсти. — О, небеса, прекалено ясно е, за да бъде истина! Това е!

Хадли, който познаваше дебелия си приятел не от вчера, избута назад креслото от писалището и скочи на крака. При преместването на креслото колелцата му заскърцаха по износения кафяв килим, минаха покрай кутийката с пръснати кабарчета и се разкри още нещо.

На пода лежеше подвързана с плат книга, разтворена и обърната така, че заглавието ѝ не се виждаше, сякаш е била скрита под креслото нарочно. Хадли се наведе веднага и взе книгата.

— Хей, Хадли, внимавайте да не стъпите върху кабарчетата — обади се доктор Фел, след като забеляза кабарче, което се беше изтърколило встрани от другите. — Е? Какво е това?

Хадли подаде книгата. Беше доста употребявано томче на есетата на Хазлит^[1], издание на Евриман, с името Самуел Р. де Вила на форзаца и много бележки, изписани със същия четлив почерк. Доктор Фел го разгледа с любопитство, преди да го хвърли на масата.

— Не намирате ли, че Сам проявява доста изтънчен вкус по отношение на четивото си? — измърмори той.

— Кога най-сетне любителската ви глава ще проумее, че професионалният измамник не е лекомислен досадник, който виси

само по модни хотели и барове?

— Добре, добре!

— С държанието си на университетски преподавател, както бях започнал да ви разказвам сутринта, Сам си докарваше по пет хилядарки на година. Баща му беше свещеник в Югозападна Англия, а той самият е завършил с отличие Бристолския университет, наистина е следвал медицина и друг път се е правил на патолог и не е допускал много грешки. Веднъж, някъде в Южна Франция, завлякъл един твърдоглав английски адвокат с голяма сума само защото... — Хадли млькна, взе книгата от масата, а после я пусна. — Това няма значение сега! Какво искахте да кажете?

— Синтия Дру — рече доктор Фел.

— Какво Синтия?

— Това, което е видяла, или твърди, че е видяла, добавя последния щрих към картината. Някой е направил лоша грешка. — Той се обърна към Дик: — А вие, младежо, изобщо ли не видяхте тайнствения убиец на пътя?

— Казах ви, че слънцето ме заслепяваше.

— Слънцето заслепяваше всички ни. Охо, вижте там!

С чувство на неизбежна катастрофа, с чувство, че всичко се сгромолясва, Дик погледна към прозореца, накъдето му беше кимнал доктор Фел. Лъскав, но не прекалено модерен двуместен автомобил — той позна колата на Бил Ърншо — боботеше по пътя, намали и спря. Синтия Дру седеше до Ърншо.

— Не се познаваме с дамата, но мисля, че ще позная коя е тя — рече доктор Фел. — Хадли, искате ли да се обзаложим, че тя най-сетне е чула, че госпожица Грант не е зловеща отровителка и идва тук, за да научи с ужас истината от нас?

Хадли удари с ръка по масата.

— Не може да е разбрала каквото и да е, сигурен съм! — заяви комисарят. — Никой освен нас не знае, като изключим госпожица Грант и лорд Аш. Лорд Аш се закле, че няма да каже нито дума. Не може да е разбрала каквото и да е.

— А, не, може — каза Дик Маркам. — Ърншо!

Хадли го погледна озадачено.

— Ърншо ли?

— Директорът на банката! Човекът, който слиза сега от колата заедно с нея! Той беше тук тази сутрин и не си беше тръгнал, когато доктор Фел каза: „Това не е сър Харви Гилман.“ Не си ли спомняте, доктор Фел?

Всички замълчаха и съвсем ясно се чуха стъпките на Синтия и Ърншо във високата трева, когато двамата се приближаваха към вилата.

Доктор Фел тихо изруга.

— Хадли, аз съм магаре — изшептя той гръмогласно, сякаш беше преминал вихър в железопътен тунел. — О, какво изключително магаре съм аз! Изобщо забравих за този човек, въпреки че го срещнахме в пощата следобед.

Тук доктор Фел се удари с юмрук по розовото чело.

— Трябва да си взема секретарка — изръмжа той, — за да ми напомня какво съм мислил преди две минути. Ами разбира се! Тази изправена стойка! Тази шапка като на Антони Идън! Тази пригладена коса и усмивка като реклама на паста за зъби! Когато го срещнахме в пощата, знаете ли, имах смътното чувство, че съм го виждал някъде. Разсеяност, драги ми Хадли...!

— Да, но не обвинявайте мен — каза равнодушно Хадли. — А като говорите за посещение в пощата, това не пречи ли на другия ви план?

— Не, не е задължително. Макар че трябваше да го организирам по друг начин.

Какъв смисъл имаше това споменаване на пощата с темпераментната й стопанка госпожица Лора Федърс, която иззад охраняваното с метална мрежа гише произнасяше на висок глас цели лекции по повод на най-дребните пощенски нарушения — изобщо не беше ясно на Дик.

Но от притеснение за Синтия Дру той не можеше да мисли за нищо друго.

— Милър! — извика комисарят Хадли.

От другата страна на прозореца Бърт Милър се обърна. Май беше готов да каже нещо, но се отказа.

— Моля?

— Можеш да пуснеш и двамата, госпожица Дру и господин Ърншо — каза му Хадли. — Но аз — той отправи многозначителен

поглед към доктор Фел, — аз, приятелю, ще проведе разпита на тази свидетелка.

Синтия побърза да влезе в преддверието и оттам в стаята, а след нея и Ърншо, но двамата се спряха като заковани. Хадли учтиво обърна поглед към Синтия, а през това време емоционалното напрежение се усещаше като горещината. Синтия почти бе успяла да скрие с пудра тъмното петно на дясното си слепоочие. Други неща обаче не можеше да скрие.

— Госпожица Синтия Дру? — запита Хадли с равен глас.

— Да. Да. Аз...

Хадли се представи, а после представи и доктор Фел. Говореше спокойно, обмислено и както се стори на Дик Маркам — сякаш имаше чувство за надвиснала опасност.

— Искали сте да ни видите за нещо, госпожице Дру?

— От майка ми разбрах, че вие сте идвали да се срещнете с мен — отвърна Синтия с твърд поглед в искрящите сини очи. Тя махна с ръка. — В момента тя не ми каза, че сте дошли при мен. Искала е да ми спести тези неприятности. Едва когато господин Ърншо се отби у нас...

— А, да — каза Хадли любезно, — господин Ърншо!

— ... едва когато той се отби и спомена някои неща, разбрах, че сте идвали. — Синтия се опитваше да контролира дишането си, но твърдо гледаше Хадли в очите. — Може би искахте да ме попитате за нещо, господин Хадли?

— Да, наистина това исках, госпожице Дру! Заповядайте, седнете.

И той посочи тежкото кресло, в което беше седял мъртвецът.

Ако беше проявил безсърдечност нарочно, той постигна търсения ефект. И все пак Синтия не трепваше, не отместваше очи от него.

— В това кресло ли, господин Хадли?

— В което искате, разбира се, щом имате нещо против това.

Синтия отиде до креслото и се отпусна тежко в него. Ърншо, който се чудеше какво да прави и се усмихваше до вратата, се изкашля.

— Аз просто споменах на Синтия... — започна той. Но му се стори, че гласът му прозвуча смущаващо високо, след което съвсем заглъхна поради мълчанието и убийствените погледи, отправени му от

доктор Фел и Хадли. Хадли застана срещу Синтия от другата страна на писалището и се подпря на ръба му.

— Майка ви ни каза, госпожице Дру, че сте си ударили главата, когато сте се подхлъзнали и сте паднали от някакви каменни стълби.

— Не, това е била просто приемливата версия заради съседите.

Хадли кимна.

— В действителност, както разбрах, белегът ви се дължи на удара, който госпожица Грант ви е нанесла с настолното огледало.

— Да, така е.

— Сигурно ще ви бъде интересно да чуете, госпожице Дру, че госпожица Грант отрича да ви е удряла с огледало или с каквото и да е.

Синтия вдигна глава. Постапи дланите си върху дръжките на креслото. Сините ѝ очи се разшириха от изненада.

— Но това просто не е вярно!

— Не е вярно, че сте паднали и сте се ударили в крака на леглото, така ли?

— Аз... не, разбира се, че не е вярно! — Тя се умисли, помълча, през което време отново се чу далечният звън на църковния часовник, а после добави: — Нека да се разберем по този въпрос. Мразя да говоря със заобикалки. Мразя... нечестните неща. Аз съм почти убедена, че знаете защо съм дошла тук. Господин Ърншо ми каза...

Ърншо се намеси, преди някой да успее да му попречи.

— Ако нямате нищо против, не желая да ме забърквате в тази история — каза той възпитано, но доста остро.

— Е, и? — обади се доктор Фел.

— Дойдох тук рано сутринта, за да попитам за пушката. — Ърншо продължаваше да се усмихва неволно даже когато изразяваше протеста си. — Ето тази пушка до камината. Докато бях тук, изложих на Дик Маркам моето обяснение за случая. Освен това го осведомих за някои работи.

— Имате предвид кабарчетата ли? — попита доктор Фел.

— Да! — Сега вече Ърншо нямаше спирание. — Полковник Поуп винаги използваше кабарчета за мрежите си против комарите, в което можете да се убедите, ако разгледате дупчиците по касите на всички прозорци в тази къща. Но пък какво търси сега кутийката с кабарчетата на пода — това не мога да кажа. Но това няма значение.

Ърншо махна с ръка.

— Преди да си тръгна оттук, чух едно нещо — продължи да говори той на доктор Фел, — касаещо сър Харви Гилман. Вие го казахте, доктор Фел. Не съм обещал да пазя тайна, ако си спомняте. Никой не ми е казал да бъда дискретен. Въпреки това реших да не го споменавам. Такава ми е работата, не знаех за какво става въпрос, а и дискретността си е дискретност.

Вече никой не се опитваше да спре Ърншо. Той говореше като в празно пространство, сякаш се бяха уединили някъде с доктор Фел и напълно беше пренебрегнал Синтия и Хадли, застанали неподвижно в средата на стаята като в жива картина. Безмълвната борба помежду им, която се водеше с поглед, се разгоря още повече от думите на Ърншо.

— Като се връщах от банката днес...

(Синтия се размърда.)

— Като се връщах от банката днес — каза Ърншо, — се отбих у Синтия, защото жена ми искаше да ѝ предам нещо. Тя ме покани. Разплака се. Разказа ми една абсолютно отвратителна история за Лесли Грант. — Ърншо гръмка се изсмя.

— Това е истина — каза Синтия, без да отмества поглед от Хадли.

— Една отвратителна история — повтори Ърншо. — Бях длъжен да я предупредя. Тук не можеше да става въпрос за дискретност или недискретност. Попитах я: „А ти откъде си я чула?“

— Много интересен въпрос — обади се Хадли.

— Казах: „Длъжен съм да ви предупредя, че според доктор Фел, този сър Харви Гилман не е никакъв сър Харви Гилман. А и Мидълсуърт също твърди, че бил измамник.“

— Истина ли е? Вярно ли е това за Лесли? — попита Синтия.

— Вярно ли е? — попита Ърншо и дори челото му беше преbledняло.

Миг-два комисарят Хадли остана подпрян на двете си ръце върху писалището. Лицето му не издаваше нищо.

— Да допуснем, че съм ви казал, госпожице Дру, и на вас също, господин Ърншо, че тази история за госпожица Лесли Грант е абсолютно вярна?

— О, господи! — измърмори Ърншо с равен глас.

Синтия най-накрая сведе очи. Пое си дъх така дълбоко, сякаш беше останала без въздух.

— Имайте предвид, че официално не мога да ви дам никаква информация — предупреди ги комисарят. — Аз само казах „да допуснем“. Имам още няколко въпроса към госпожица Дру, така че ще ви помоля да ни оставите, господин Ърншо. Ако нямате нищо против, бихте ли я изчакали навън, в колата?

— Не, не, не — увери го Ърншо. Погледна към Дик, а после извърна очи настрана, смутен и объркан. — Лесли Грант — отровителка... Я остави... Дискретност. Това е невероятно! Извинете ме.

Той затвори внимателно вратата след себе си. Стъпките му се чува в преддверието, а навън по тревата темпото им се ускори.

Синтия се обърна към Дик Маркам за пръв път.

— Просто не можех да ти го кажа тази сутрин, Дик — проговори тя тихо, но със сигурен глас. В погледа ѝ се четеше съжаление и той се ужаси най-искрено, когато си помисли, че това може да е театър. — Нямах сили да те нараня толкова много. Когато трябваше да направя нещо за теб, не се оказах на ниво.

Гърлото на Дик се беше свило, той не поглеждаше към Синтия.

— Цял следобед се чудех — продължи тя с чувство на вина — дали не съм била несправедлива към нея. Честно, ако беше станала някаква грешка, щях да падна на колене, за да ѝ поискам прошка!

— Да. Естествено. Разбирам.

— Когато Бил Ърншо ми каза, не можах да повярвам за миг!... Но това е то!

— Почакайте малко, госпожице Дру. — Хадли не говореше високо. — Не сте искали да нараните господин Маркам и да му кажете нещо, което според вас той вече е знаел? — Той замълча. — Каза ли сте на госпожица Грант, нали, че господин Маркам вече знае всичко?

Синтия се изсмя дрезгаво.

— Много глупаво се изразявам — отговори тя. — Да, знаех, че го е чул. Но не исках аз да бъда човекът, който ще му го каже в очите и ще му го припомни отново. Толкова ли не можете да разберете?

— А всъщност, госпожице Дру, откъде чухте тази история?

— О, има ли някакво значение? След като историята е вярна?

Хадли се протегна и взе тефтерчето си.

— Не би имало значение — призна той спокойно, — ако историята беше вярна. Но тя изобщо не е вярна, госпожице Дру. Това

са един куп лъжи, измислени от един мошеник, който се е представил за сър Харви Гилман.

Синтия се вторачи в него.

— Вие казахте...!

— О, не. Аз внимателно казах „да допуснем“, и всеки от тези господа може да го потвърди. — Хадли сложи молива си върху тефтерчето. — Откъде чухте тази история?

Недоверие, дързост и в същото време непоколебима добродетелност — всичко това се смеси в изражението на Синтия, тя пребледня и тялото ѝ се вцепени.

— Не говорете глупости! — избухна тя. — Ами ако това не е истина, откъде-накъде някой ще твърди, че е така?

— Може би някои хора не обичат много-много госпожица Грант. Не можете ли да допуснете такова нещо?

— Не. На мен ми е симпатична, по-точно преди си мислех, че ми е много симпатична.

— И въпреки това я нападнахте?

— Не съм я нападала — отговори Синтия и вирна брадичката си, бледа, но запазила самообладание.

— Значи тя ви е нападнала, така ли? Все още ли твърдите, че белегът на слепоочието ви е причинен от удар с настолно огледало?

— Да.

— Откъде чухте тази история, госпожице Дру?

Синтия пак не отговори.

— Как може някой да опише всичко с такива подробности, ако в тях няма никаква истина. Поне някаква истина, разбирате ли? — Тя разпери ръце. — Вие какво знаете за Лесли? Колко пъти е била женена? Какво е пазила в този сейф?

— Изслушайте ме, госпожице Дру. — Хадли положи на писалището тефтера и молива, отново подпря ръцете си на ръба му с вид, като че ли се готви да го обърне върху нея — Колко пъти трябва да ви повтарям, че няма никаква истина в цялата история.

— Но...!

— Госпожица Грант не е престъпница. Никога не е била женена. Не е държала в сейфа си нещо, което да я уличава. Не е идвала близо до тази вила нито снощи, нито тази сутрин. И още нещо. Тази къща е

била тъмна от единадесет часа снощи до пет и нещо тази сутрин, когато вътре било включено осветлението...

— Сър! — намеси се нов глас.

От известно време Дик усещаше, че нещо се е променило, макар и във фона на цялата картина. Каската на полицаия Милър все още преминаваше ту в едната, ту в другата посока. Но сега се движеше малко по-бързо.

Сега широкото лице на полицаия се беше появило в рамката на счупения прозорец, наклонено на една страна, направо смешно, но Милър създаваше впечатление, че трябва да каже нещо много важно.

— Сър, мога ли и аз да кажа нещо? — обърна се той към комисаря с дрезгав глас.

Раздразнен, Хадли се обърна към него.

— По-късно! Ние...

— Но това е важно, сър. Отнася се за — той провря голямата си ръка през прозореца, за да посочи — отнася се за това.

— Влез вътре — каза Хадли и всички в стаята зачакаха като заковани, а Милър заобиколи, мина през преддверието и застана мирно до вратата.

— Щях да ви го кажа по-рано, сър — ама никой нищо не ми спомена, че може да е убийство. — Една бенка до носа му сякаш ги упрекваше дръзко.

— Е?

— Аз живея тук, до Гоблин Уд, сър.

— Добре! И какво?

— Снощи много закъснях, сър, защото един пияница нарушаваше реда в Нютън Фарм. Аз винаги се прибирам с колелото по този път и после продължавам по пътеката към Гоблин Уд. Покрай тези вили минах с колелото около три часа тази сутрин.

Тишина.

— И? — подтикна го Хадли.

— В къщата на господин Маркам — Милър посочи с глава към Дик — светеше само една стая. Добре се виждаше.

— Така е — каза Дик. — Заспах на дивана в кабинета и оставих лампите да светят.

— Но тази вила беше много по-осветена от нея. Приличаше на коледна елха — разпалено продължи полицаият.

Хадли заобиколи писалището.

— Какво казваш?

Милър отговори все така разпалено:

— Това, което ви казвам, сър, е вярно. Наистина всички завеси бяха спуснати. Но вътре светеше. Всички стаи във вилата — най-малкото тези, които видях, докато минавах оттук с колелото — бяха осветени.

И неприкритото учудване на Синтия Дру, извила шия нагоре, тъй като седеше в креслото, и сравнително по-въздържаното недоумение на комисаря Хадли, който си представяше самотна осветена къща, а вътре — упоен човек, всичко това остана незабелязано за Дик, погълнато от преливащото задоволство, което се излъчваше от доктор Гидиън Фел. Доктор Фел възкликна: „Аха!“ с такова мелодраматично удовлетворение, толкова искрено, че явно вече беше напълно сигурен в себе си.

Милър се изкашля.

— Помислих си: „Няма нищо нередно.“ Защото бях чул, че господинът е ранен и си представих, че вътре има или сестра, или доктор, или други хора. Викам си: „Да отида ли да поразпитам?“ Но си рекох, че е твърде късно и не е бърза работа.

— Но аз видях и друго — продължи Милър, като повиши глас, сякаш се страхуваше да не го прекъснат. — Някой стоеше пред входната врата. Беше тъмно, знам. Нямах да забележа нищо, ама носеше бяла блуза, или пуловер, знам ли какво е, а съм съвсем сигурен...

Хадли стоеше като замръзнал.

— Бяла блуза ли? — повтори той.

— Беше госпожица Лесли Грант, сър.

[1] Уилям Хазлит (1778–1830) — английски литературен критик и есеист. Вероятно става дума за книгата му „Политически есета“. — Б.пр. ↑

XVII

Синтия ли лъжеше? Или Лесли?

Да видим фактите.

Поел по Галоус Лейн точно по здрач, когато в тайнствено шептящия сумрак се носи препирнята на птичките, преди да заспят, Дик Маркам се опита да разгледа фактите.

Минаваше осем часът. Колкото и бързо да се избъръснеш и изкъпеш, пак щеше да закъснее за вечерята с Лесли. Щеше да бъде едно малко предателство, след като тя отдаваше такова романтично значение на тази покана. Но по въпроса за още едно дребно нещо — убийството — Синтия ли лъжеше или Лесли?

А тази зловеща история се въртеше все около него. Засягаше го. Беше свързана с неговите чувства. Беше се превърнала във везна, а той все теглеше в какво вярва и в какво не, какво казала Лесли Грант, какво казала Синтия Дру и блюдата никога не се изравняваха.

Едното момиче, ако разсъждаваме така, беше честно, гледаше с чист поглед и откровено казваше истината без задна цел. Другото таеше грозни мисли зад красивото си лице, а може би щеше да има съвсем друг израз, ако го изненадаш.

Познаваш добре и двете момичета. И двете си ги прегръщал съвсем наскоро — е, Синтия само за да я успокоиш, — но да си мислиш такива неща за която и да било от тях изглежда фантастична глупост.

Но спринцовката впиваше отровен зъб като кобра, нечия ръка я държеше, някой се смееше.

Не че беше отстъпил във верността си към Лесли. Той я обичаше.

Но да допуснем, само да допуснем, въпреки всичко...?

Глупости! Тя не може да има никакъв мотив!

Не може ли?

Но като се замислеше за Синтия, пак се чувствуваше по същия начин. И той самият беше писал купища псевдонаучни глупости за

потиснати страсти, които вършеха работа, ако ти трябва мотиви заради някоя пиеса или книга. Но когато потиснатите страсти почукат на вратата ти, когато избухнат в лицето ти, чувствуваш се като човек, който се забавлява чудесно с приказки за дявола, а в един момент открива, че дяволът наистина върви по петите му.

Но и в двата случая оставаше необяснимо как е станало всичко в заключената и залостена стая?

Доктор Фел очевидно знаеше, въпреки че не казваше нищо. Доктор Фел и Хадли се бяха оттеглили да разговарят насаме в задната част на вилата, откъдето се чуваха викове и удари на юмруци по маси, но това не обясняваше нищо. Дик не беше присъствувал на разискванията. И той, и Синтия дори бяха изолирани в отделни стаи, наблюдавани от бдителния Милър. Но сега...?

Дик вървя отчаян по селския път, докато стигна вратата на собствената си вила. Сградата беше тъмна, в сумрака ромбовидните прозорци почти не се виждаха. По дяволите, трябваше да побърза! Лесли сигурно го чакаше. Трябваше да се избърсне, трябваше да смени измачканите си дрехи...

Дик затвори входната врата, след като влезе в тъмното антре. Мина слепешката по коридора и влезе в кабинета, където очертанятията на книги и театрални афиши не бяха напълно потънали в мрак. Натисна ключа на лампата до вратата. Върна го нагоре, после пак го натисна и едва тогава осъзна, че осветлението е било включено, но въпреки това оставаше тъмно.

Отново тоя проклет електромер с монети!

Госпожа Бюфорд, жената, която му чистеше, обикновено имаше достатъчно монети от по един шилинг, за да храни този змей. Но Дик беше оставил лампите да светят цялата предна нощ, електрическият ток беше спрял и лампите не светеха.

Мина пипнешком през кабинета и от кухнята влезе в килера, чиито прозорци гледаха на запад като тези на кабинета му. За голям късмет — това рядко се случва — той успя да намери един шилинг сред монетите в джоба си. Слепешката откри електромера встрани от мивката, натисна копчето едновременно с пускането на монетата и я чу как пада вътре.

Лампите в кабинета му светнаха. Той се изправи до мивката в килера, загледан навън през прозореца, и изведнъж разбра номера.

Силна светлина заля собствената му градина встрани от къщата, както преди много часове той бе видял светлина да струи през прозорците на гостната в другата къща.

Никой не беше запалил лампите, но те светнаха. Дик Маркам се хвана за ръбовете на мивката.

— Охо! — изрече на глас.

Върна се в кабинета, огледа го и се обърна към пишещата машина:

— Знаеш ли, драга ми машинке — каза ѝ той, — как се създава впечатление, че се включва осветлението в заключена и залостена стая?

Дик млъкна изведнъж.

Майор Хорас Прайс, с повдигнати от изумление русоляви вежди, стоеше до вратата на коридора.

Кръглото луничаво лице на майор Прайс с късо подстригани русоляви мустаци и светлосини очи доби по-толерантно изражение. С доброжелателния си вид той искаше да покаже, че никак не се изненадва, когато автор на сензационни пиеси говори на пишещата си машина като на приятелка, и макар самият той да няма такива навици, отлично го разбира.

— Какво каза, драги приятелю? — попита майорът.

— Искате ли да знаете, майоре — запита Дик, — как се създава впечатление, че се включва осветлението в заключена и залостена стая?

Сега изобщо не се опитваше да пази тайни. Точно тази тайна искаше да я разкрие ефектно и без да мисли.

В изпъкналите очи на майор Прайс блесна истински интерес. Той погледна бързо през рамо, за да се увери, че никой не ги слуша, влезе в кабинета и затвори вратата. Дик все още беше погълнат в размисли.

— Мислех си снощи, че и трите вили тук имат електромери с монети — каза той. — Точно затова го е направил! Затова осветлението във вилата е било включено и лампите са светели половината нощ!

Майор Прайс се пообърна.

— Спри за малко, приятелю! Кой какво е направил и защо?

— Бърт Милър минал снощи с колелото си и видял, че зад спуснатите пердета всички лампи във вилата светят.

— Така ли, приятелю, и какво?

— Някой е включил осветлението навсякъде и го е оставил така, докато спре токът.

— Виж ти! Но ако обичаш...?

— Лампите са изгаснали. Тогава някой натиснал всички ключове, но оставил единствено ключа във всекидневната в същото положение. Когато станело време, сутринта, някой е трябвало само да пусне един шилинг в електромера в килерчето. И тогава лампата светна, все едно че беше включена от гостната.

Майор Прайс се поусмихна озадачен.

Огледа афишите по стените: „Грешката на отровителя“, „Паника в семейството“ и „Никога не съм подозирал“, а това винаги го беше забавлявало, колкото и често да ги бе виждал преди, отиде до дивана и седна.

— Ще ми обясниш ли за какво става въпрос? Нямам представа какво искаш да кажеш.

В този момент Дик видя, че решението му не е пълно.

Въпросът с осветлението беше изяснен. Доктор Фел го беше проумял и затова бе направил онзи странен намек специално за електромера в другата вила.

Но това все още не беше обяснение на загадката.

— Това не обяснява как убиецът е излязъл от заключената стая, а Сам де Вила останал вътре! — заяви на глас Дик. — И стаята беше все още заключена. А Сам, мога да се закълна, беше умрял само няколко минути преди да пристигна.

Нищо ново. Загадката си оставаше.

Бавно-бавно майор Прайс извади лула и кесия с тютюн. Остриганата му като на прусак русолява глава беше наклонена напред, очите му излъчваха жив интерес.

— Кой е Сам де Вила? — попита той.

Дик се усети.

— Извинявайте, майоре. Бях много възбуден и приказвах каквото ми дойде наум, защото още не ми се е разминало. А знаете, че нямам право да приказвам. Ако сте разбрали защо...

— Приятелю! Не ме интересува! Но доколкото...

— Доколкото?

— Само доколкото касае някой от клиентите ми, разбира се. — Майор Прайс натъпка тютюна в огнището на лулата с големия си палец. — Половината село смята, че е самоубийство, а другата половина, че е убийство. Аз... ъ-ъ... не мога да кажа.

— В момента просто мислех на глас — заобяснява Дик. — Но не можах да измисля нищо. Дявол да го вземе! Единственият човек, който направи някакво умно предположение досега, е Бил Ърншо.

Китоподобният гръб на майор Прайс се вдърви.

— Ърншо е направил умно предположение?

— Да! И се чудя защо доктор Фел не му обърна внимание!

— Драги ми приятелю — с достойнство го прекъсна майорът, — аз наистина не държа да науча за какво става въпрос. Учудва ме само, че Ърншо е направил нещо, което ти наричаш умно предположение.

— Чакайте, майоре! Вие с Бил все още ли сте на нож?

Русолявите вежди се повдигнаха.

— На нож ли? Не разбирам. Само изглежда жалко, че човек, който се гордее с чувството си за хумор, не може да понесе една безобидна шега, без да го прави на въпрос.

— Имате предвид номера, който изиграхте на Ърншо на стрелбището вчера? Междувпрочем какъв беше този номер?

— Няма значение! Изобщо няма значение! — Лулата беше натъпкана точно по вкуса на майор Прайс, но въпреки това една червена бръчка прекосяваше челото му. Той продължаваше да седи сковано на дивана. — Не съм дошъл тук да говоря за това. Дойдох... ще ме извиниш...

— Съжалявам, майоре, но вие ще трябва да ме извините. Закъснял съм за вечеря у Лесли, а дори не съм облечен още.

— Точно това имам предвид — каза майор Прайс и заби поглед в лулата. После вдигна очи. — Знаеш ли колко е часът сега?

Дик погледна безполезния си ръчен часовник.

— Девет без двадесет — каза му майор Прайс. — И ми се струва, че беше поканен в седем и половина? Чакай малко! — настоя майорът и дори протегна ръка, тъй като Дик беше тръгнал право към стълбите. — Много хубаво, че се разбързваш сега. Много хубаво! Но въпросът, драги ми приятелю, е дали ще я намериш вкъщи, когато отидеш у тях?

Дик се закова на мястото си.

— Какво искате да кажете?

Майор Прайс тръсна глава и още по-внимателно заглежда върха на лулата си.

— Аз съм на такава възраст, че мога да бъда баща и на двама ви. Говоря ти като приятел. Не искам да те обидя. Но, по дяволите, само едно искам — да постъпиш както подобава, каквото и да се случи, това е, да му се не знае. Вярно ли е или не, че госпожа Ракли те е видяла със Синтия Дру днес и не къде да е, ами в спалнята на Лесли, там ли намери...

Думите му прозвучаха толкова нелепо точно в този момент, че Дик се смути.

— Уверявам те, че няма абсолютно нищо...!

— Естествено, че няма нищо, приятелю! Разбирам те! Обаче в същото време...

— Госпожа Ракли ли е казала това на Лесли?

— Да. След като не си отишъл в седем и половина, нито в осем, нито дори в осем и половина. И още нещо... — Майор Прайс захвапа лулата. — През цялото време Синтия беше ли с теб там? — Той посочи с глава към другата вила.

— Синтия си тръгна преди един час с Бил Ърншо.

— Поне да се беше обадил по телефона, приятелю!

— Слушайте, майоре! Станаха някои доста сериозни разкрития по този случай и има опасност да го обърнат отново с главата надолу. Не бива да ви казвам нищо повече от това, че Хадли може да се появи при Лесли всеки момент, за да ѝ зададе някои въпроси.

Майор Прайс беше поразен.

— Наистина ли? Не думай!

— Аз самият си тръгнах, защото Хадли и доктор Фел се захванаха да спорят...

— За какво спорят?

— Нещо относно дестилацията на синилна киселина. И дали е трудно да се получи от неотровни съставки, които можеш да си купиш от всяка аптека. Почти нищо не се чуваше, а и аз не можах да разбера това, което долових. Както и да е, не е проблем да обясня това на Лесли!

Майор Прайс извади запалка и я поднесе към лулата си.

— Драги ми приятелю, единственото, което мога да ти кажа, е, че тя е много разстроена, готова да изпадне в истерия. Сигурно много

й е дошло за днес, въпреки че тя не желае да се довери даже на юридическия си съветник. Ако искаш да й помогнеш, веднага иди там.

— В този вид?

Майорът заговори недвусмислено.

— Да. В този вид. От дипломатическа гледна точка е много късно да й звъниш по телефона сега.

Дик тръгна.

Излезе отново на пътя, пое на запад към селото и зад себе си чу далечен говор, който приближаваше. Разпозна гласовете на доктор Фел и комисаря Хадли, които продължаваха да спорят.

Щом и те отиваха при Лесли, за да й задават още въпроси, след като майор Прайс беше казал, че е разстроена и дори готова да изпадне в истерия, значи Дик трябваше непременно да стигне дотам пръв. А после... какво?

Той не знаеше. Без съмнение щеше да се намери някакво приемливо обяснение за това, че Бърт Милър бе видял Лесли до вилата посред нощ и го беше заявил съвсем категорично. Дик накара вътрешния си глас да млъкне и се отказа да мисли повече за това, защото се увери, че не може да изтърпи същите терзания още веднъж в един и същи ден, а после да излезе, че всичко е съвсем естествено. И все пак той забърза.

За три-четири минути стигна до Главната улица. Сега къщата на Лесли беше много близко.

Последните отблясъци на залеза обагряха в розово върховете на покривите. Тук проблясваше някоя плоча, там се очертаваше комин. Но абсолютно безлюдна, Главната улица тънеше в мрак. Тази част от жителите на Сикс Ашис, които не бяха в „Грифона и ясеното дърво“, се намираха в къщите си, готови да пуснат новините по радиото в девет часа.

Дик сви надясно от Галоус Лейн, пресече пътя и закрачи широко по покрития с тухли тротоар на Главната улица.

Ето, стигна до къщата на Лесли, скрита зад кестените с хубави затревени площи от двете страни. Като се изключи спалнята на горния етаж, никаква светлина не се процеждаше зад спуснатите дебели завеси, но беше запалена малка крушка на покрития вход. Дик се спря пред пътната врата и се огледа наляво и надясно.

Наблизо нямаше къщи — само пощата, ако я наречем къща, беше не много далеч. Когато Дик погледна надясно, малката, обшита с дъски сграда попадна в полезрението му с цялата си липса на достолепие.

Два прозореца с мръсни стъкла, врата помежду им и процепи за писма и пакети под единия прозорец — това се виждаше откъм Главната улица. В предните помещения госпожица Лора Федърс съчетаваше пощенските си задължения с незначителна търговийка с манифактурни стоки, но май не успяваше да продаде нищо. В пристроените задни помещения госпожица Лора Федърс беше уредила дома си. Пощата винаги затваряше в шест — според недоволните преди шест — и сега също беше затворена, тъмните кепенци покриваха вратата и прозорците така предизвикателно към евентуалните клиенти, както едно укрепление предизвиква нападатели.

В прохладната лятна вечер Дик погледна нататък без любопитство.

Някъде, не много далеч, окъсняла косачка тракаше сънливо. Дик забрави за съществуването на Лора Федърс. Отвори пътната врата. Тръгна по пътеката към къщата, за да се види с Лесли.

Някой беше написал някаква кошмарна история за двама влюбени, навеки осъдени да се разминават през въртящите се врати на един и същ хотел. Душата и сърцето на Дик бяха обзети от чувството, че той се намира между такива врати, които го връщат непрекъснато към една и съща кошмарна сцена.

Разнесе се гръм от огнестрелно оръжие, нямаше съмнение. Пистолет или може би пушка. И той беше сигурен откъде е дошъл звукът.

Прииска му се да побегне, да хукне слепешката, да се отскубне от това, което вечно го преследваше. Но му беше съвсем ясно, че не може да го направи. Трябваше да приеме това, което се бе случило дори само заради Лесли. Обърна се и се затича по тротоара към пощата. Собствените му стъпки по тухлите отекваха глухо, това беше единственият шум по Главната улица.

Когато се приближи, видя тънка ивица светлина между затворените кепенци и прозорците.

— Е, хей! — извика той. — Кой е там!

Не очакваше отговор, но и това, което чу, беше отговор. Иззад затворената врата се разнесе трополене на отдалечаващи се стъпки по

голите дъски, някой отстъпваше към задните помещения бързо, предпазливо, на пръсти.

Тази врата никога не се отваряше след шест часа — единствено Хенри Гарет идваше в девет часа, за да отнесе вечерната поща, която мис Федърс приготвяше в брезентова торба, — но сега вратата беше отключена.

Дик си представи госпожица Федърс, която не говореше за нищо друго освен за гастрита си и недопустимите простъпки на своите клиенти. Той отвори вратата и веднага усети мирис на изгорял барут.

Вътре в пощата, в малкото неугледно помещение, прашна електрическа крушка хвърляше светлина над ограденото с телена мрежа гише отдясно и тезгяха за продан на манифактурните стоки по лавиците отляво. Дъските на пода, гладки и почернели от времето, отразяваха светлината. В дъното Дик видя отворена врата към жилищните помещения, откъдето се чуваше песента на врящ чайник и потропването на капачето му.

Но погледът му не се спря там веднага.

Сандъкът за писма и пакети беше под прозореца откъм страната на тезгяха. Дървената му вратичка беше широко отворена. Когато човек пуснеше писмо през процепа откъм улицата, то падаше в сандъка от вътрешната страна, но сега вътре бяха останали малко писма.

Всъщност подът на помещението беше покрит с измачкани пликосе от всички размери, пометени сякаш от порив на вятъра. Някакво списание, навито на руло, все още се търкаляше по неравния под и синята марка на обвивката му се преобръща няколко пъти, преди списанието да стигне до отсрещното гише.

А зад тезгяха, олюлявайки се, стоеше самата госпожица Лора Федърс.

Тъмните ѝ очи, вече изцъклени и невиждащи, излъчваха нечовешко напрежение. Изглеждаше невероятно грозна, невероятно неугледна, посивялата ѝ коса беше събрана на кок, лицето ѝ беше изкривено от болка, тъмната ѝ рокля нямаше никаква линия. Простреляна от близко разстояние, тя притискаше под лявата си гръд пръстите на дясната си ръка, целите в кръв. Изглежда, все пак беше разбрала, че е дошъл някой. Защото треперещата ѝ лява ръка, в която

стискаше късче хартия, продължаваше да сочи към задната врата с неистова жизненост.

Още миг продължи да диша тежко, да сочи назад с трепереща ръка и да се опитва да проговори, после се строполи зад тезгяха.

Настана тишина, чуваше се само песента на чайника и потропването на капачето му в задната стая.

XVIII

Дълго след това този втрещен поглед се присънваше на Дик Маркам. Очите ѝ излъчваха страдание, болезнено осъзнаване на края и такава притегателна сила, каквато госпожица Федърс никога не бе имала приживе.

Защото сега тя беше мъртва.

Дик я намери просната зад тезгяха с широко отворени очи. Лежеше върху купчина пръснати пликове, а лявата ѝ ръка все още сочеше напред. Но пръстите ѝ се бяха отпуснали миг преди да се стегнат внезапно в предсмъртен спазъм. Късчето хартия, което бе държала, сега лежеше до ръката ѝ, почервенияло по краищата от кръвта.

Дик механично го вдигна, когато тялото на госпожица Федърс трепна в конвулсия като риба и след това остана неподвижно. Той не можеше да обясни защо взе късчето хартия. Все пак, несъзнателно, той беше забелязал нещо.

Късчето хартия беше тясна ивица от пощенски плик, откъснато по дължина и после нагоре, но без марката. От него се подаваше още по-малко късче от листа, поставен в липсващия плик. Няколко думи, написани на пишещата машина, го поразиха. На откъснатата ивица пишеше:

Защо сте такива глупаци? Ако искате да разберете
как го е извършила Лесли Грант

Нищо повече. И нищо на другата страна. Но Дик се взираше в думите, сякаш те растяха пред очите му.

Защото те бяха написани на собствената му пишещата машина.

Не можеше да се сбърка изкривеното *и*, което винаги го дразнеше, или черното *в*, което винаги излизаше размазано. Целият живот на Дик беше свързан с пишещи машини, най-малкото винаги щеше да познае своята собствена „Ъндъруд“. Няколко секунди той

стоя, загледан в това кошмарно листче, преди нещо друго да го накара да трепне.

Някъде из жилищните помещения отзад отново се затичаха предпазливи стъпки.

Едва по-късно разбра, че за малко щеше да получи пистолетен куршум в сърцето си. Действуваше механично, без да мисли за последствията. Все още стиснал късчето от писмото и плика, той прескочи тезгяха и се втурна към задната врата.

Пред него имаше помещения, пристроени едно зад друго в права линия. В първото — едновременно всекидневна и кухня с омазнени тапети — масата беше наредена за вечеря и врящият чайник върху скарата на камината изпускаше облаче пара. Стаята беше празна. Понататък друга врата водеше към спалнята и след като нахълта вътре, той видя в дъното ѝ как се затваря бързо противоположната врата на килера.

Той преследваше убиеца, в това нямаше никакво съмнение. Спалнята беше тъмна. От другата страна на килера някой бясно се опитваше да напипа ключа, бясно се опитваше да заключи вратата и да избяга от него.

Но ключът не се превърташе.

Дик се спусна към тази врата, но се просна в цял ръст върху една сушилка за бельо, поставена точно на пътя му. Събори и кутийка с карфици, които се забиха в дланите му и от болка искри изскочиха от очите му. Но като гумена топка той отново скочи на крака и изрита съборената сушилка от пътя си.

Но килерът също беше празен.

Миришеше на престояла вода и сапун и не беше толкова тъмен, колкото спалнята. Задната му врата с голямо стъкло все още се блъскаше в стената, след като някой я беше отворил рязко и бе излязъл оттам само преди няколко секунди. Беше ли избягал?

Не! Но...

Черните правоъгълници на прозорците на килера са очертаха в сивкавата светлина. През задната врата Дик пристъпи в дъхавия привечерен сумрак сред шепота на листата на кестените и с изненада установи къде се е озовал.

След като бе преминал по цялата дължина на тясната поща, бе излязъл на петнадесетина метра зад Главната улица. Отвъд високата до

кръста му каменна стена, която ограждаше двора, се виждаше едната страна и донякъде гърбът на къщата на Лесли.

Тичащата сянка на убиеца, толкова неясна, че губеше очертанията си, прелетя като светкавица през моравата. Сля се със силуета на едно дърво, постоя там и леко се плъзна към задната врата на къщата на Лесли. В кухнята не светеше, никъде не беше достатъчно светло, за да може Дик да различи нечие лице. Само видя как задната врата се отваря и затваря безшумно и фигурата изчезва вътре.

В къщата на Лесли. Това означаваше...

Чакай!

Запъхтян, Дик се прехвърли през ниската ограда в двора на Лесли. След като очите му посвикнаха с тъмнината, забеляза и другите силуети срещу него. От няколко секунди той долавяше шума на косачка, която не работи, а се влачи по тревата.

Сега можа да разпознае и косача, който беше работил преди малко. Високият и слаб Макинтайър, градинарят на Лесли, се появи до задната врата с косачката. Дик погледна наляво към фасадата на къщата и видя огромната характерна фигура на доктор Гидиън Фел в пелерина и широкопола шапка да върви по пътеката към входната врата.

Доктор Фел и Хадли бяха вървели малко след него. Сигурно и те бяха чули изстрела.

Но не това беше причината за изблика на въодушевление, който премина през жилите на Дик, след като разсъдъкът му отново се възвърна. Той вдигна нагоре парченцата от плика и писмото, които държеше в ръката си. Мозъкът му изведнъж свърза няколко отделни факта. И той въздъхна от радост и от облекчение, защото вече можеше да каже пред себе си: *убийството на Лора Федърс е последното решаващо доказателство за невинността на Лесли Грант.*

Той можеше да покаже, че е така.

Но сега нова опасност го разтърси. Пътят на истинския убиец, който се бе спуснал навън от задната част на пощата, бе затворен от три страни. Макинтайър идваше от едната страна, доктор Фел — от другата, а Дик — от третата. Убиецът се беше скрил в къщата на Лесли. А Лесли беше сама вътре, единствено госпожа Ракли можеше да ѝ се притече на помощ...

Тази мисъл го потресе. Дик се спусна през моравата към задната врата.

— Стой пред тази врата! — извика той на учудения Макинтайър. — Не позволявай на никого да излезе! Ясно ли е?

— Да, сър. Но...

Той не се спря, за да се занимава с удивлението на Макинтайър. Отвори задната врата, влезе в тъмната кухня, където миришеше на готвено, видя ивица светлина под двукрилата врата към трапезарията и се втурна нататък.

Лесли, в лека зелена вечерна рокля с рюш на раменете, седеше от далечната страна на масата и скочи изненадана. Полилеят осветяваше полираната махагонова маса, кръглите покривчици с дантели под всеки прибор, порцелановите съдове, в които не беше сервирано, сребърните свещници с високи бели свещи, които не бяха запалени.

Самата Лесли, след обяснимата уплаха, остана права, отпуснала ръце до тялото си. Кестенявата ѝ коса беше гладко сресана, изящна линия свързваше брадичката и шията ѝ, но кафявите ѝ очи се извърнаха настрани.

— Вечерята ти е там — кимна тя към кухнята, без да го погледне. — Изстинала е. Аз... аз освободих госпожа Ракли. Когато все пак си даде сметка за какво става въпрос, ти не можеш да дойдеш на вечеря с дъщерята на Лили Джуъл, нали?

Каквито и черни мисли да я измъчваха, Дик си помисли, че тя не може да не забележи израза на лицето му.

— Лесли, кой влезе тук току-що?

Тя се хвана за облегалката на стола. За секунда продължи да гледа настрани, като че ли искаше да пропъди от главата си гнева, объркването и сълзите си, след което се обърна с лице към него.

— Тук ли? Никой!

— През задната врата. Няма и половин минута.

— Никой не е влизал освен теб. Бях тук през цялото време! Би трябвало да знам!

— Ами малката стаичка! — сети се Дик. — Той или тя — в съзнанието му моментално изскочи образът на Синтия Дру, — който и да било, може да е минал оттам и да е излязъл в преддверието, без да го видиш.

— Дик, за бога, какво означава всичко това?

Той не искаше да я тревожи, но трябваше да ѝ каже.

— Виж какво, скъпа. Убита е Лора Федърс. Някой е влязъл в пощата и я е застрелял само преди няколко минути.

Тънките пръсти на Лесли стиснаха облегалката на стола, тя се олюля, главата ѝ се отметна назад след този последен удар.

— Нещо повече, убиецът е същият човек, който е убил Сам де Вила. И се страхувам, че той се намира в къщата.

Пронизителният звук на звънеца, който се разнесе над главите им, накара и двамата да подскочат, сякаш покрай тях минава гърмяща змия.

Лесли впи поглед в него.

— Няма страшно! — зауспокоява я Дик. — Това е доктор Фел. Той идваше към къщата, видях го. Нали каза, че госпожа Ракли не е тук?

— Няма я. Освободих я, защото...

— Тогава ела с мен — хвана я Дик здраво за китката. — Вероятно няма никаква опасност, но не искам да те губя от поглед, докато отида да отворя вратата.

Един вътрешен глас проговори у него: „Лъжеш, мойто момче. Съществува много сериозна опасност, след като човек, който ненавижда Лесли до смърт, е обграден като в капан в къщата ѝ, но държи зареден пистолет.“ Всяко ъгълче на познатата къща, всяка завеса, всяка площадка на стълбите криеше опасност. Дик стисна още по-здраво китката на Лесли, въпреки че тя се опитваше да се освободи.

— Изобщо не ме докосвай — задъхана каза Лесли. — След като ти и Синтия...

— Не намесвай Синтия!

— Защо пък не?

Дик едва ли не я довлече до преддверието, отвори входната врата и както се бе надявал, видя отвън доктор Фел — една грамада, която му носеше облекчение.

— Лора Федърс... — започна Дик.

— Знам — каза доктор Фел. Жилетката му се повдигаше и се спускаше, той дишаше тежко и гласът му беше по-тих. — Чухме изстрела и ви видяхме как се втурнахте вътре. Хадли е там сега. Мога ли да ви попитам, господине, този път в каква каша сте се забъркали?

— Това е най-точната дума. Но първо, мога да ви докажа, че Лесли няма пръст в нищо нередно. И второ, няма защо да го доказвам, понеже ако повикате полицаите, които са ви на разположение, можем да хванем убиеца тук, в тази къща.

В три изречения той очерта историята. Ефектът върху доктор Фел беше доста странен. Този нов Гаргантюа остана неподвижен на прага, все още задъхан, с шапка на главата си и с ръце, скръстени върху дръжката на бастуна си. Очите му се вторачиха в двете малки листчета, които Дик му подаде.

Тази флегматична реакция направо подлуди Дик в момента, когато той едва ли не очакваше, че някой ще стреля откъм стълбите.

— Не разбирате ли, сър? — повтори той невероятно търпеливо. — В къщата е!

— А-а, аха — отвърна доктор Фел. Погледът му се плъзна към преддверието. — Значи в къщата. Може ли да се измъкне от задната страна?

— Надявам се, че не. Имам предвид, че Макинтайър — градинарят — е там.

— А и отпред не може да се измъкне — завъртя нататък туловището си доктор Фел, — защото Бърт Милър е тук заедно с един специалист от Скотланд Ярд от отдела за борба с рецидивистите, който току-що пристигна. Аха. Да. Извинете ме за момент.

Той се понесе към тъмното, където го видяха да разговаря с две сенки на пътеката. Едната тръгна към задната страна на къщата, другата остана на мястото си, а доктор Фел се върна.

— Ама вижте какво, сър! — запротестира Дик. — Няма ли да претърсим къщата?

— Засега не — отговори доктор Фел. — Ако позволите, бих предпочел да влезем вътре и да поговорим малко.

— Тогава, за бога, нека да изведе Лесли оттук, докато...

— Ще бъде по-добре, ако госпожица Грант остане, уверявам ви.

— Дори когато има убиец в къщата?

— Дори когато има убиец в къщата — отговори доктор Фел съвсем сериозно.

Влезе в преддверието, свали широкополата си шапка и мушна бастуна под мишницата си.

Ярката светлина в столовата привлече вниманието му. С тромав жест подкани Лесли и Дик да минат пред него и ги последва. Поогледа се разсеяно. Измърмори нещо за спасение от горещината. Изказа излишни оправдания — в стаята наистина беше горещо, — преди да отметне плътните завеси на отворените прозорци.

Пред двата прозореца, които гледаха към Главната улица, имаше тежък дъбов флорентински скрин. Доктор Фел седна върху него и подпря ръце на бастуна си.

— Тези две листчета хартия, както правилно посочихте, господин Маркам, трябва да се предадат на Хадли — подхвана той. — Но ако съм разбрал правилно от разказа ви, вие вярвате, че сте открили обяснение на случилото се в пощата. На убийството, казано накратко.

— Да. Така мисля.

— Много добре. Можете ли да ми кажете какво е то?

— Оставете това, докторе! В такъв момент...!

— Да, по дяволите! — прогърмя доктор Фел. — Точно в този момент!

Лесли, която явно не разбираше нито една дума, се беше разтреперала. Дик я прегърна през раменете. Из цялата къща се разнасяха необясними звуци, скърцане, шумолене, сякаш не беше съвсем стабилна, а от преддверието се чуваше метрономното тиктакане на големия часовник.

— Добре, щом държите — каза Дик. — Когато се запознах с комисаря Хадли в Аш Хол тази сутрин, не го виждах за пръв път.

— Аха. Е, и?

— За пръв път го видях, когато стоях горе на прозореца в спалнята на Лесли. — Дик посочи към тавана. — Той пресичаше улицата, за да влезе в пощата.

— Продължавайте — подкани го доктор Фел.

— След това се събрахме да говорим в кабинета на лорд Аш в Аш Хол. Вие обяснихте как убийството е било подготвено така, че вината да падне върху Лесли...

Прекъсна го доктор Фел.

— Един момент. Ако си спомняте, предизвиках ви да кажете нещо друго освен изложеното от мен. Но продължавайте.

— Вие казахте, че истинският убиец ни е задал един проблем. Сега той трябва да ни даде и обяснение, обяснение за загадката със

заклучената стая, защото иначе полицията не може да докосне Лесли. Вие предположихте, че ще потърси начин да се свърже с нас.

— Предположих.

— Когато ни казахте това — продължи Дик, — комисарят Хадли изведнъж ви погледна и попита: „Затова ли преди малко ме помолихте да...?“ А вие веднага го прекъснахте. После пак вие предположихте, че може да се обади по телефона. Но Хадли дори за секунда не е вярвал, че убиецът може да се обади по телефона. Той го потвърди по-късно във вилата на убития. Посочи, че би било твърде рисковано и добави: „Но другата ви идея, признавам...“, а вие пак го прекъснахте. Съвсем скоро след това още веднъж се спомена за „другия ви план“ и този път съвсем недвусмислено ставаше дума за пощата. Като последен глупак не можах да се сетя по-рано — заключи горчиво Дик. — Ами че ставаше въпрос за стария номер с анонимно писмо.

Лесли погледна към него в недоумение.

— Номер с анонимно писмо ли? — повтори тя.

— Да. Ако истинският убиец е искал да съобщи нещо на полицията, очевидно най-безопасният начин е да напише писмо. А в пощата, ако си спомняте, няма автомат за марки?

— Спри за момент! — извика Лесли. — Струва ми се, че започвам...

— На когото му трябват марки, трябва да си купи от Лора на гишето. Тази сутрин доктор Фел е бил уверен, че ако не едно конкретно лице, то някой измежду ограничен кръг хора ще изпрати кратка бележка, за да обясни как си извършила убийството.

— Искаш да кажеш?...

— Така че той е накарал Хадли да направи нещо, което често практикуват в полицията, когато им се натрупат анонимни писма. Със съдействието на човека, който отговаря за пощата, на всяка марка, продадена на подозрително лице или лица, се поставя различен знак. Тогава, след като пристигне анонимното писмо, полицията може безпогрешно да докаже кой го е писал. Би ли се съгласила Лора Федърс да участва в такъв номер? На драго сърце. Доктор Фел използва този вариант, за да се опита да залови убиеца. И почти успя. Истинският убиец е написал бележка, ясно. Държа доказателството в ръката си. Истинският убиец се е промъкнал във вилата ми и е написал тази гадост на моята пишеща машина...

Лесли се отдръпна от него. Изглежда, не вярваше на ушите си и протегна напред ръка, като че ли се опитваше да отблъсне нещо.

— *На твоята машина ли?* — възкликна тя.

— Да. Но тази следа за съжаление не води наникъде. Цял ден не съм бил у дома. Пък и половината село влиза и излиза, без да си прави труда да чука. Синтия Дру, майор Прайс...

— И аз — засмя се Лесли.

— Никак не е смешно! — каза рязко Дик. — Убиецът е написал бележката, в която е обвинил Лесли, че е известна отровителка и навярно е обяснил как е бил убит Де Вила. Убиецът пуснал писмото. Тогава по някаква причина той (или тя) се усъмнил, че е поставен капан. Той (или тя) се опитал да си вземе обратно писмото, изчаквайки, докато Лора Федърс изпразни кутията, след като ѝ дал някакво приемливо обяснение. Но Лора Федърс не беше вчерашна. Тя е знаела за какво става въпрос и му е дала да разбере, че знае. И тъй...

Дик сви пръста си, сякаш натискаше спусък. После се обърна към доктор Фел.

— Така ли е, сър?

Доктор Фел гледаше много сериозно.

Свали пенснето си, вторачи се замислено в него, разтри дълбоката червена следа, която беше оставило на носа му, и отново си го сложи.

— О, да — съгласи се той. — Горедолу е така.

Напрежението, което свиваше жилите на Дик, изчезна, дробовете му изпуснаха дълга въздишка на облекчение.

— Значи това беше номерът ви с пощата, сър?

— Да. — Умислен, доктор Фел добави: — Естествено имаше смисъл да се опита, но...

— Какво но...?

— По дяволите! Много е лесно да използваш този номер срещу някой съчинител на анонимни послания, който пише многобройни писма и се нуждае от много марки. Но представете си, че лицето, което преследвате, случайно има една марка в джоба си или вкъщи и не му се налага да си купува? И все пак имаше смисъл да се направи опит. Номерът мина. Но боже мой — на лицето му се изписа внезапно ожесточение, — но боже мой, на каква цена!

— Не ви разбрах съвсем.

— Всичко стана прекалено бързо, не намирате ли? Ей така! — доктор Фел щракна с пръсти. — Все пак номерът мина. И струваше един човешки живот.

— Вие нищо не можете да направите!

— Дали е така? — отвърна доктор Фел.

— Все пак какъвто и да е резултатът от номера, тази игра успя. Още повече че тези две листчета и всичко, което се случи вечерта, определено доказват едно нещо. Надявам се, че поне с това ще се съгласите.

— Какво доказват?

— Първоначалната ви теория! Казахте, че е вероятно това да се случи и то се случи! Казахте, че е вероятно да се хвърли вината върху Лесли с анонимно писмо и така стана! Казахте, че истинският убиец вероятно ще избере този път и той го избра! Какво повече можем да желаем? Според мен това доказва, че убийството на Сам де Вила е било преднамерен опит да се хвърли вината върху Лесли Грант. Не сте ли съгласен?

Доктор Фел гледаше в пода. Както беше кръстосал двете си ръце върху бастуна, огромната му фигура изглеждаше съвсем монолитна. След малко той вдигна глава.

— Е, не — отговори той с нежелание. — Не мога да кажа, че съм съгласен.

XIX

— Моля?

— Не съм съгласен — обясни спокойно доктор Фел, — че обяснението, което дадохте току-що, е единствено възможно.

— Но вашата собствена версия...

— О, не, да ме извините — пресече го много рязко доктор Фел, — но ако се върнете достатъчно назад, струва ми се, ще се съгласите, че това изобщо не беше моята версия.

— Но вие съвсем ясно казахте...

— Казах — гръмна гласът на доктор Фел, — казах, че трябва да обсъдим фактите. Казах, че ако обсъдим фактите, това би било заключението, до което бихме стигнали. Предизвиках Хадли да изкаже някакъв друг извод от така представените ни факти.

— Е? И каква е разликата? Това е едно и също, нали?

— Но също така казах, ако си спомняте — забеляза спокойно доктор Фел — че трябва доста да се постараете, за да повярвате на това.

Странната, неестествена ситуация започна да действа върху нервите на Дик Маркам.

— Какво имате предвид? Какво целите? — настойчиво попита той.

— И аз го попитах — обади се Лесли — и аз го попитах същото тази сутрин!

— Застреляна е Лора Федърс — каза Дик. — Вие звъните на вратата. Казвам ви, че в къщата има убиец, казвам ви, че съм видял убиеца да влиза тук и очаквам поне да изявите желание да направите нещо. Вместо това вие ми казвате, че предпочитате да седнем и да говорим. Повтарям ви, че в къщата има убиец.

— Така ли? — попита доктор Фел.

Едва сега Дик забеляза нещо, от което настръхна. Доктор Фел трудно можеше да бъде разтърсен, но и той беше не по-малко напрегнат, не по-малко възбуден, отколкото беше самият Дик. Дик

имаше чувството, че нещо се прокрадва, нещо се спотайва в засада и сега ще последва най-страшният удар, който ще обърне всичко с главата надолу.

— С риск да ми бъде нанесен напълно заслужен побой, ще поставя търпението ви на изпитание още известно време.

— Защо е необходимо да правите това?

— Защото чакам нещо.

— Какво чакате?

Доктор Фел не отговори на въпроса.

— Преди малко вие направихте някои точни и съвсем правилни изводи за клопката в пощата и нейните злощастни последствия — продължи той. — Дали не сте направили и някои други изводи?

Гърлото на Дик беше пресъхнало.

— Струва ми се, че открих как може да се включи осветлението в стая, която е заключена отвътре. — Той разказа какво се бе случило в неговата вила. — Това също ли е било така, докторе?

— О, да. — Доктор Фел показва повишен интерес. — Още веднъж попаднахте в целта. Но хайде, опитайте! — той почука с бастуна си по пода. — След като сте стигнали дотук, не можете ли да се понапънете още малко и да разберете истината — цялата истина — относно убийството на Сам де Вила?

— Не!

— Защо не?

— Защото стаята си остава заключена отвътре, независимо дали някой е пуснал шилинг в електромера отвън.

— Вярно, разбира се. И все пак... — доктор Фел започна да се разсейва. Той изду бузи. — А какво разбрахте за вчерашната разправия между господин Ърншо и майор Прайс? — попита той безцеремонно.

— Това има ли някакво значение, сър?

— От гледна точка на доказателствата — не. Но като насока на мислене — да. Мисля, че има значение.

Дик поклати глава.

— Чух, че е имало разправия между Бил и майор Прайс на стрелбището, защото майорът направил някакъв номер на Бил. Но даже не съм чул за какво е била.

— А пък аз чух — каза доктор Фел. — От лорд Аш. Той ми каза някои много интересни неща... Господин Ърншо май се мисли за

голям стрелец?

— Да, точно така.

— Вчера рано следобед той отишъл на стрелбището, за да покаже способностите си пред госпожа Ърншо и още някои други дами. — Доктор Фел се почеса отстриани по носа. — Майор Прайс с най-сериозен вид му подал пушка, заредена с халосни патрони. Господин Ърншо гръмнал шест пъти по мишената, без изобщо да удари по нея.

Доктор Фел гледаше в пода и продължаваше да говори.

— Майор Прайс казал: „Лош късмет, приятелю, днес не си във форма.“ На господин Ърншо му трябвали няколко минути, за да загрее номера. И никак не му станало приятно. Малко след това, спомняте си, нали, господин Ърншо обвини майор Прайс, че е откраднал пушката „Уинчестър 61“ от стрелбището, а пък майорът намекна, че крадецът трябва да е бил господин Ърншо. Не намирате ли, че има нещо доста насочващо във всичко това?

— Не. Не намирам. Майор Прайс винаги си прави такива шегички.

— Тъй! — каза доктор Фел.

— Но ако става въпрос за Бил Ърншо, струва ми се, че той направи най-умното предположение, отнасящо се за заключената стая. Опитвах се да ви го предам накратко тази сутрин, но вие не му обърнахте особено внимание.

— Извинете ме, ако съм бил разсеян. Какво предположение направи той?

Дик размаха юмруци във въздуха.

— *Кой е стрелял по Сам де Вила с тази проклета пушка почти в същото време, когато Сам е бил отровен* — зададе той въпрос най-напред. — Бил предположи — и съм съгласен с него, — че като изключим действителния убиец, човекът, който е стрелял с пушката, е най-важната фигура в случая. Не сте ли съгласен?

— В известен смисъл, да.

— Стрелецът е наблюдавал стаята — упорито продължи Дик, — ясно е видял какво е станало там. Добре! Но вие не се опитахте да откриете кой е той, не зададохте нито един въпрос за него и като че ли дори любопитството ви не се възбужда!

Доктор Фел вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Ето това е ключовият момент в целия случай — заяви той със задоволство. — Това е точката, в която се губи светлината, фигуративно казано. На това място пада мъгла (моля да ме извините, ако ви прозвучи като уводна статия на вестник „Таймс“), мъгла, която обгръща сетивата на всички детективи и те изгубват следата.

Той посочи с бастуна си към Дик.

— Вие ми казвате: „Това е явно нехайство. Защо не се опитвате да откриете човека, който е стрелял с пушката, както се опитвате да откриете убиеца?“ Така е! Да! Но мога да ви отговоря с ръка на сърцето, че това ще бъде напразно изразходване на сили.

Дик се вторачи в него.

— Напразно изразходване на сили? Защо?

— Защото човекът, който е стрелял с пушката, и отровителят, който е причинил смъртта на Де Вила, като му е инжектирал синилна киселина, са едно и също лице.

На вратата отново се позвъни и над главите им се разнесе пронизително дрънчене.

Главата на Дик беше замаяна. Струваше му се, че всичко, което доктор Фел казва, е напълно безсмислено. Във въображението му се появи една картина в стила на евтините трилъри, където всичко е възможно — убиецът изстрелва по Сам де Вила някакъв фантастичен куршум, съдържащ спринцовка със синилна киселина, и тя пробожда ръката на жертвата.

Позвъни се още един път. Лесли избърза да отвори и въпреки че на Дик му се искаше да я хване за ръката и да я задържи, тя се отскубна от него. Отвори вратата и с крайчеца на окото си Дик видя, че е дошъл комисарят Хадли, следователно можеше да успокои своята бдителност. Защото сега го занимаваше една мисъл — да се съсредоточи върху разговора с доктор Фел и да се приближи до обяснението, което усещаше, че съществува, но непрекъснато му убягва.

— Нека да изясним това! — помоли Дик. — Казвате, че убиецът...?

Доктор Фел прояви търпение.

— Убиецът е причинил смъртта на Сам де Вила, като му е поставил инжекцията със синилна киселина в ръката.

— В гостната ли?

— Да. В гостната.

— А после?

— После убиецът се е измъкнал от стаята...

— И след него всичко е било затворено и заключено.

— Да. Точно така.

— Но как?

— И до това ще стигнем — каза невъзмутимо доктор Фел. — Искам просто да следвате ходовете на тази неуловима персона. Убиецът инжектира киселината, от която Де Вила изпада в безсъзнание почти веднага, но животът го напуска след две-три минути. След това убиецът напуска стаята...

(Затворени прозорци. Заключени и залостени врати.)

— ... и от преддверието се обажда по телефона, за да ви повика. Убиецът изчаква, докато се появите, и пуска един шилинг в електромера, така че да се включи осветлението в гостната. След като си осигурява добро осветление, за да може да вижда, убиецът изтичва през ливадата, скрива се зад оградата и с откраднатия „Уинчестър 61“ стреля по прозореца.

— Към мъртвеца?

— Към мъртвеца или към умиращия, да.

— Въпреки че стаята е била вече заключена отвътре?

— Да.

— Но защо?

— Защото иначе целият план би пропаднал — отговори доктор Фел.

— Е-е-хей! — разнесе се сърдит глас, който от няколко секунди се опитваше да привлече вниманието им. Дик го усети едва сега.

Комисарят Хадли влезе в столовата. Чуха го да казва през рамо: „Не се отдалечавай“, преди да затвори вратата зад себе си. Изпод бомбето му се виждаше мрачно и сурово лице и дори малко преbledняло, от което Дик се изплаши още повече. Хадли събра големите си ръце и започна да пука със ставите на пръстите си.

— Фел, вие да не сте изгубили разсъдъка си? — запита той предразнял.

Доктор Фел беше отправил такъв хипнотичен поглед към Дик Маркам, с какъвто предната вечер го бе фиксирал самозваният сър Харви Гилман.

— Очаквах ви да дойдете на местопроизшествието — започна Хадли. — Дойдох тук, за да разбера какво, по дяволите, става с вас. И слава богу, че дойдох. — Лицето му не беше толкова бледо, по-скоро имаше някакъв зловещ сивкав оттенък. — Защото откривам...

— Изчакайте, Хадли — бързо се обърна доктор Фел. — За бога, почакайте още.

— Какво искате да кажете с това „изчакайте“? Милър ми каза...

Доктор Фел се изправи на крака и с жест прикани към спокойствие и въздържаност. Изглежда, искаше му се да не обръща внимание на Хадли, да го пропъди, да покаже, че за него Хадли едва ли не е престанал да съществува. Продължи да говори на Дик Маркам.

— Когато влязох тук, забелязах... ъ-ъ..., че е малко горещо — каза той. — Да. Горещо беше. Разтворих завесите на тези прозорци. Но не това беше главната причина, поради която дръпнах пердетата от прозорците, които, както виждате, са отворени. Моля, разгледайте прозорците!

Въпреки че доктор Фел говореше гръмогласно и бързо, Дик беше убеден, че той не изпитва ни най-малък интерес към прозорците. Говореше, сякаш му е все едно кой го слуша, говореше, сякаш иска да изчерпи темата прозорци, оставяше гласа си да се лее, готов да подхване каквато и да било тема, стига да стане предмет на разговор.

— Разгледахте ли прозорците? — настоя пак той.

— Вижте! — изръмжа Хадли.

— Какво им има на прозорците? — попита Дик.

Трите гласа се насложиха гръмко и едновременно.

— Както виждате, те са обикновени прозорци, които се вдигат нагоре. Каквито навярно и вие, и Хадли, и аз имаме по домовете си. Този тук е отворен, но аз го свалям... така.

Прозорецът шумно се удари в рамката.

— Когато прозорецът всъщност не е заключен, както е сега, виждате, че дръжката лежи успоредно на стъклото и на черчевето и е обърната надясно. Но представете си, драги младежо, че искам да заключа прозореца?

Точно в този момент Дик забеляза, че Лесли Грант не е в стаята.

Не се беше върнала, не беше влязла заедно с Хадли. А комисарят — суров, мрачен, с посивяло лице — стоеше като човек, който се готви

да се сбори с дявола. Едно внезапно подозрение, което Дик си мислеше, че успешно е преодолял, завладя съзнанието му...

— Доктор Фел, къде е Лесли? — попита той.

Доктор Фел се направи, че не е чул. Може и да не го беше чул.

— Представете си, драги младежо, че искам да заключа прозореца. Хващам металната дръжка, с която се затваря. Завъртам я към мен и наляво. Ето тъй! Езичето влиза в леглото си, дръжката сочи право към мен под прав ъгъл с черчевето — и прозорецът е заключен.

— Доктор Фел, къде е Лесли?

— Забелязвате ли, драги младежо, че дръжката сочи право към мен? И следователно...

Той замълча, защото беше безсмислено да продължава. За последен път в този случай, но ясно и тревожно, така че цялата къща се разтърси, се разнесе гърмеж от огнестрелно оръжие.

Доктор Фел, чието едро червено лице придобиваше нереални измерения в гладката повърхност на черното стъкло на прозореца, не се обърна. И тримата мъже останаха секунда-две като парализирани. После Дик бавно вдигна очи към тавана.

Той знаеше откъде идва гърмежът. Беше се разнесъл от спалнята на Лесли, точно над тях.

— Пълен идиот! — изкрещя Хадли. Той се вторачи в доктор Фел и нещо повече от подозрение се появи в очите му. — Вие сте допуснали това нарочно!

Гласът на доктор Фел се чу приглушено, отразен от стъклото на прозореца.

— Да. Допуснах го. Истина е.

— Самоубийство?

— Така ми се струва. Нямахте друг изход, разбирате.

— Не! — изкрещя Дик Маркам. — Не!

Той не беше сигурен дали може да се движи, защото краката му сякаш бяха омекнали, а дори не можеше да разчита на зрението си. Образът на Лесли, представата за кафявите ѝ очи, мисълта за Лесли и за това колко много я обича и ще я обича, докато — в съзнанието му се появи всеизвестната фраза от брачната церемония — смъртта ги раздели, всичко това се впи в съзнанието му, доведе го до границата на безумието, изопна нервите му, сякаш беше попаднал във водовъртеж, от който няма измъкване.

В един миг си даде сметка, че тича към вратата.

Хадли също се беше затичал натам, те се блъснаха един в друг тъкмо когато Хадли я беше отворил, но действията им се извършваха с толкова усещане за нереалност, че Дик дори не чу какво му каза комисарят.

Преддверието беше силно осветено. Бърт Милър, изненадващо бърз за размерите си, вече беше стигнал до стълбите в задната част. Стъпките му не се чуваха по пътеката на стълбището, а може би Дик Маркам не ги чуваше.

В полусън, заслепен от цветни петна и светлина, той се втурна подир Хадли нагоре по стълбите. Бърт Милър вече стоеше зяпнал пред затворената врата на спалнята на Лесли. И Милър, и Хадли заговориха тихо.

— Вратата е заключена, сър.

— Разбий я тогава!

— Не знам, сър, дали бива да...

— Разбий я! Това е заповед!

Вратата беше тънка. Милър отстъпи назад и разпери широките си рамене. Но после поогледа вратата и явно измисли нещо по-добро. Зае поза на футболист за изпълнение на начален удар, а Дик Маркам се извърна. Когато подметката на Милъровата обувка, номер 45, удари вратата точно под топката на бравата, Дик не чу нищо.

Защото бавно и тежко доктор Фел се тътреше задъхан нагоре по стълбите и на всяко стъпало прехвърляше тежестта си върху бастуна. А пред него припикаше Лесли Грант.

Лесли рязко спря най-горе на стълбата с ръка върху колонката на перилата. Очите ѝ се бяха разширили.

— Дик! — извика тя. — Какво става с теб, за бога?

Праас! — за втори път се чу подметката на Милър по вратата.

— *Какво става с теб, Дик!* Защо ме гледаш така?

Праас! — изтреця отново подметката.

Доктор Фел беше изкачил с усилие последните няколко стъпала и се беше спрял, за да си поеме дъх, когато единствен проумя за какво си мислеше Дик. Очите на доктор Фел престанаха да блуждаят, съсредоточеният му поглед се премести от Лесли към Дик Маркам и обратно. Устата му зина под тънките мустачки и главата му така се отпусна назад, че се появи още една гънка на гушата му.

— Господи, боже мой, драги ми приятелю! — възкликна той с тревога в гласа, която подобаваше на този Гаргантюа. — Нима сте си мислили... не ви ли е идвало наум, че...

Праас! — за последен път се чу удар от обувката на Милър. Езичето се освободи, тънката врата се изметна, отвори се и се блъсна в стената, като отскочи с такава сила, че долната ѝ панта се измъкна от касата.

Дик не отговори на доктор Фел. Прегърна Лесли и я стисна толкова силно, че тя извика, защото не можеше да си поеме дъх.

Чу се скърцането от обувките на доктор Фел, който отиде при Хадли до разбитата врата.

Хадли, Милър и доктор Фел погледнаха в спалнята. Вътре беше светло и те забелязаха прозрачния облак от барутен дим, който мина покрай трите им вторачени лица. Доктор Фел се обърна назад в салончето и дъските на пода отново проскърцаха.

— Хайде, идете да погледнете — каза той. — Лежи почти на същото място, където сте намерили припадналата Синтия Дру...

Гласът на Дик се възвърна.

— Синтия? Значи все пак е била Синтия?

— О, господи, не! — отвърна доктор Фел.

След като го погледна искрено изненадан, че такава мисъл е могла изобщо да му хрумне, доктор Фел сложи ръка на рамото на Дик. Привлече го към вратата, откъдето струеше силна светлина, а Хадли и Милър им направиха път. Доктор Фел направи знак на Дик да влезе.

Спалнята беше изящна и чиста, завесите бяха събрани в края на прозорците, за да влиза полъхът на лятната вечер, всичко беше подредено, като изключим проснатата фигура пред леглото, всичко беше прибрано, като изключим автоматичния пистолет, калибър 38, изпуснат до нея, всичко беше на място, като изключим разрастващото се петно на гърдите на човешкото същество, чиито дробове просвирваха, за да си поемат дъх.

— Това е единственият човек, който би могъл да извърши и двете убийства — доктор Хю Мидълсуърт.

XX

Това се случи в петък вечер на единадесети юни. А в неделя следобед на тринадесети една групичка в състав: доктор Фел, Хадли, Лесли Грант и Дик Маркам се отпрати към зловещата вила в една полицейска кола. Хадли дописваше окончателния си доклад, трябваше да се проверят някои подробности, така че те чуха цялата история.

И Лесли, и Дик мълчаха през цялото време, докато не влязоха във всекидневната. Лицето на доктор Хю Мидълсуърт — умно, измъчено, успокоено, с оредяла коса, но сега застинало в смъртта — продължаваше да изниква пред очите им.

Влязоха в дневната, където доктор Фел се намести на дивана, а Хадли с тефтерчето си се нагласи в креслото зад писалището, и едва тогава се чуха и двата гласа едновременно:

Доктор Мидълсуърт! — възкликна Дик. — Но как го е направил...!

— Доктор Мидълсуърт! — прошепна Лесли. — И *защо* го е направил така, че вината да падне върху мен!

Доктор Фел, който си беше запалил пурата много съсредоточено, изгаси клечката кибрит с рязък жест.

— Не, не, не! — възрази той.

— Какво искате да кажете?

— Най-напред трябва да свикнем с мисълта, че никога не е имало такава умисъл да се хвърли вината върху госпожица Грант. Ние трябваше да бъдем подведени и да повярваме, че е така. Ние трябваше да приемем, че убийството на Де Вила е било извършено от някой, напълно убеден в неподправената самоличност на „сър Харви Гилман“, на специалиста-патолог от Министерството на вътрешните работи, от човек, който не се съмнява, че Лесли Грант е отровителка. Следователно — разбирате ли? — следователно единственото лице във от подозрение беше човекът, който се съмняваше в самоличността на „сър Харви“ от самото начало и точно той ме доведе тук, за да го изоблича като мошеник!

Това е най-хитроумният момент в престъплението.

Пурата на доктор Фел не теглеше, както трябва. Той запали нова клечка и я поднесе към нея по-внимателно.

— Хм. Да. Така. Позволете ми да разкажа всичко, стъпка по стъпка, така както ми се представиха самите факти.

Безумно рано в петък сутринта един човек с добри обноски, интелигентен на вид и явно обезпокоен, пристигна в Хейстингс с колата си. Измъкна ме от леглото и се представи като доктор Хю Мидълсуърт, лекар на обща практика в Сикс Ашис. Разказа ми на един дъх какво се бе случило по-рано същата нощ и ми съобщи, че вече има причина да подозира така наречения „сър Харви“ като самозванец.

Познавах ли истинския сър Харви Гилман? Да, познавах го. Беше ли истинският сър Харви дребен слаб човечец, около петдесетгодишен, оплешивял? Не, в никакъв случай. Ами значи това беше.

„В такъв случай — заяви Мидълсуърт — трябва да ви кажа, че този мошеник е подлудил от страх един мой приятел на име Маркам с куп мръсни лъжи за неговата годеница. Ще бъдете ли така добър да дойдете с мен в Сикс Ашис — още сега — и да изобличите мошеника?“

Доктор Фел се начумери.

— Съгласих се естествено. Е, да! Беше предизвикано кавалерското ми чувство. Скочих на крака и изказах готовността си да подкрепя нещастната дама и младия мъж, съкрушени от тези ужасии. И така ние полетяхме обратно, стигнахме Главната улица на Сикс Ашис, където майор Прайс ни посрещна с новината, че сър Харви Гилман е бил намерен мъртъв при абсолютно същите обстоятелства, както в неговите измислени случаи. Чудо, дами и господа! Повтарям, чудо! Мидълсуърт изглеждаше потресен. Аз също.

Тук доктор Фел придоби много сериозно изражение, посочи с края на пурата си към Дик и както седеше на дивана, се наведе напред.

— Моля, забележете — каза той, — за първи път тази версия, че госпожица Грант е избрана за изкупителната жертва от някой, който е повярвал на измишльотините на „сър Харви“, беше представена от Мидълсуърт. Двамата с него пристигнахме в тази вила малко след девет часа и срещнахме вас и господин Ърншо. И аз казах — ясно си спомням, — че предположението е направено от Мидълсуърт. Вие спомняте ли си?

Дик кимна.

— Да, спомням си.

— Аз приех тази теория — каза доктор Фел и разпери ръце. — Приех я. На пръв поглед това изглеждаше единственото възможно обяснение. Само едно малко нещо ме безпокоеше и бях готов да се издам, но после благоразумно си задържах езика зад зъбите.

Да, господин Маркам — приказката на „сър Харви“ за прословутата отровителка беше специално скроена за вас. Точно премерена за вас. Насочена единствено към вас. Съчинена за някого... някого с...

— Хайде, хайде — прекъсна го Дик с горчивина. — Кажете го. Наивник.

Доктор Фел поразмисли.

— Не наивник, не. Но емоционално ангажиран човек, чувствителен, с въображение, склонен да се поддаде на ужасна измислица като тази, която сте чули. Много хубаво! Дотук добре! Но защо мошеникът проявява такова безгрижие и казва цялата тая глупост пред местния лекар, който не е емоционално ангажиран човек, чувствителен и податлив на внушение и който може да му обърка плановете?

Неговото отношение към Мидълсуърт е било доста странно и дори самият Мидълсуърт не можа да го скрие. Той не се опитал да хипнотизира Мидълсуърт, както се опитал да хипнотизира вас. Той не се опитал да направи впечатление на Мидълсуърт. Изглежда, изобщо не се интересувал от Мидълсуърт. Изглежда, дори не забелязвал Мидълсуърт.

Дик изопна рамене.

— Точно така е — припомни си той какво беше станало в тази стая в четвъртък вечерта. — Отношението на Де Вила към него беше като към някаква мебел. Той се раздразни, когато Мидълсуърт заговори и се опита — как да го кажа? — да го среже.

Доктор Фел пушеше замислено.

— Така с професионалната си мнителност — каза той — за миг допуснах дали Мидълсуърт не знае много повече от това, което показва. Дали не е, казано направо, съучастник?

— Съучастник ли? — извика Лесли.

Доктор Фел й даде знак да не го прекъсва.

— В този момент, разбира се, не можех да отгатна каква е играта на мошеника. Но подозрението ми към Мидълсуърт се засили само няколко минути по-късно, когато вие — той погледна към Дик, — подтикнат от безпокойствата на Ърншо за пушката, ми разказахте всичко за градинското увеселение предния ден.

От вашия разказ изпъкнаха две неща. Първото беше феноменалният успех на измамника като гадател. И, забележете, той не казвал на своите клиенти общи неща, като: „Вие сте добродушен, но волеви, не предприемайте рисковани стъпки по време на Великите пости.“ Не, по дяволите! Той имал достоверна информация, факти за всеки поотделно в изобилие. Откъде се сдобил измамникът с цялата тази информация, ако не предположим, че има още някой замесен? С други думи — съучастник.

Второто нещо, което се очерта от описанието на градинското увеселение, беше много сериозна улика. Имам предвид загадката с изчезналата пушка.

Дик хвана ръката на Лесли.

— Но пушката наистина беше изчезнала, дяволите да я вземат! — възрази той. — Сега остава да кажете, че човекът, който я е задигнал, е бил Мидълсуърт?

— Ами да.

— Но как? Единствените хора в района на стрелбището бяха майор Прайс, Бил Ърншо, доктор Мидълсуърт, Лесли и аз самият. И всички ние можем да се закълнем, че никой от нас не е могъл да вземе пушката. Що се отнася до Мидълсуърт, той помогна да пренесем Де Вила до колата и всички ясно го видяха, когато потегли оттам! Как е успял да отмъкне пушката? Както казах на Бил Ърншо, не можеш да пхнеш пушка в джоба си или да я прикриеш под сакото си.

— Така е — съгласи се доктор Фел. — Но можеш да я мушнеш в сака си заедно със стиковете за голф и да си я отнесеш абсолютно незабелязано. А Мидълсуърт, вие ми го казахте, носел сак със стикове за голф.

Помълчаха доста дълго. Комисарят Хадли непрекъснато и методично пишеше на масата, но в един момент повдигна глава и се поусмихна. Дик много добре си спомняше как доктор Мидълсуърт се бе появил откъм игрището, метнал през рамо тази тежка чанта —

изложената на показ и незабележима чанта за голф! Дик Маркам изразително изруга.

— На стария дявол понякога му идва някоя и друга идея забележа Хадли и посочи доктор Фел. — Затова го оставям да си начеше крастата.

— Хиляди благодарности — отвърна доктор Фел, без да обръща внимание. Кръстоса очи над пурата си и се обърна към Дик.

— Още от самото начало Мидълсуърт вече се беше показал в съмнителна светлина. Той беше единственият човек, който би могъл да открадне пушката. А освен това... Вие двамата с Мидълсуърт се прибрахте в селото с неговата кола — той в амбулаторията си, а вие да видите госпожица Грант. Аз влязох в тази вила — той описа един кръг с ръката си, — за да огледам мястото на престъплението. Тук открих нещо, което ме накара мислено да сваля шапка на човешката изобретателност, защото открих как е могъл да се изработи номерът със заключената стая.

— Така ли? — попита Лесли. — Как?

Доктор Фел не отговори веднага на въпроса й.

— Докато се ровех из различните вещи в тази стая — продължи той, — пристигна Хадли. Още щом погледна трупа, рече: „Господи, та това е Сам де Вила!“ След това той ми разказа, както по-късно чухте и вие, за живота на Де Вила. И спомена едно нещо, достатъчно да ме убеди, че човекът, когото търсехме, е Мидълсуърт. Защото, видите ли, *Сам де Вила наистина е учил медицина.*

— Напуснал шест месеца преди да завърши — допълни Хадли.

Доктор Фел отново насочи пурата си към Дик.

— Спомнете си — настоя той. — Аз попитах Мидълсуърт съвсем рано сутринта, а и вие му зададохте същия въпрос в мое присъствие, кое го е накарало да се усъмни, че Де Вила е самозванец. Спомняте ли си?

— Да.

— Отговорът на Мидълсуърт беше нещо подобно. Той каза, че попитал предполагаемия сър Харви за един от неговите по-известни случаи. И сър Харви — по думите на Мидълсуърт — направил някаква съвсем идиотска забележка за двете камери на сърцето. „Това ме накара да се усъмня — заяви Мидълсуърт, — защото дори студентите по медицина знаят, че сърцето има четири камери.“

Но това просто не беше възможно. Сам де Вила, поел най-сериозно ролята на сър Харви Гилман, никога не би допуснал подобна груба грешка. Не беше типично, не беше логично.

Следователно ето къде Мидълсуърт лъжеше.

Но защо?

Тук погледът на доктор Фел се спря върху Хадли, чийто молив продължаваше да обхожда страниците на тефтерчето.

— Хадли, тук ли са самопризнанията на Мидълсуърт?

Хадли взе дипломатическото куфарче, оставено до креслото му, и го отвори. Извади синя папка, в която имаше изписан на машина лист хартия и подписан най-отдолу с неясна вълниста завъртулка. Той стана и го донесе на доктор Фел, който го позадържа в ръката си.

Ярка слънчева светлина заливаше стаята през двата прозореца — единият със счупено стъкло, другият с дупка от куршум, — но доктор Фел гледаше строго, мрачно и намръщено.

— Мидълсуърт написа това точно преди да умре в петък вечерта — обясни той. — Можем да кажем, че това е една отвратителна история. Но тя е разбираема, искрена и ужасно човешка.

— По дяволите, та нали в това е цялата работа! — избухна Дик. — На мен доктор Хю Мидълсуърт ми беше симпатичен!

— И на мен — каза доктор Фел. — И в известен смисъл е имало защо. Всеки, който освобождава света от паразити като Сам де Вила, заслужава немалка степен на уважение. Ако не беше обезумял и не беше застрелял безобидната пощаджийка...

— Значи бихте го прикрили, доколкото разбирам? — попита Хадли язвително. — Е, вие и без това му позволихте да се самоубие, нали?

Доктор Фел не му обърна внимание.

— Историята на Мидълсуърт — каза той — е много проста. Спомняте ли си какво каза Хадли, че типове като Сам де Вила не биха се спрели пред нищо, нищо, включително и изнудване, когато мислят за голямата печалба?

— Искате да кажете, че в случая е имало изнудване? — попита Лесли.

Доктор Фел продължи да крепи в ръката си изписания на пишещата машина лист.

— Хю Мидълсуърт е бил уважаван човек, но в доста мъчително положение. Харесвало му е да бъде уважаван. Харесвало му е почти колкото... — доктор Фел погледна към Лесли, изкашля се и отново погледна настрани. — Имал си е жена, деца и установил различни връзки.

Но не достигнал до това положение безболезнено. Преди девет години изпаднал в безпаричие, отчаял се — това било, преди да дойде в Сикс Ашис и да си спечели такова уважение — и се захванал с една работа. Става въпрос за работа в една мизерна частна болница в Лондон, където извършвали забранени от закона операции. Мидълсуърт бил лекарят, който извършвал тези операции. Сам де Вила знаел това и можел да го докаже.

С конкретни планове относно бижутата на госпожица Грант Сам дошъл тук и се захванал с Мидълсуърт. На Мидълсуърт и през ум не му минавало, че Сам бил медик като него. Знаел, че Сам е мошеник, и то много хитър.

„Виж какво — казал Сам, — ще дойда в Сикс Ашис и ще се представя за някой друг човек. Ще пипна тези украшения и ти ще ми помогнеш.“ И без това притесненият Мидълсуърт съвсем се отчаял. „Няма да ти помогна да навлезеш в живота на селото — казал той. — Ти ще изчезнеш с бижутата и всички ще разберат, че и аз съм бил замесен, така че ми е все едно дали ще ме издадеш за другата работа. По дяволите, няма да те прикривам.“

„Можеш да не ме прикриваш — казал спокойно Сам, — но ще ми помогнеш и преди всичко ще ми разкажеш *всичко* за този край и хората тук.“ И така умният, дързък господин Де Вила научил всичко за Сикс Ашис: Дик Маркам — лудо влюбен в Лесли Грант. Неминуем годеж! Сигурен годеж! Младият човек пише сензационни пиеси с много въображение, в които анализира психиката на убийци, особено отровители...

Сам си направил план — хитър и прост. Наел тази вила. И с невероятна наглост се представил на началника на полицията в графството като сър Харви Гилман и поискал присъствието му да се запази в тайна.

После дошло градинското увеселение. Новината за годежа на Лесли Грант с Дик Маркам се разпространила навсякъде, разчуло се дори — не без помощта на госпожа Ракли — за поканата в петък

вечер. По време на градинското увеселение, където се правел на гадател, Сам решил, че е време да действа.

Самоувереният Сам не могъл да проумее едно — в лицето на Хю Мидълсуърт той си имал работа с човек не по-малко умен от него самия. А Мидълсуърт бил на края на търпението си, готов на всичко, мислел си, че миналото е забравено, но Де Вила се появил и му го припомнил.

Вината му тежала непрекъснато, страдал като моряка, който прострелял албатрос, а после за наказание трябвало да разнася трупа на птицата, завързан за шията му. Не можел да спи. Кошмарът не го напускал, както в легендата...

Доктор Фел се изкашля от неудобство и отмести поглед от Лесли.

— Поне вие не можете ли да разберете това чувство, госпожице Грант?

— О, да — потрепера Лесли.

— Мидълсуърт решил, че Де Вила трябва да умре — каза доктор Фел кратко. — И на Мидълсуърт много скоро му се удаде възможност и за малко щял да го убие — веднага след базара в четвъртък следобед. Сега слушайте как се развили събитията!

Той нагласи пенснето си, разпръсквайки доста пепел от пурата, взе напечатаните самопризнания и прекара пръст по редовете. От устните му се разнасяше тихо ръмжене, докато той търсеше точното място. После започна да чете на глас.

... Де Вила така разстрои госпожица Грант в палатката на гадателя, че когато майор Прайс я побутна по рамото, тя изпищя и дръпна спуська на пушката. Сигурен съм, че това стана случайно.

— Но да, случайно беше, разбира се — извика Лесли.

... Веднага видях, че Де Вила е получил повърхностна рана. Но той изпадна в шоково състояние и всички помислиха, че умира. Тогава се досетих как мога да

убия тази свиня, стига да остана насаме с него. Ето защо скрих пушката в сака си за голф и го преметнах през рамо, когато заедно с майор Прайс пренесохме Де Вила до колата. Мислех да го заведа у тях, да го упоая, да извадя куршума, а после със същата пушка да изстрелям втори куршум, с който наистина да го убия. Хората щяха да си мислят, че това е същият куршум, който го е ранил по-рано...

— И, по дяволите, точно това щяха да си помислят! — каза Дик Маркам.

... но нищо не стана, не можах да свърша нищо, защото каквото и да правех, не можех да се освободя от майор Прайс. Затова трябваше да измисля нещо друго...

Доктор Фел поддържа листа със самопризнанията в ръката си, после го сложи до себе си на дивана.

— Той измислил нещо друго — продължи доктор Фел. — Истинският план му бил поднесен — поднесен на тепсия, — когато той, Дик Маркам и Сам де Вила седели точно в тази стая в четвъртък вечер. Сам разказвал ужасната история за прословутата отровителка и подготвял плана си как да отмъкне бижутата от сейфа. Мидълсуърт си стоял кротък и незабележим. Но някой му подсказал как може да убие Де Вила и да му се размине безнаказано.

— Кой му го подсказал? — попита Дик.

— Сам де Вила и никой друг.

— Сам де Вила?

— Така твърди Мидълсуърт. Ще се постараете ли да си спомните този момент?

Лесно беше да се възстанови сцената: Де Вила седеше в креслото и светлината падаше точно върху него, пречупена от жълтеникавия абажур. Мидълсуърт се беше умислил в плетения стол, засмукал празна лула. Зад прозорците лятната вечер шумолеше и проникваше вътре, тъй като плътните завеси на цветя не бяха спуснати докрай. Дик

съвсем ясно си представи дори умисления израз на Мидълсуърт и му стана много неприятно.

— Вие разгорещено сте дискутирали загадката на заключени отвсякъде стаи — продължи доктор Фел. — По повод на куршума, изстрелян по него, Де Вила отбелязал, че ако има дупка от куршум в стената, не може да се говори за затворена отвсякъде стая. Така ли беше?

— Да.

— Малко след това Мидълсуърт чул шум отвън. Станал, отишъл до прозореца, дръпнал завесите и се надвесил навън. После си прибрал главата и останал точно пред този прозорец с гръб към вас, като че ли изведнъж се сетил за нещо. И това ли беше така?

— Да.

— Е? — спокойно изчака отговор доктор Фел. — Какво видял Мидълсуърт, когато погледнал през прозореца?

С известно усилие той се изправи на крака. Премести се до здравия прозорец, все още затворен, където и досега се виждаше дупката от куршума — малко кръгче на долното стъкло, встрани от дръжката.

Доктор Фел посочи нататък.

— Полковник Поуп, както знаем, непрекъснато слагал на тези прозорци мрежи против комарите. Понякога на горната, понякога на долната част и използвал кабарчета, за да ги закрепят. В резултат на това какво откриваме? Откриваме, както и Ърншо ни насочи, безбройни малки дупчици от остриетата на кабарчетата. Откриваме ги по цялата рамка на прозореца. Нали е ясно?

— Естествено! Но...

— Можете да сложите още едно кабарче навсякъде по черчевето, нали? А после, когато го извадите, нали няма да остане следа?

— Разбира се, че не! Но...

— В този момент Мидълсуърт бил осенен от две идеи — каза доктор Фел. — Сега ще ви разкажа точно как е извършил всичко.

Можел да бъде почти напълно сигурен, че Сам де Вила ще вземе голяма доза луминал, преди да си легне. И така, той напуснал вилата, откарал ви до вкъщи с колата си и се разтревожил единствено в момента, когато сте споменали уиски и ви помолил да внимавате и в никакъв случай да не се напивате...

— Но защо?

— Защото имал нужда от вас, за да осъществи плана си. После се прибрал в дома си и извършил някои приготовления. Кой може да има спринцовка подръка по всяко време? Един лекар, разбира се. При разследването на случая Содбъри Крос открихме, че синилна киселина може да бъде дестилирана и от неотровни съставки^[1], но, от друга страна, кой може да има подръка синилна киселина? Един лекар. Но точно в този момент Мидълсуърт не се занимавал със спринцовката и киселината. Първо трябвало да свърши други неща.

Малко след полунощ, когато цялото село вече спяло, той се върнал тихичко отново тук. — Доктор Фел вдигна листа с признанията и отново го постави върху масата. — Къщата била тъмна. Не представлявало никакъв проблем да влезе — вратите не били заключени, а и да били, щял да проникне през прозореца. После, както и очаквал, намерил Де Вила в спалнята му, упоен от сънотворното. Дотук — добре!

Върнал се отново във всекидневната и запалил лампите. Заел се да подрежда мебелите в стаята. Най-главното — преместил креслото, на което сега е седнал Хадли, за да подготви декора за предстоящите на разсъмване събития. Затворил и двата прозореца, но предвидливо дръпнал завесите.

Предугаждате, надявам се, каква била следващата му стъпка? Взел пушката „Уинчестър 61“, прекосил пътя, прескочил каменната ограда, прицелил се внимателно и *тогава* — време: малко след полунощ — стрелял в прозореца на осветената празна стая.

Тогава е бил изстрелян истинският куршум, който пробил прозореца, повредил „Битката при Ватерло“ над камината и се забил в стената.

На това място няма жив човек след полунощ. Той не се опасявал, че някой може да чуе изстрела. Във всеки случай упоеният Сам де Вила не бил чул нищо. Само лорд Аш в имението чул изстрел през нощта и както ми каза — доктор Фел погледна към Дик, — ви споменал за това рано на другата сутрин. Спуснал завесите на всички прозорци, запалил лампите във всички стаи, така че до сутринта електромерът да изключи тока, и бързо се прибрал у дома.

Все още нищо не се било случило. Поне до този момент.

Случайността можела да попречи на плановете на Мидълсуърт, защото в малките часове го повикали при болен. Но го повикали в Аш Хол, където се разболяла една от прислужничките, а това било добре дошло за него. Удавала му се възможност да наблюдава нещата отблизо.

Той напуснал Аш Хол в пет без двадесет сутринта, като неразумно споменал пред лорд Аш, че тръгва веднага за Хейстингс и подкарал колата си към Главната улица. Оставил я там и за пореден път тръгнал пеш по Галоус Лейн. Представям си го как е вървял насам в призрачната сивота на утрото, абсолютно спокоен и решен.

Много преди това, разбира се, той надникнал през светналите прозорци в кабинета на господин Маркам и го видял да лежи на дивана, а на бюрото му имало пълна, неначената бутилка уиски. Допускам, че на връщане отново надникнал вътре, за да бъде сигурен. После дошъл до тази вила.

Електричеството тук отдавна било прекъснато. Било тъмно, било хладно, било време за извършването на едно убийство и за подготвянето на една заблуда. Мидълсуърт заварил Де Вила да спи дълбоко под въздействието на успокоителното. Ако жертвата се окажела будна, той щял да я завърже с мекия колан на халата, за да не останат следи, и щял да запуши устата ѝ с носна кърпа и лейкопласт.

Оказало се, че това не е необходимо. Пренесъл Де Вила във всекидневната — както си спомняте, той беше дребен човек, а Мидълсуърт беше по-едър — и го положил в креслото така, че траекторията на забития в стената куршум да остава малко над главата му.

Когато първите лъчи на утрото вече прониквали в стаята, той навил ръкава на халата му и изпразнил спринцовката със синилна киселина в лявата му ръка. Разбира се, през цялото време действувал с ръкавици.

Доктор Фел замълча.

Въпреки че следобедът беше горещ, Дик Маркам се беше вледенил до мозъка на костите си. Струваше му се, че вижда зловещите сенки в стаята при пукването на зората; доктора с ръкавици, потръпващия труп, чуруликащите птички по дърветата отвън.

— После той заключил стаята — продължи доктор Фел. — Можел да си го позволи, защото вече имало дупка на прозореца. Ние

казвахме, че тази стая е била затворена и заключена отвсякъде. Но тя, по дяволите, не е била затворена отвсякъде. И точно тук е цялата работа! Де Вила правилно отбелязал, че една стая престава да бъде затворена отвсякъде, когато се появи дупка от куршум в стената.

Мидълсуърт взел кутия с кабарчета и ги пръснал артистично по пода под лявата ръка на мъртвеца. После заключил вратата и пуснал резето.

Накрая... ще бъдете ли така добър, Хадли?

Комисарят кимна, дори по-мрачен от обикновено. Той стана и излезе от стаята.

— В петък вечерта малко се разбъбрих на тема прозорци — продължи доктор Фел. — Но моля ви, обърнете внимание на този прозорец и на дупката в стъклото. Дупката от куршума е малко под средната рамка и се пада на десетина сантиметра отляво на дръжката. Добре!

Сега взимам едно обикновено кабарче и го забивам в черчевето на прозореца над дупката от куршума и малко вляво от нея.

После взимам един здрав черен конец, доста дълъг, като този — в ръката му по магически начин се появи дълъг конец, изваден от издутия му джоб — и съм готов.

Комисарят Хадли се появи от другата страна на прозореца. Дик беше забелязал, че первазът на прозореца му идва малко над кръста.

Доктор Фел завъртя надясно дръжката на прозореца, за да се освободи и да може да се отвори. После стъгна на две конца, направи примка и я закачи на извитата дръжка. Прекара конца през забитото в черчевето кабарче като през макара и извади краищата му да висят през дупката в стъклото от външната му страна. — Тъй като не мога да се похваля със скромни размери — извинително каза доктор Фел, — ще ми простите, но няма да мога да участвувам в експеримента. Вдигам прозореца. Ей така!

Той плъзна прозореца нагоре, при което обра част от свободно висящия конец, но положението на примката не се измени.

— Представете си сега, че съм прескочил отвън, както е направил Мидълсуърт. Излизам, затварям след мен прозореца и всичко е готово. — Докторът дръпна надолу прозореца, който глухо се удари в перваза. — Сега само трябва да хвана краищата на конца отвън и да ги дърпам леко надолу, както прави Хадли.

Като се дърпа конецът, направляван от кабарчето като при макара, примката упражнява натиск върху дръжката, докато тя се изправи под прав ъгъл. Сега прозорецът е заключен.

След това е необходимо само едно силно дръпване, за да изхвърчи кабарчето от черчевето и да се търколи някъде по пода. После освобождавам единия край на конца и прибирам целия конец през дупката. Както виждате, не остават никакви следи. Е, кабарчето ще бъде намерено в стаята, но никой няма да му обърне внимание, ако вече съм разпилял цяла кутийка по пода. Давайте, Хадли.

Дръжката на прозореца вече беше извъртяна от връвта и езичето беше влязло в леглото. Отвън Хадли дръпна силно конца надолу. Кабарчето изскочи от дупката си, удари се в перваза и се търкулна по килима...

— Както виждате — посочи доктор Фел, — падна недалеч от едно друго кабарче, което сякаш се беше изтърколило настрани от останалите и което намерихме в петък сутринта. Може би си спомняте, че го забелязах още когато дойдохме тук следобеда. А Хадли замалко щеше да го настъпи.

Отвън комисарят прибираше конца в ръката си.

— Та това е целият номер на Мидълсуърт — каза доктор Фел. — Необходими са няколко минути, за да се обясни, но всъщност всичко е станало за половин минута. Стаята е била затворена отвсякъде. Сега на Мидълсуърт предстояла последната, но най-важна задача — да убеди вас, господин Маркам, че в стъклото на прозореца не е имало никаква дупка, преди вие да дойдете.

Той заобиколил къщата, влязъл в преддверието, позвънил ви оттам и зашепнал тревожно. Бил сигурен, че ще се хванете на въдицата и точно така станало. Преценил колко време ще ви трябва, за да стигнете до вилата. Пуснал един шилинг в електромера и лампата във всекидневната светнала, защото преди това я оставил включена. Излязъл от къщата, прекосил пътя — тогава го видяла госпожица Дру — и вече бил готов.

Когато сте се приближили, той нарочно вдигнал шум, като поставял пушката върху стената. Това привлякло вниманието ви. И когато сте се обърнали и сте викнали към стрелеца, той се прицелил в прозореца и стрелял... с какво?

— С халосен патрон — отвърна Дик.

— Да, с халосен патрон — потвърди доктор Фел. — Сетил се за идеята на майор Прайс да се пошегува с Ърншо и я е използвал. Вие, господин Маркам, сте останали с убеждението, че сте видели куршума да пронизва стъклото. Точно този въпрос исках да си изясня, когато ви разпитвах в петък следобед. Заради това бях... хм-хм... толкова напрегнат, докато ви задавах въпросите, и когато Хадли ме прекъсна в критичния момент, не си помислих нищо добро за него.

Но всъщност вие не сте видели нищо такова. Това ми стана ясно още докато говорехте. Струва ми се, че казахте нещо от сорта: „Наблюдавах пушката, видях от цевта ѝ да излиза пламък и дори от разстоянието, на което бях, можах да различа дупката в стъклото.“

Да, „да различите“. Но това е нещо съвсем различно. Вие сте гледали пушката. Видели сте я да гръмва. За да видите дали дупката на прозореца е причинена от същия куршум, би трябвало да извърнете глава към вилата със скорост, по-голяма от тази на куршума. А това очевидно е невъзможно.

След като чух думите ви, си отдахнах. А после, когато ми преразказахте как госпожица Синтия Дру споменала, че е видяла някой да притичва през пътя, целият случай ми се изясни. Ако тогава Хадли не ме беше прекъснал.

Комисарят Хадли, който тъкмо влизаше в стаята, ядосано се спря.

— Прекъснал ли? — повтори той.

— Да.

— Ако тогава си бяхте направили труда да ми кажете какво имате предвид, нещата може би щяха да се развият по-леко. И освен това не избързвате ли малко с обяснението си?

Пурата на доктор Фел беше угаснала. Той я забеляза, запъти се към дивана и тежко се отпусна върху него.

— Не остана още кой знае колко за разказване. Ако ми позволите да се върна назад и да започна от петък вечерта, струва ми се, че всичко ще си дойде на мястото. Още при първия оглед на стаята, преди да дойде Хадли, ми се стори, че съм разгадал тайната. По-късно дойде Хадли и ми разкри самоличността на мъртвия и от този момент подозренията ми се насочиха към Мидълсуърт.

Преди да отида в Аш Хол...

— А защо толкова много настоявахте да отидете там? — поинтересува се Дик.

— Предполагах, че там е имало будни хора през цялата нощ заради болната прислужница. Някой можеше да е чул нещо. Лорд Аш, както ви казах, наистина беше чул изстрела след полунощ. А през времето, което прекарах в имението, Хадли трябваше по моя молба да каже на човека, който се занимава с пощата...

— ... да постави различни знаци върху марките, които евентуално ще бъдат купени от четири или пет човека — допълни Хадли. — До късно следобед аз не знаех, че подозирате Мидълсуърт. Аз лично подозирах госпожица Дру, но със същото основание можехме да подозираме и майор Прайс, и господин Ърншо и дори...

— Мен ли? — попита тихичко Лесли.

— Дори самия лорд Аш — усмихна ѝ се Хадли. — Капанът беше заложен за всички наред.

— В началото си мислех, че може и да бъркам — невъзмутимо продължи доктор Фел, — но скоро се убедих с абсолютна сигурност, че съм прав. И вие присъствувахте, когато лорд Аш ми каза, че Сам де Вила е идвал само в имението, предрешен като пътуващ продавач на библии. Сам е отишъл в имението, защото се е надявал, че там ще разбере много неща за селото. Но той не би могъл да научи толкова много работи за жителите на селото от един разговор с лорд Аш. Това затвърди убедеността ми, че е имал съучастник.

Надявам се, сега разбирате защо бях толкова сигурен в подозренията си след разговора ни с господин Маркам онзи следобед? От самопризнанията на Мидълсуърт знаем защо се опитал да си вземе обратно писмото — купил си повече марки, а бедната Лора поставила знаците твърде несръчно.

Той вече бил пуснал писмото, предназначено, представяте ли си, за мен, в което пишело, че госпожица Грант е известна отровителка и се подсказвало, без нищо да се обясни направо, как е било извършено убийството. Както виждате, трябвало да си осигури някаква основа, да се даде някакво обяснение. Трябвало да покаже, че Лесли Грант има смъртен враг, който все още вярва в самоличността на сър Харви Гилман и се опитва да хвърли вината върху нея. Писмото било единственият начин, по който е можело да се постигне това — най-сигурното средство да се отклони вниманието от самия него.

Той написал писмото. После ужасен, че се е разкрил, се опитал да си го вземе обратно. Затова загина Лора Федърс.

— Но писмото не е съдържало описание на начина, по който е било извършено убийството, нали? — попита Дик.

— О, не. Това би било твърде опасно. А и не е било необходимо. Неговата задача е била да ни внуши с всички средства, че някой се опитва да zlepостави госпожица Грант. След това случайно забелязал знака на останалите марки, а после побягна от пощата и като видя, че го пресрещаме от три страни, се скри в къщата на госпожица Грант. — Доктор Фел се поколеба. — Бях почти сигурен, че го зърнах горе в спалнята, когато идвах насам. Разказът на господин Маркам го потвърди. Наредих да обкръжат къщата. Той не можеше да избяга. Но... започнах да говоря, за да ме чуе, за да му дам възможност да ме чуе, позволих му да умре. Това обяснява всичко.

Последва дълго мълчание. Слънцето лениво огряваше стаята.

— Не е всичко — каза Дик. — Предполагам, че Синтия е подслушвала под прозорците в четвъртък вечер? И е чула съчинението на Де Вила за Лесли?

— О, да. Госпожица Синтия е добро момиче, но е малко, как да кажа, своенравна.

— Всъщност Лесли не я е ударила с огледалото, когато са се скарали в спалнята, нали?

— Разбира се, че не съм! — извика Лесли.

Дик и Лесли седяха близо един до друг. Дик събра кураж, за да зададе последния въпрос.

— Има още нещо, за което искаш да ме питаш, нали? — обърна се към него Лесли. — Нещо, което самата аз научих впоследствие. Например за това, че съм излизала и са ме видели в градината пред вилата в три часа сутринта? И тогава не започна ли да ме подозираш отново?

— Е, чак да те подозирам... Но...

— Познах, нали? Признай си!

— Да, скъпа, права си.

— И не те упреквам — каза Лесли. — Обяснението на всичко това е твърде глупаво. Но не мога да направя нищо. Много ми е неприятно, винаги ме е притеснявало. Ходих при толкова лекари и всички ми казват да не се тревожа. Случвало се е и на други хора като

мен — нервни, неспокойни, впечатлителни. Но аз наистина си мислех, че съм го убила, разбирате ли? Искам да кажа, мислех, че съм убила сър Харви Гилман, когато пушката гръмна случайно. Цяла нощ сънувах кошмари. И как да не сънувам? Събудих се много уморена. Разбрах, че отново ми се е случило, макар да имах само бегла представа къде съм била и какво съм правила. И когато видях на стола друга рокля, а не тази, с която бях вечерта, то тогава... като я видях.

— Слушай — каза Дик, — нима искаш да кажеш, че...

— Да, още една мистерия, прибавена към другите — каза Лесли. — Просто понякога ставам и се разхождам насън. Сигурно съм излязла, за да разбера дали съм го ранила тежко, но нищо не си спомням. Ужасното е, че съм могла да налетя на убиеца. Но нямаше да го забележа. Е, сега за какво съм ти? Дъщеря на Лили Джуъл, нервни кризи, а на всичкото отгоре и се разхожда насън.

Дик я хвана за ръката.

— Харесваш ми такава, каквата си — каза той. — Но мога да ти обещавам само едно, както би казал доктор Фел, с ръка на сърцето си: повече няма да ставаш и да се разхождаш насън.

— Как така?

— Аз ще се погрижа за това.

[1] Вж. Дж. Д. Кар — „Загадката на зелената капсула“ — Б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.